

จดหมายฝากฉบับแรก

ของท่านเปโตร

ทำความเข้าใจพระคัมภีร์

(อธิบายข้อพระคัมภีร์แบบเบ๊ปติสอัสระ)

โดย ดร. เดวิด เอช. ซอเรนสัน

นอร์ธสตาร์ มินิสตรีส

(พันธกิจของคริสตจักรเบ๊ปติสนอร์ธสตาร์)

1820 ถ. เวสต์ มอร์แกน

ดีวล์, มินเนโซต้า 55811

218-726-0209

ปรับปรุงครั้งที่สอง

สงวนลิขสิทธิ์ 2007

นอร์ธสตาร์ มินิสตรีส์

1820 ถ. เวสต์ มอร์แกน

คิวลัธ, มินเนโซต้า 55811

มิชชันนารีชาวอเมริกันควรติดต่อ ดร. เดวิด ซอเรนสัน

เพื่อขออนุญาตก่อนใช้เนื้อหาอธิบายข้อพระคัมภีร์นี้

davidsorenson@juno.com

จดหมายฝากฉบับแรก

ของท่านเปโตร

บทนำสู่ 1 เปโตร: เห็นได้ชัดว่าพระธรรม 1 เปโตร ถูกเขียนโดยอัครสาวกเปโตร ท่านน่าจะเขียนจดหมายฝากฉบับนี้มาจากกรุงบาบิโลนซึ่งถูกอ้างอิงถึงใน 5:13 (ไม่มีบันทึกในพระคัมภีร์เลยว่าเปโตรเคยไปที่กรุงโรม) พระธรรมเล่มนี้ถูกเขียนขึ้นในราวๆปี ค.ศ. 60 ถึง “พวกที่กระจัดกระจายไป” ในดินแดนที่ปัจจุบันนี้เราเรียกว่า ประเทศตุรกี (แคว้นปอนทัส แคว้นกาลาเทีย แคว้นคัปปาโดเซีย แคว้นเอเชีย และแคว้นบิธีเนีย) สิบสองข้อแรกของบทที่ 1 มีลักษณะเป็นหลักคำสอน แต่เนื้อหาส่วนที่เหลือของพระธรรมนี้มีลักษณะเป็นหลักปฏิบัติ โดยพูดถึงปัญหาที่เกิดขึ้นทุกวันในชีวิตคริสเตียน

ใจความสำคัญเรื่องหนึ่งที่พบเห็นชัดเจนก็คือ ‘ความทุกข์’ ในชีวิตคริสเตียน ถึงแม้ว่าพวกเราทุกวันนี้ในอเมริกาไม่ได้ทนทุกข์มากนักในฐานะเป็นคริสเตียน แต่พี่น้องของเราทั่วโลกตลอดทุกยุคทุกสมัยก็มักต้องเสียอะไรบางอย่างไปเพื่อแลกกับการเป็นคริสเตียน

ภาพรวมของ 1 เปโตร 1: บทแรกของจดหมายฝากฉบับนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรอด โดยรวมถึงการทรงเลือก, การทรงสร้างใหม่, ความรอดไม่หลุดหาย ฯลฯ จากนั้นเปโตรก็หันไปเน้นเรื่องการทนทุกข์เพื่อพระคริสต์ เนื้อหาส่วนที่เหลือของบทนี้พูดถึงคำสั่งเชิงหลักปฏิบัติต่างๆเกี่ยวกับชีวิตคริสเตียนซึ่งรวมถึงหัวข้อที่สูงส่งต่างๆ เช่น การทรงไถ่ และการทรงสร้างใหม่ด้วย จากนั้นเปโตรก็นำเสนอคำสั่งต่างๆหรือคำบัญชาต่างๆซึ่งเราผู้เป็นคริสเตียนต้องปฏิบัติตามในการดำเนินชีวิตแต่ละวันของเรา นี่อาจเรียกได้ว่าเป็นบัญญัติของพระคริสต์ (กาลาเทีย

6:2) ขณะที่เรารอต่อไปใน 1 เปโตร 1 ท่านก็พูดถึงหลักการเรื่องความเชื่อฟัง, การรักซึ่งกัน และกัน, การบังเกิดใหม่ และพระวาทะของพระเจ้า

1 ปต 1:1 จดหมายฝากฉบับนี้ขึ้นต้นด้วยการประกาศว่าใครเป็นผู้แต่งและผู้รับ
จดหมาย เปโตร อัครสาวกของพระเยซูคริสต์ เรียน พวกที่กระจัดกระจายไปอยู่ในแคว้นปอนทัส
แคว้นกาลาเทีย แคว้นคัปปาโดเซีย แคว้นเอเชีย และแคว้นบิธีเนีย เปโตรเรียกตัวเองอย่างเหมาะสม
แล้วว่า “อัครสาวกของพระเยซูคริสต์” เปโตรเป็นหนึ่งในอัครสาวกสิบสองคนของพระเยซู
คริสต์ อัครสาวกคือผู้ที่ได้เห็นการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์และเป็นผู้ที่พระองค์ทรง
เลือกเป็นพิเศษให้เป็นผู้นำข่าวประเสริฐไปข่าวประกาศ มันเป็นตำแหน่งพิเศษที่มีแต่ในคริสต
จักรยุคต้นเท่านั้น ตำแหน่งนี้หมดไปเมื่ออัครสาวกแต่ละคนล้มหายตายจากไป

จดหมายฝากฉบับนี้จึงถูกเขียนถึง “พวกที่กระจัดกระจายไปอยู่ในแคว้นปอนทัส แคว้น
กาลาเทีย แคว้นคัปปาโดเซีย แคว้นเอเชีย และแคว้นบิธีเนีย” คำที่แปลว่า พวก...ที่ไปอยู่
(พาเรพิเดมอส) มีความหมายว่า ‘คนที่อยู่ต่างแดน’ หรือ ‘พวกนักเดินทาง’ (ดู ฮีบรู 11:13) คำที่
แปลว่า กระจัดกระจาย (ไดอัสพอรา) เป็นที่มาของคำว่า *diaspora* คำนี้จนถึงปัจจุบันก็สื่อความ
หมายถึงพวกยิวอยู่ แม้กระทั่งในสมัยนั้นพวกยิวก็พูดถึง *diaspora* (การกระจัดกระจาย) ของพวก
เขา ซึ่งเป็นการอ้างอิงถึงการตกไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลน อย่างไรก็ตามตรงนี้เห็นได้ชัดว่าเป
โตรกำลังเขียนถึงคริสเตียน ถึงแม้ว่าส่วนใหญ่แล้วพวกเขาน่าจะเป็นผู้เชื่อชาวยิวก็ตาม ดังนั้นใน
ฐานะเป็นคริสเตียน โลกนี้จึงไม่ใช่บ้านของเรา เราเป็นแค่นักเดินทางที่มาใช้ชีวิตชั่วคราวในโลก
ปัจจุบันนี้เท่านั้น พื้นที่ทางภูมิศาสตร์ต่างๆที่ถูกเอ่ยถึงอยู่ทางทิศตะวันออกของจักรวรรดิโรมัน
ในภูมิศาสตร์ปัจจุบัน มันก็คงเทียบเท่าได้กับประเทศตุรกี

1 ปต 1:2 ซึ่งทรงเลือกไว้แล้วตามที่พระเจ้าพระบิดาได้ทรงล่วงหน้าไว้ก่อน โดยพระ
วิญญาณได้ทรงชำระ ให้บังเกิดความนบนอบเชื่อฟัง และให้รับการประพรหมด้วยพระโลหิตของ
พระเยซูคริสต์ ขอให้พระคุณและสันติสุขบังเกิดทวีคูณแก่ท่านทั้งหลายเถิด

อัครสาวกท่านนี้จึงเรียกผู้รับจดหมายฝากฉบับนี้ว่าเป็นผู้ที่ “ทรงเลือกไว้แล้วตามที่พระเจ้าพระบิดาได้ทรงล่วงรู้ไว้ก่อน” คำที่แปลว่า **ทรงเลือกไว้แล้ว** (*อะคเล็กทอส*) มีความหมายว่า ‘ที่ถูกเลือกไว้แล้ว’ คำที่แปลว่า **ล่วงรู้ไว้ก่อน** (*พรอก โนซิส*) และมีความหมายว่า ‘คำริไว้ล่วงหน้า’ ดังนั้นเราอ่านได้ว่า พระเจ้าได้ทรงเลือกเราไว้แล้วตามที่พระองค์ได้ทรงคำริไว้ล่วงหน้า พระคุณของพระเจ้าช่างอุดมอะไรเช่นนี้ ในการทรงคำริล่วงหน้าของพระองค์ พระองค์ได้ทรงทราบทุกอย่างเกี่ยวกับสภาพอันบาปหนาและน่าสมเพชของเรา กระนั้นพระองค์ก็ยังทรงเลือกเรา

ให้เราสังเกตด้วยว่าการทรงเลือกของพระเจ้ามุ่งเน้นที่ “พวกที่กระจัดกระจาย” (คือพหุพจน์แทนที่จะเป็นเอกพจน์) ประเด็นก็คือว่า พระเจ้าได้ทรงเลือกเจ้าสาวให้พระบุตรของพระองค์แล้ว การทรงเลือกในพระคัมภีร์เกือบทุกครั้งจะมีลักษณะเป็นกลุ่มคนมากกว่าเป็นแต่ละบุคคล พระเจ้าได้ทรงเลือก*ประชาชาติหนึ่ง* ในอิสราเอล พระองค์ได้ทรงเลือก*กลุ่มคนที่เป็นผู้เชื่อ* ในคริสตจักร ความจริงอันแสนวิเศษเกี่ยวกับพระกายของพระคริสต์ก็คือว่า ผู้ใดใคร่มาก็มาได้

เปโตรกล่าวต่อไปว่า การทรงเลือกของเรานั้นเป็นมา “โดยพระวิญญูณาได้ทรงชำระ ให้บังเกิดความนบนอบเชื่อฟัง” ตอนที่เรารับความรอด พระวิญญูณาบริสุทธิ์ของพระเจาก็ได้ทรงชำระเรา นั่นคือพระองค์ได้ทรงทำให้เราบริสุทธิ์ในสายพระเนตรของพระเจ้าในตำแหน่งของเราในพระคริสต์ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า ให้เราสังเกตว่าเราได้ถูกชำระแล้วให้บังเกิดความนบนอบเชื่อฟัง เราจึงถูกเลือกและถูกชำระแล้วโดยพระเจ้าเพื่อที่เราจะได้เชื่อฟังพระเจ้า

นี่เป็นมาโดย “การประพรมด้วยพระโลหิตของพระเยซูคริสต์” ดังนั้น การทรงเลือกของเราและการทรงชำระเราให้บริสุทธิ์จึงเป็นมาโดยการประพรมด้วยพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ นี่หมายถึงตอนที่พระองค์ทรงประพรมพระโลหิตของพระองค์ลงบนพระที่นั่งกรุณาในสวรรค์ อันเป็นการลบมลทินบาปของเราชั่วนิรันดร์ พระองค์ทรงกระทำเช่นนี้หลังเหตุการณ์ตรึงกางเขนและในช่วงเวลาสามวันก่อนทรงฟื้นคืนพระชนม์ การกระทำเช่นนี้ถูกแสดงให้เห็นเป็นภาพในตำมหาปุโรหิตสมัยพระคัมภีร์เดิมในวันทำการมลทิน (*ยม คิปปุร์*) และประพรมเลือด

ของเครื่องบูชาได้บาปบนพระที่นั่งกรุณาในพลับพลา อันเป็นการลบมลทินบาปของประชาชน สำหรับปีนั้นๆ เปโตรน่าจะกำลังเขียนถึงพวกผู้เชื่อชาวยิวซึ่งคุ้นเคยกับธรรมเนียมปฏิบัติของพวกยิวในพระคัมภีร์เดิม กล่าวอีกนัยหนึ่ง ความรอด, การชำระให้บริสุทธิ์, และการทรงเลือกต่างมีพื้นฐานอยู่บนพระโลหิตที่ไหลออกของพระเยซูคริสต์ทั้งสิ้น!

เปโตรปิดท้ายบทนำอันไพเราะนี้ด้วยคำทูลขอที่ไพเราะไม่แพ้กัน “ขอให้พระคุณและสันติสุขบังเกิดทวีคูณแก่ท่านทั้งหลายเถิด” เช่นเดียวกับในจดหมายฝากของพระคัมภีร์ใหม่หลายฉบับ เปโตรขึ้นต้นจดหมายฝากของท่านด้วยการทูลขอพระคุณและสันติสุขของพระเจ้าให้แก่ผู้ที่ท่านเขียนหา แน่ทีเดียวที่พระคุณและสันติสุขเป็นคุณสมบัติฝ่ายวิญญาณอันล้ำค่าที่คริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนสามารถทูลขอได้

1 ปต 1:3 เปโตรจึงสรรเสริญพระเจ้าพระบิดาสำหรับพระมหากุณาของพระองค์ จงถวายสรรเสริญแด่พระเจ้าพระบิดาแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ได้ทรงพระมหากุณาแก่เรา ทรงโปรดให้เราบังเกิดใหม่ เข้าสู่ความหวังใจอันมีชีวิตอยู่ โดยการคืนพระชนม์จากความตายของพระเยซูคริสต์ นี่อ้างอิงโดยตรงถึงการบังเกิดใหม่และอาจแปลเช่นนั้นได้ด้วยคำที่แปลว่า ทรงโปรดให้เราบังเกิดใหม่ (อานาแก่นนาโอ) หมายความว่า ‘เกิดอีกที’ เราจึงบังเกิดใหม่แล้ว “เข้าสู่ความหวังใจอันมีชีวิตอยู่” ซึ่งเป็นมา “โดยการคืนพระชนม์จากความตายของพระเยซูคริสต์” ดังนั้นความหวังและการบังเกิดใหม่ของเราจึงมีพื้นฐานอยู่บนการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์ เป็นหลักหมุดและหลักสำคัญแห่งหลักคำสอนของคริสเตียนทั้งหมด

1 ปต 1:4 ท่านกล่าวต่อไป พระเจ้าไม่เพียงทรงให้เราบังเกิดใหม่สู่ (1) ความหวังใจอันมีชีวิตอยู่เท่านั้น แต่ (2) เพื่อให้ได้รับมรดกซึ่งไม่รู้เปื่อยเน่า ปราศจากมลทินและไม่ร่วงโรย พระเจ้าไม่เพียงทรงเลือกเราให้มาถึงความรอดเท่านั้นแต่ให้มาถึงมรดกนิรันดร์ที่จะไม่ถูกหัก ภาษี ไม่เสื่อมสลาย และไม่สูญค่าลงด้วย นอกจากนี้มรดกนี้ก็ได้รักษาไว้ในสวรรค์เพื่อท่านทั้ง

หลาย ดังนั้นความรอดของเราจึงไม่ใช่แค่ความหวังใจอันมีชีวิตในเรื่องชีวิตนิรันดร์ในตอนนี้เท่านั้น แต่รวมถึงมรดกนิรันดร์ที่เราจะได้รับเมื่อไปถึงสวรรค์ด้วย

1 ปต 1:5 ซึ่งเป็นผู้ที่ฤทธิ์เดชของพระเจ้าได้ทรงคุ้มครองไว้ด้วยความเชื่อให้ถึงความรอด ซึ่งพร้อมแล้วที่จะปรากฏในวาระสุดท้าย คำที่แปลว่า ได้ทรงคุ้มครองไว้ (พรออุเรโอ) มีความหมายว่า ‘ถูกคุ้มกัน’ หรือ ‘ถูกปกป้อง’ โดยทหารยามคนหนึ่ง ดังนั้น ฤทธิ์เดชของพระเจ้าจึงกำลังคุ้มครองความรอดของเราไว้อยู่ (ดู ยอห์น 10:28-29) ฤกษ์ก็คือ ความเชื่อ! ความรอดอันยิ่งใหญ่นี้พร้อมกับพระพรต่างๆที่มาพร้อมกับมันก็พร้อมแล้วที่จะปรากฏในวาระสุดท้าย มันพร้อมแล้วแม้กระทั่งในตอนนี้และจะถูกเปิดเผยในวาระสุดท้าย นี่หมายถึงยุคสุดท้ายที่ความรอดของเราจะถูกทำให้สมบูรณ์

1 ปต 1:6-7 ตรงนี้เปโตรเริ่มพูดถึงใจความสำคัญของพระธรรมเล่มนี้ นั่นคือความทุกข์ยากและการทดสอบต่างๆที่เกิดขึ้นในชีวิตคริสเตียน ท่านจึงกล่าวว่า ในความรอดนั้นท่านทั้งหลายชื่นชมยินดีเป็นอย่างยิ่ง ถึงแม้ว่าเดี๋ยวนี้จำเป็นที่ท่านจะต้องเป็นทุกข์ใจชั่วขณะหนึ่ง ด้วยการถูกทดลองต่างๆ ในด้านหนึ่งเราชื่นชมยินดีในความรอดของเรา ถึงแม้ว่าในทางกลับกันบางครั้งเราก็เป็นทุกข์เพราะความทุกข์ร้อนต่างๆ ในชีวิตคริสเตียนด้วย คำที่แปลว่า การถูกทดลองต่างๆ (เพะอิราสมอส) มีความหมายตรงตัวว่า ‘การทดสอบต่างๆ’ บริบทตรงนี้สื่อถึงความยากลำบากต่างๆที่เกิดขึ้นเพราะการต่อต้านและการข่มเหง ถึงแม้เป็นสิ่งที่ไม่น่าอภิมรย์ในขณะที่เผชิญอยู่ แต่พวกมันก็เป็นประโยชน์ต่อเราในระยะยาว ทว่าพระคัมภีร์คนที่พระเจ้าจะทรงใช้การอย่างยิ่งใหญ่ล้วนถูกทดสอบก่อนเสมอ

บางครั้งเราก็เป็นทุกข์ใจด้วย “การถูกทดลองต่างๆ” (คือ การทดสอบและความยากลำบากต่างๆ) อยากรู้ก็ตามเหตุผลหนึ่งก็คือ 7 เพื่อการลองดูความเชื่อของท่าน อันประเสริฐยิ่งกว่าทองคำซึ่งพินาศไปได้ ถึงแม้ว่าความเชื่อนั้นถูกลองด้วยไฟ จะได้เป็นเหตุให้เกิดความสรรเสริญ เกิดเกียรติและสง่าราศี ในเวลาที่พระเยซูคริสต์จะเสด็จมาปรากฏ คำที่แปลว่า การลอง

ดู (คอกิมิออน) หมายถึงวิธีที่ทองคำถูกทดสอบและถูกทำให้บริสุทธิ์โดยการทำให้มันละลายผ่านการใช้ความร้อนสูง

ทองคำจะมีมูลค่าเพิ่มสูงขึ้น (ถูกทำให้มีค่า/ประเสริฐ) เมื่อมันถูกลองดูและถูกไฟทำให้บริสุทธิ์ ผลลัพธ์ที่ได้มีสองประการ: (1) เราจะทราบคุณภาพและความบริสุทธิ์ของทองคำได้โดยการทดสอบ และ (2) ในการทำให้บริสุทธิ์ ทองคำจึงมีมูลค่าเพิ่มมากขึ้น ความเชื่อของเราก็มีค่ามากยิ่งขึ้นกว่าทองคำเสียอีก เมื่อเราถูกทดสอบด้วยความทุกข์ยาก มันก็ขึ้นไปเพื่อที่เราจะได้เป็นเหตุให้เกิดความสรรเสริญ เกิดเกียรติและสง่าราศี ในเวลาที่พระเยซูคริสต์จะเสด็จกลับมา ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงอนุญาตหรือถึงกับนำปัญหาเข้ามาสู่ชีวิตของเรามีไว้เพื่อทดสอบเราเท่านั้นแต่เพื่อทำให้เราบริสุทธิ์ด้วย เราจึงกลายเป็นผู้ที่มีค่ามากขึ้นต่อพระองค์

1 ปต 1:8 ให้เราสังเกตคุณสมบัติอันน่าอัศจรรย์ของคริสเตียนส่วนใหญ่ พระองค์ผู้ที่ท่านทั้งหลายยังไม่ได้เห็น แต่ท่านยังรักพระองค์อยู่ แม้ว่าขณะนี้ท่านไม่เห็นพระองค์ แต่ท่านยังเชื่อและชื่นชม ด้วยความปีติยินดีเป็นล้นพ้นเหลือที่จะกล่าวได้ และเต็มเปี่ยมด้วยสง่าราศี เรายังไม่เคยเห็นพระเยซูคริสต์ แต่เราก็รักพระองค์ เชื่อพระองค์และชื่นชมยินดีในพระองค์ด้วย “ความปีติยินดีเป็นล้นพ้นเหลือที่จะกล่าวได้ และเต็มเปี่ยมด้วยสง่าราศี” นี้หมายถึงความชื่นชมยินดีที่เราไม่อาจบรรยายได้แต่ก็เปี่ยมด้วยสง่าราศี นี้หมายความว่าความรักเช่นนั้นที่เรามีต่อพระองค์และความชื่นชมยินดีเป็นมาโดยความเชื่อ ซึ่งพระเจ้าทรงยอมให้ถูกทดสอบและถูกทำให้แข็งแกร่งผ่านทางความทุกข์ยาก

1 ปต 1:9 ข้อ 9 เชื่อมโยงกับท้ายข้อ 7 ที่พูดถึงการเสด็จมาปรากฏของพระเยซูคริสต์ แล้วจิตวิญญาณของท่านทั้งหลายจึงได้รับความรอดเป็นผลสุดท้ายแห่งความเชื่อ “ผลสุดท้ายแห่งความเชื่อ” ก็คือ *ความครบสมบูรณ์* ของความเชื่อของเรานั้นเอง มันบรรลุเป็นการช่วยจิตวิญญาณของเราให้รอด ดังนั้นจึงสู้ทนการทดสอบความเชื่อผ่านทางความยากลำบากเพราะ (1) มันมีไว้เพื่อชำระเราให้บริสุทธิ์เหมือนการชำระทองคำให้บริสุทธิ์ (2) และเมื่อพระคริสต์เสด็จมาปรากฏ เราก็จะได้รับเป้าหมายแห่งความเชื่อของเรา คือ ความรอดของเรา

1 ปต 1:10-12

คราวนี้เปโตรออกนอกเรื่องเล็กน้อยเพื่อพูดถึงความเป็น

เอกลักษณ์ของความรอดของเรา ตลอดทุกยุคทุกสมัยที่ผ่านมาและแม้แต่ในดินแดนของพวกทูตสวรรค์ ความรอดก็ยังไม่เป็นที่เข้าใจอย่างถ่องแท้ในสมัยก่อน พวกผู้พยากรณ์สมัยพระคัมภีร์เดิมทราบบางอย่างเกี่ยวกับความรอด แต่เราผู้เป็นวิสุทธิชนแห่งพระคัมภีร์ใหม่ก็ได้รับความรอดนั้นเป็นกรรมสิทธิ์ เพราะมีพูดถึงความรอดนั้นในพระคัมภีร์เดิม แต่ตอนนั้นพวกเขาไม่เข้าใจมันอย่างถ่องแท้ ท่านจึงเขียนว่า พวกศาสดาพยากรณ์ก็ได้อุตส่าห์สืบค้นหาในความรอดนั้น และได้พยากรณ์ถึงพระคุณซึ่งจะบังเกิดแก่ท่านทั้งหลาย พวกเขาจึง “อุตส่าห์สืบค้นหาในความรอดนั้น” ถึงแม้ว่าพวกเขาได้พยากรณ์ถึงพระคุณซึ่งจะมาในภายหลังก็ตาม

พวกผู้พยากรณ์สมัยพระคัมภีร์เดิม (เช่น ดาวิด โมเสส อิชยาห์ ดาเนียล ฯลฯ) 11 ได้สืบค้นหาสิ่งใดหรือลักษณะแห่งเวลาซึ่งพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้ทรงสถิตอยู่ในตัวเขา ได้ทรงบังไว้ เมื่อพระวิญญาณนั้นได้พยากรณ์ล่วงหน้าถึงความทุกข์ทรมานของพระคริสต์ และถึงสง่าราศีที่จะมาภายหลัง ถึงแม้ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงคลายพวกเขาให้เขียนเกี่ยวกับพระคริสต์ แต่พวกเขาก็ไม่เข้าใจทุกสิ่งทีพวกเขาเขียนอย่างถ่องแท้ บัดนี้เราก็มีอภิสิทธิ์ดังกล่าว พวกยิวที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าในสมัยพระคัมภีร์เดิมมาจนถึงสมัยที่พระคริสต์ทรงฟื้นคืนพระชนม์ก็รู้สึกสับสนเกี่ยวกับเรื่องพระเมสสิยาห์ที่ทนทุกข์ทรมาน มันดูเหมือนเป็นคำที่ขัดแย้งกันเอง ด้วยเหตุนี้ข่าวประเสริฐจึงถูกประกาศนับแต่นั้นเป็นต้นมาด้วยความช่วยเหลือและฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์

พวกผู้พยากรณ์สมัยพระคัมภีร์เดิมไม่เพียงไม่เข้าใจถ่องแท้เกี่ยวกับข่าวประเสริฐเกี่ยวกับพระคริสต์ที่จะมาเท่านั้น แต่แม้แต่พวกทูตสวรรค์ก็ปรารถนาที่จะได้รู้ด้วย เปโตรจึงเขียนว่า 12 ก็ทรงโปรดเผยให้พวกศาสดาพยากรณ์เหล่านั้นทราบว่า ที่เขาเหล่านั้นได้ปรนนิบัติในเหตุการณ์ทั้งปวงนั้น ไม่ใช่สำหรับเขาเอง แต่สำหรับเราทั้งหลาย บัดนี้คนเหล่านั้นที่ประกาศข่าวประเสริฐแก่ท่านทั้งหลาย ก็ได้กล่าวถึงเหล่านั้นแก่ท่านแล้วโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ที่ทรงโปรดประทานจากสวรรค์ เป็นสิ่งซึ่งพวกทูตสวรรค์ปรารถนาจะได้ดู

บรรดาผู้พยากรณ์สมัยโบราณได้กล่าวล่วงหน้าถึงการทนทุกข์ทรมานและการเป็นขึ้น
จากตายของพระคริสต์ เรื่องนี้ยังถูกขยายความและถูกประกาศให้ทราบต่อไปโดยพวกอัครสาวก
ด้วยซึ่งได้รับหน้าที่รับใช้ของพวกผู้พยากรณ์ เหล่าอัครสาวกจึงประกาศข่าวประเสริฐนั้น โดย
อาศัยความช่วยเหลือจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งทรงโปรดประทานจากสวรรค์ สิ่งนี้เองที่ดึง
ความสนใจของพวกทูตสวรรค์ของพระเจ้า เห็นได้ชัดว่าพวกทูตสวรรค์อยากรู้เกี่ยวกับข่าว
ประเสริฐ ความลึกถึบของมัน แต่ก็ยังเป็นความยิ่งใหญ่ของมันด้วย เห็นได้ชัดว่าพระเจ้าทรงปิดบัง
รายละเอียดเหล่านั้นไว้เป็นความลับจากพวกทูตสวรรค์จนกว่ามันจะถูกเปิดเผยอย่างสมบูรณ์
ผ่านทางพระคริสต์ (อาจเป็นไปได้ว่าเป็นการปิดบังแผนการทรงไถ่ของพระเจ้าไว้มิให้ชาตารู้)

1 ปต 1:13 ณ ข้อ 13 ของบทนี้ เปโตรเปลี่ยนไปพูดเรื่องที่สำคัญ ขณะที่จนถึงตอนนี้
เปโตรได้พูดถึงเรื่องอันสูงส่งต่างๆ เช่น การทรงเลือก การชำระให้บริสุทธิ์ ความหวังใจโดยการ
เป็นขึ้นจากตาย และความรอดเอง แต่ตอนนี้ท่านเปลี่ยนมาพูดถึงเรื่องทั่วไปบ้าง เพราะความยิ่ง
ใหญ่และสิทธิพิเศษแห่งความรอดของเรา เราจึงควรดำเนินชีวิตให้สมกับมัน เนื้อหาส่วนที่เหลือ
ของพระธรรมเล่มนี้นำเสนอคำสั่งและคำเตือนสติเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตคริสเตียนในแต่ละวัน
แรงจูงใจที่เราควรดำเนินชีวิตแบบนี้ก็เพราะสิทธิพิเศษอันเป็นเอกสิทธิ์และตำแหน่งที่เรามี
ในพระคริสต์และความรอดของเรา

ในอีกสองบทถัดไปเปโตรก็นำเสนอคำสั่งหลายประการ มันเป็นคำสั่งและคำบัญชาต่างๆ
สำหรับเราในฐานะคริสเตียนว่าเราควรจะดำเนินชีวิตของเราอย่างไร ให้เราดูคำสั่งแรกกัน

เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเตรียมตัวเตรียมใจของท่านไว้ให้ดี ก่อนอื่น คำที่แปลว่า เหตุ
ฉะนั้น (คือ) มีความหมายว่า ‘เมื่อพิจารณาสิ่งที่ได้ถูกนำเสนอไปแล้ว บัดนี้จึงทำสิ่งนี้’ วลี ‘จง
เตรียมตัวเตรียมใจของท่านไว้ให้ดี’ มีความหมายตรงตัวว่า ‘จงคาดเอาความคิดของท่านไว้ให้ดี’
ซึ่งอ้างอิงถึงวัฒนธรรมและเครื่องแต่งกายของคนในสมัยนั้น ผู้ชายส่วนใหญ่สวมเสื้อคลุมชั้น
นอกซึ่งต่างจากกางเกงขายาวของคนสมัยนี้ เมื่อถึงเวลาที่จะเอาจริงเอาจังกับงานหรือการเข้าสู้รบ
พวกเขาก็จะ ‘คาดเอาไว้ให้ดี’ นั่นคือพวกเขาจะรัดเสื้อคลุมของตนให้แน่นตรงบริเวณเอวด้วย

สายรัดหรือเข็มขัด การ ‘คาดเอวไว้’ จึงเป็นสำนวนที่หมายถึงการเริ่มที่จะเอาจริงเอาจัง ความหมายตรงนี้ก็ คือ การเตรียมจิตใจของตนให้พร้อมสำหรับภารกิจหรือการสู้รบที่รออยู่ข้างหน้า มันจึงสื่อถึงการเอาจริงเอาจัง ให้ความสำคัญ และมีใจจดจ่ออยู่กับธุระสำคัญที่อยู่ต่อหน้า

ท่านเสริมว่า และจงข่มใจ ตั้งความหวังให้เต็มเปี่ยมในพระคุณซึ่งจะทรงโปรดประทาน แก่ท่านเมื่อพระเยซูคริสต์จะทรงสำแดงพระองค์ คำสั่งต่อไปคือ จงข่มใจ คำที่แปลเช่นนั้น (เน โฟ) ไม่ได้หมายถึงการไม่มึนเมาสุราเท่านั้น แต่ในที่นี้หมายถึงการมีวินัยทางความคิดและความละเอียดรอบคอบมากกว่า มันสื่อถึงการตื่นตัวตลอดเวลาและระมัดระวัง ท่านเสริมต่อไปว่า “ตั้งความหวังให้เต็มเปี่ยม” วลีนี้อาจถอดความได้ว่า ‘และไว้วางใจเต็มที่ในพระคุณซึ่งกำลังจะ ถูกนำมาให้ท่านเมื่อพระเยซูคริสต์เสด็จมา’ คำที่แปลว่า ตั้งความหวัง (เอลฟิด โซ) บางครั้งก็แปล ได้ด้วยว่า ‘ไว้วางใจ’ กล่าวอีกนัยหนึ่ง ความหมายที่สำคัญกว่าก็คือ การมีใจจดจ่อ มีระเบียบวินัย และไว้วางใจเต็มที่ในพระคุณที่จะมาตอนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเสด็จกลับมา

1 ปต 1:14 เราจึงควรจัดระเบียบชีวิตของเราเช่นนั้น **คุณดั่งเป็นบุตรที่เชื่อฟัง** ขอย้ำ ได้ประพฤติตามราคะตัณหาอย่างที่เกิดจากความโง่เขลาของท่านในกาลก่อน มีคุณสมบัติไม่ก็ อย่างของคนเป็นลูกที่สูงส่งไปกว่าการเชื่อฟัง เราจึงควรเป็นบุตรที่เชื่อฟังของพระเจ้า มันเป็นวิธี หนึ่งที่เราจะได้รับพระพรจากพระเจ้า

ในทำนองเดียวกัน เปโตรกำชับเขาว่า **อย่าได้ประพฤติตามราคะตัณหาอย่างที่เกิดจาก ความโง่เขลาของท่านในกาลก่อน** คำที่แปลว่า **อย่าได้ประพฤติตาม (ซุสเคมาทิ โซ)** มีความหมาย เพิ่มเติมว่า ‘ทำตาม’ กล่าวอีกนัยหนึ่ง เปโตรสั่งเราว่าอย่าทำตามราคะตัณหาที่เราเคยมีก่อนที่เรา ได้รับความรอด ตอนนั้นเราไม่รู้อะไร แต่ตอนนี้เรารู้แล้ว

1 ปต 1:15-16 เหตุผลก็คือว่า เราได้รับการทรงเรียกให้มาสู่ความบริสุทธิ์ แต่ พระองค์ผู้ได้ทรงเรียกท่านทั้งหลายนั้นบริสุทธิ์นั้นใด ท่านทั้งหลายจงเป็นคนบริสุทธิ์ในบรรดา การประพฤติทุกอย่างด้วยฉันทันนั้น เราได้รับการทรงเรียกจากพระเจ้าให้เป็นคนบริสุทธิ์ เราเห็นใน 1 เปโตร 2:9 ว่าพระองค์ผู้ได้ทรงเรียกเราก็ได้ทรงเรียกเราให้ออกจากความมืดมาสู่ความสว่าง

แล้วด้วย พระลักษณะพื้นฐานอย่างหนึ่งของพระเจ้าคือ ความบริสุทธิ์ (ดู อีสายห์ 6:3 และวิวรณ์ 4:8) ความบริสุทธิ์คือ การไม่มีความบาปหรือความมลทินใดๆ พระเจ้าทรงเด็ดขาดและไร้ขีดจำกัดในความบริสุทธิ์ของพระองค์ ถึงแม้ว่าเราไม่มีวันที่จะเป็นคนบริสุทธิ์แบบเด็ดขาดได้ในชีวิตนี้ แต่มันก็ควรเป็นเป้าหมายของเรา คำที่แปลว่า **บรรดาการประพฤติ** (*อานาสตรอเฟ*) หมายถึง ลักษณะการดำเนินชีวิต พฤติกรรม และการวางตัวของเรา สรุปก็คือ มันคือวิธีที่เราใช้ชีวิตนั่นเอง ดังนั้น การดำเนินชีวิตทุกด้านของเราควรอยู่ในความบริสุทธิ์

จากนั้นเปโตรก็ยกข้อความจากเลวีนิติ 11:44 และ 19:2 **16** **ดังที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘ท่านทั้งหลายจงเป็นคนบริสุทธิ์ เพราะเราเป็นผู้บริสุทธิ์’** ความบริสุทธิ์เป็นพระลักษณะเฉพาะตัวพื้นฐานของพระเจ้าซึ่งเป็นที่มาของความชอบธรรมและความยุติธรรมของพระองค์ นอกจากนี้หนทางที่นำไปสู่ความบริสุทธิ์คือ (1) การดำเนินชีวิตอย่างชอบธรรม และ (2) การแยกออกจากโลก นี่จึงเป็นเหตุว่าทำไมหลักการเรื่องการแยกออกจึงมีความสำคัญยิ่ง มันเป็นหนทางสำคัญที่นำไปสู่ความบริสุทธิ์ ซึ่งเป็นเป้าหมายสูงสุดของเรา พวกนักวิจารณ์ที่หาว่าการแยกออกเป็นการเคร่งครัดในบัญญัติก็เป็นพวกตื้นเขิน มันเป็นหนทางสำคัญที่นำไปสู่ความบริสุทธิ์ในชีวิตซึ่งพระเจ้าทรงเรียกเรามา

1 ปต 1:17 เปโตรจึงนำเราไปสู่คำสั่งสำคัญข้อต่อไป **และถ้าท่านอธิษฐานขอต่อพระบิดา ผู้ทรงพิพากษาทุกคนตามการประพฤติของเขาโดยไม่เห็นแก่หน้าคนใดเลย จงประพฤติตนด้วยความยำเกรงตลอดเวลาที่ท่านอยู่ในโลกนี้** คำสั่งก็คือ “จงประพฤติตนด้วยความยำเกรงตลอดเวลาที่ท่านอยู่ในโลกนี้” อย่างไรก็ตาม เปโตรบอกว่าสิ่งที่ต้องทำก่อนก็คือ “ถ้าท่านอธิษฐานขอต่อพระบิดา” ความหมายก็คือว่า ถ้าท่านอธิษฐาน ก็จงประพฤติตนขณะอยู่บนโลกนี้ด้วยความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า เราอาจถอดความคำพูดนี้ได้ว่า ‘จงประพฤติตัวขณะเดินทางในชีวิตด้วยความยำเกรง’ เหตุผลก็คือว่า พระเจ้า “ทรงพิพากษาทุกคนตามการประพฤติของเขาโดยไม่เห็นแก่หน้าคนใดเลย” นี่สื่อชัดเจนถึงเรื่องของการพิพากษาตามการประพฤติในชีวิตของเรา

ความยำเกรงที่เปโตรกำลังพูดถึงถึงอยู่นี้คือ ความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า มันคือการตระหนักถึง (1) ฤทธิ์เดชอันใหญ่ยิ่งของพระองค์, (2) ความบริสุทธิ์อันเด็ดขาดของพระองค์ซึ่งจะพิพากษาความบาป, (3) และข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ทรงจัดการกับคนบาปมาตลอดทุกยุคสมัย กล่าวอีกนัยหนึ่ง พระเจ้าทรงสามารถจัดการกับข้าพเจ้าได้ตามแต่ที่พระองค์จะทรงเลือก ดู โยบ 28:28, สดุดี 19:9, สดุดี 111:10, 2 โครินธ์ 7:1 ให้เราสังเกตใน 2 โครินธ์ 7:1 ว่าความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้าเชื่อมโยงกับการที่เราต้องมีความบริสุทธิ์ในชีวิต

คำสั่งที่ว่า “จงประพฤติตนด้วยความยำเกรงตลอดเวลาที่ท่านอยู่ใน โลกนี้” อ้างอิงถึงข้อเท็จจริงที่ว่าเราเป็นนักเดินทางในชีวิตนี้ ความเป็นพลเมืองของเราอยู่ในอีกประเทศหนึ่ง (สวรรค์) และเราเป็นผู้ที่เดินทางผ่านมาและผ่านไปเท่านั้น เมื่อเปรียบเทียบแล้ว ชีวิตของเราบนโลกนี้ก็ถือว่าสั้น โลกนี้ไม่ใช่บ้านของเราจริงๆ เราต้องไม่ลืมเกี่ยวกับความจริงข้อนี้

1 ปต 1:18-19 ข้อ 18 เชื่อมโยงกับสองข้อที่มาก่อนหน้า ท่านรู้ว่า พระองค์ได้ทรงไถ่ท่านทั้งหลายออกจากการประพฤติดันหาสาระมิได้ ซึ่งท่านได้รับเป็นประเพณีต่อจากบรรพบุรุษของท่าน มิได้ไถ่ไว้ด้วยสิ่งที่มีเสื่อมสลายได้ เช่นเงินและทอง เราควรเป็นคนบริสุทธิ์และดำเนินชีวิตในความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า “ท่านรู้ว่า” เราได้รับการไถ่แล้วด้วยพระโลหิตอันมีค่าประเสริฐของพระคริสต์

เปโตรกล่าวว่าพระองค์ไม่ได้ทรงไถ่เราด้วยเงิน (“เงินและทอง”) และไม่ใช่ด้วย “การประพฤติดันหาสาระมิได้ ซึ่งท่านได้รับเป็นประเพณีต่อจากบรรพบุรุษของท่าน” นี่น่าจะหมายถึงธรรมเนียมและประเพณีต่างๆอันไร้ประโยชน์ของศาสนายิว ท่านกำลังหมายถึงศาสนายิวของพวกรับบีซึ่งเป็นศาสนาที่ถูกก่อตั้งขึ้นมา ท่านเตือนความจำผู้อ่านว่าการทรงไถ่พวกเขาไม่ได้เกิดจากเงินและไม่ได้เกิดจากศาสนาเดิมของพวกเขาด้วย

ท่านกล่าวต่อไปว่าเราได้รับการทรงไถ่แล้ว **19** ด้วยพระโลหิตอันมีราคามากของพระคริสต์ ดังเลือดลูกแกะที่ปราศจากตำหนิหรือจุดด่างพร้อย การไถ่คือการทำธุรกรรมอย่างหนึ่งในสมัยโบราณที่ทาสถูกซื้อ (ปกติแล้วโดยญาติคนหนึ่ง) เพื่อที่จะถูกปลดปล่อยเป็นอิสระ เปโตร

กล่าวว่าเรารู้แล้วว่า การไถ่ของเราไม่ได้เกิดจากเงิน (เงินและทองคำ) แต่การไถ่ของเราได้ถูกชำระแล้วโดยพระโลหิตอันมีค่าประเสริฐของพระคริสต์ ดู วิวรรณ์ 1:5, 5:9, เอเฟซัส 1:7, ฮีบรู 9:12 และ 1 ยอห์น 1:7

องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงไม่มีบาปและปราศจากตำหนิ นั่นคือ พระองค์ทรงเป็นผู้บริสุทธิ์ พระองค์ทรงเป็นพระเมษโปดกของพระเจ้าผู้ไถ่ทรงกลายเป็นลูกแกะปัสกาสำหรับเรา ดังนั้น เพราะสิ่งที่พระเยซูไถ่ทรงกระทำและเพราะพระลักษณะของพระองค์ เราจึงถูกบัญชาให้ดำเนินชีวิตในความบริสุทธิ์และความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า ในข้อนี้เรายังได้เห็นถึงภาพของพระคริสต์ด้วย นั่นคือการที่พระองค์ทรงเป็นลูกแกะปัสกา ดู ยอห์น 1:29, กิจการ 8:32 และ วิวรรณ์ 5:6, 14:1

1 ปต 1:20 ให้เราสังเกตด้วยว่าพระองค์ไถ่ทรงทำให้ภาพ (คือ แบบ) ของลูกแกะปัสกานั้นสำเร็จในการที่พระองค์ทรงปราศจากตำหนิ (คือ ไม่มีบาป) แท้จริงพระเจ้าไถ่ทรงดำริพระคริสต์นั้นไว้ก่อนทรงสร้างโลก แต่ทรงให้พระคริสต์ปรากฏพระองค์ในวาระสุดท้ายนี้ เพื่อท่านทั้งหลาย พระราชกิจของพระคริสต์ได้ถูกดำริไว้ก่อน (หรือ วางแผนไว้ก่อน) ทรงสร้างโลก (คอสโมส) คำที่แปลว่า สร้าง (คาทาบอล) ก็แปลได้ด้วยว่าการวางรากฐาน แต่ความหมายที่ตรงตัวมากกว่าก็คือ การก่อเกิด (ปฏิสนธิ) การทรงไถ่ของเราจึงได้ถูกสำแดงแล้วในวาระสุดท้ายนี้เพื่อเราทั้งหลาย

1 ปต 1:21 อัครสาวกท่านนี้ทำให้ความหมายสมบูรณ์โดยกล่าวว่า เพราะพระคริสต์ท่านจึงเชื่อในพระเจ้า ผู้ทรงบันดาลพระคริสต์ให้ฟื้นจากความตาย และทรงประทานสง่าราศีแก่พระองค์ เพื่อให้ความเชื่อและความหวังใจของท่านดำรงอยู่ในพระเจ้า โดยพระคริสต์เราจึงเชื่อในพระเจ้าผู้ทรงชุบพระองค์ให้เป็นขึ้นจากความตายและทรงประทานสง่าราศีให้แก่พระองค์ ความเชื่อและความหวังใจของเราจึงอยู่ในพระเจ้า จงสรรเสริญพระเจ้าที่เราไม่ได้มีเพียงความเชื่อในพระเจ้าเท่านั้น แต่มีความหวังด้วย อันหลังนี้เกิดขึ้นต่อจากอันแรก

1 ปต 1:22 เปโตรกล่าวต่อไปถึงคำสั่งซื้อสุดท้ายของบทนี้ ที่ท่านทั้งหลายได้ชำระจิตใจของท่านให้บริสุทธิ์แล้ว ด้วยการเชื่อฟังความจริงโดยพระวิญญาณ จนมีใจรักพวกพี่น้องอย่างจริงใจ ท่านทั้งหลายจงรักกันให้มากด้วยน้ำใสใจจริง ให้เราสังเกตว่าการทรงชำระจิตใจของเราให้บริสุทธิ์นั้นเกิดขึ้นได้เพราะการเชื่อฟังความจริง ไม่ต้องสงสัยเลยว่านี่ย่อหมายถึงความรอดของเรา ถึงแม้หลักการที่สำคัญกว่าเกี่ยวกับความรอดของเราคือความเชื่อ แต่บางครั้งมันก็ถูกเรียกว่า ความเชื่อฟังด้วย ยกตัวอย่างเช่น เราได้รับบัญชาให้มาหาพระคริสต์ (มัทธิว 11:28), เราได้รับบัญชาให้กลับใจใหม่ (กิจการ 3:19) และเราได้รับบัญชาให้ร้องออกพระนามพระองค์ (โรม 10:13) ดู ยอห์น 15:3, 17:17 และฮีบรู 5:9 ความเชื่อฟังเป็นหนึ่งในคุณสมบัติฝ่ายวิญญาณขั้นพื้นฐานที่สุด (1:14) เมื่อเราเชื่อฟังคำสั่งของพระเจ้าหลังได้รับความรอดแล้ว มันก็ส่งผลในการชำระชีวิตของเราให้บริสุทธิ์ต่อไป

ความเชื่อฟังฝ่ายวิญญาณดังกล่าวจะนำไปสู่ความรักที่แท้จริงสำหรับประชากรของพระเจ้า คือ พี่น้องของเรา ท่านจึงบัญชาให้เรา “รักกันให้มากด้วยน้ำใสใจจริง” หนึ่งในคำสอนขั้นพื้นฐานที่สุดในพระคัมภีร์ใหม่ก็คือ คำสอนที่ให้เรารักซึ่งกันและกัน เราต้องเป็นฝ่ายรักและไม่ใช่อุกรัก ความรักไม่มีการแบ่งแยก นั่นคือ เราต้องรักซึ่งกันและกันไม่ว่าคนๆ นั้นจะน่ารักหรือสมควรได้รับความรักหรือไม่ก็ตาม คำบัญชานี้มีพบบ่อยในพระคัมภีร์ใหม่ ดู 1 เปโตร 4:8, ยอห์น 13:34, 15:17, 1 ทิโมธี 1:5, ฮีบรู 13:1, 1 ยอห์น 3:11, 14, 23 คำที่แปลว่า **ให้มาก** (เอ็คเตตะโน) มีความหมายเพิ่มเติมว่า ‘อย่างจริงจัง’ ดังนั้น เราต้องรักซึ่งกันและกันอย่างจริงจัง มันเป็นเรื่องที่เราได้รับบัญชา!

นอกจากนี้เราได้รับบัญชาให้มีใจที่บริสุทธิ์ด้วย (“น้ำใสใจจริง”) ความบริสุทธิ์ของใจจะบดบังความโลภ, ความขมขื่น, ความเย่อหยิ่ง, ราคะตัณหา, ความคิดแค้น และแรงจูงใจที่ไม่บริสุทธิ์อื่นๆ ความบริสุทธิ์ของใจสื่อถึงการไม่มีอึดอัดที่บาปหนา มันสอดคล้องอย่างใกล้ชิดกับความรักซึ่งเป็นการเสียสละตัวเองเพื่อผู้อื่น ปัญหาก็คือว่า ใจที่บาปหนาดวงเดิมของเราต้องการที่จะอยู่เพื่อตัวเอง ใจที่ถูกชำระให้บริสุทธิ์แล้วจะอยู่เพื่อผู้อื่น

1 ปต 1:23 เหตุผลที่หัวใจและจิตใจของเราได้ถูกชำระให้บริสุทธิ์แล้วก็คือว่า มันได้บังเกิดใหม่แล้ว อัครสาวกท่านนี้จึงกล่าวว่า ด้วยว่าท่านทั้งหลายได้บังเกิดใหม่ ไม่ใช่จากพืชที่จะเปื้อยเน่าเสีย แต่จากพืชอันไม่รู้เปื้อยเน่า คือด้วยพระวณะของพระเจ้าอันทรงชีวิตและดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ จงระลึกถึง เอเฟซัส 4:24 ที่บอกว่าธรรมชาติใหม่ของเราได้ถูกสร้างขึ้นในความชอบธรรมและความบริสุทธิ์ที่แท้จริงแล้ว นอกจากนี้ การบังเกิดใหม่ของเราก็ได้ก่อตัวขึ้นจากเมล็ดพืชอันไม่รู้เปื้อยเน่าด้วย การบังเกิดใหม่นี้ไม่ได้มาจาก “เลือด หรือความประสงค์ของเนื้อหนัง หรือความประสงค์ของมนุษย์ แต่เกิดจากพระเจ้า” (ยอห์น 1:13) เมล็ดพืชที่รู้เปื้อยเน่านั้นคือพระวณะของพระเจ้า มันไม่เพียงไม่รู้เปื้อยเน่าเท่านั้น แต่มันไม่ถูกทำให้เสียด้วย กล่าวอีกนัยหนึ่ง มันบริสุทธิ์นั่นเอง ดู สดุดี 19:8

นอกจากนี้พระวณะของพระเจ้านั้นมีชีวิต (ฮีบรู 4:12) และจะคงอยู่เป็นนิรันดร์ มันจะอยู่ต่อไปแม้จักรวาลจะสูญสลาย ดู มัทธิว 24:35 เราได้บังเกิดใหม่แล้วจากพระวณะของพระเจ้าอันบริสุทธิ์ นี่สื่อชัดเจนถึงหลักการที่ว่า การทรงสร้างใหม่ต้องอาศัยพระวณะของพระเจ้าเป็นศูนย์กลาง การออกปากรับความรอดโดยไม่มีพระคัมภีร์เป็นศูนย์กลางก็ปราศจากรากฐาน

1 ปต 1:24-25 สองข้อนี้จริงๆ แล้วก็เป็นการพูดที่ยกมาจากอิสยาห์ 40:6-8 เพราะว่าการพรรณานี้ก็เป็นเหมือนต้นหญ้า และบรรดาสง่าราศีของมนุษย์ก็เป็นเหมือนดอกหญ้า ต้นหญ้าเหี่ยวแห้งไป และดอกก็ร่วงโรยไป 25 แต่พระวณะขององค์พระผู้เป็นเจ้ายังยืนอยู่เป็นนิรันดร์ อีกครั้งที่พระวณะของพระเจ้าไม่เพียงเป็นสิ่งที่บริสุทธิ์เท่านั้น แต่มันจะคงอยู่ตลอดไปด้วย เปโตรปิดท้ายบทนี้โดยกล่าวว่า พระวณะนั้นคือข่าวประเสริฐที่ได้ประกาศให้ท่านทั้งหลายทราบแล้ว น่าสนใจตรงที่ว่าในข้อ 23 วลี “พระวณะของพระเจ้า” ใช้คำว่า *ลอกอส* ซึ่งหมายถึงพระวณะที่เป็นลายลักษณ์อักษร ในข้อ 25 คำที่แปลว่า พระวณะ (ขององค์พระผู้เป็นเจ้า) คือ *เรมา* ซึ่งหมายถึงพระวณะที่เป็นคำตรัส นี่หมายถึงการประกาศพระวณะตามที่มิบบอกไว้ในข้อนี้ แน่ทีเดียวที่ข่าวประเสริฐนั้นดำรงอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์

นี่สื่อชัดเจนถึงการดำรงอยู่ชั่ววันรันคร์ของพระวณะของพระเจ้า นอกจากนี้ นี่ยังสื่อถึงหลักคำสอนเรื่องการเก็บรักษาไว้ของพระคัมภีร์ด้วย หากพระวณะของพระเจ้าจะดำรงอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์ มันก็ต้องถูกเก็บรักษาไว้โดยพระเจ้าอย่างแน่นอน

ภาพรวมของ 1 เปโตร 2: ขณะที่เปโตรกล่าวต่อไปถึงคำสั่งต่างๆสำหรับชีวิตคริสเตียน ท่านก็เสริมคำสั่งอีกสองประการ จากนั้นท่านก็เริ่มพูดถึงพระศิลาของเรา และพวกเราที่เปรียบได้กับหินที่ใช้ก่อสร้างอาคาร จากนั้นท่านก็ชี้ให้เห็นถึงตำแหน่งอันมีเอกลักษณ์ของเราในพระคริสต์โดยกำชับให้เราใช้ชีวิตที่บริสุทธิ์ ชอบธรรมและดีงาม เนื้อหาส่วนท้ายของบทนี้พูดถึงการให้ความเคารพต่อคนที่สมควรได้รับและการสู้ทนความทุกข์ยากแม้ในยามที่เราไม่สมควรได้รับ มันก็ตาม

1 ปต 2:1 บทนี้จึงมีเนื้อหาเสริมเข้ากับความจริงที่ได้กล่าวไปแล้ว เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงละการปองร้ายทั้งปวง บรรดาการอุบาย การหน้าซื่อใจคด ความริษยา และคำพูดต่อเสียดทั้งหลาย การใช้คำว่า เหตุฉะนั้น (ฮอฮุน) ของพระวิญญูณบริสุทธิ์ก็เชื่อมโยงสิ่งที่ได้กล่าวไปแล้วกับสิ่งที่จะถูกกล่าวต่อไป เปโตรจึงระบุถึงห้าสิ่งที่เราผู้เป็นคริสเตียนควรถอดทิ้งเสีย (กำจัดทิ้งเสีย) (1) การปองร้ายทั้งปวง แปลมาจากคำว่า *คาเคีย* ซึ่งมีความหมายตรงตัวว่าการคิดร้าย โดยเฉพาะต่อคนที่เราอาจไม่ชอบหน้า จากนั้น (2) ท่านเอ่ยถึง บรรดาการอุบาย คำที่แปลเช่นนั้น (*คอลลอส*) มีความหมายว่า ‘ที่หลอกลวง’, ‘บิดเบือน’, ‘จู้โกง’ หรือ ‘ไม่ซื่อตรง’ (3) ท่านเอ่ยต่อไปถึง การหน้าซื่อใจคด (*ฮูพอคริสติส*) ซึ่งหมายถึงการแสวงทำตัวเป็นคนจริงๆแล้วเราไม่ได้เป็น ต่อไปคือ (4) ความริษยา คือการอยากได้สิ่งของคนอื่นมี สุกท้าย (5) ท่านเสริมคำพูดต่อเสียดทั้งหลาย คำที่แปลเช่นนั้น (*คาทาลาเลีย*) หมายถึง ‘การว่าร้ายลับหลัง’ หรือการพูดถึงผู้อื่นในเชิงวิจารณ์ลับหลังเขา ทั้งหมดนี้เป็นกรรมของคำกริยา ละ ซึ่งจะนำไปสู่เรื่องสำคัญที่จะถูกพูดถึงในข้อ 2 ต่อไป

1 ปต 2:2 เราจึงควรปลดเปลื้องสิ่งเหล่านี้^๑ออกเช่นเดียวกับทารกแรกเกิด จง
ปรารณาน้ำนมอันบริสุทธิ์แห่งพระวจนะ เพื่อจะทำให้ท่านทั้งหลายเติบโตขึ้น เปโตรเรียกผู้อ่าน
ของท่านว่า “ทารกแรกเกิด” นี้หมายถึงคนเหล่านั้นที่เพิ่งได้รับความรอด พวกเขาจึงเป็นทารก
ฝ่ายวิญญาณ ท่านจึงให้คำสั่งต่อไป “จงปรารณาน้ำนมอันบริสุทธิ์แห่งพระวจนะ” นี้จึงเป็นพระ
บัญชาอีกข้อแห่งพระบัญญัติของพระคริสต์ เราจึงได้รับบัญชาให้ปรารณาพระวจนะของ
พระเจ้า นำสนใจที่เราได้เห็นถึงภาพเปรียบเทียบต่างๆ ที่ถูกใช้เพื่อหมายถึงพระวจนะของพระเจ้า มัน
ถูกเรียกว่าน้ำนม, เนื้อสัตว์, ขนมปัง, น้ำ, น้ำผึ้ง และสิ่งอื่นๆ อีกตลอดทั่วพระคัมภีร์ ทั้งหมดนี้
เป็นสิ่งที่อุดมด้วยสารอาหาร แต่น้ำนมเป็นสิ่งที่มิ^๒ไว้สำหรับเด็กโดยเฉพาะ คำที่แปลว่า **บริสุทธิ์**
(*อาดอลอส*) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ไม่เจือปน’ (ดู สดุดี 19:8) มันเป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ
unadulterated “น้ำนมอันบริสุทธิ์แห่งพระวจนะ” ก็คือส่วนของพระวจนะที่เข้าใจง่ายที่สุด
นั่นเอง

เราจำได้ใน 1:23, 25 ว่าเปโตรได้แสดงให้เห็นถึงความสำคัญในด้านหลักคำสอนของ
พระวจนะของพระเจ้าแล้ว ในข้อนี้ท่านแสดงให้เห็นถึงความสำคัญในด้านหลักปฏิบัติของพระ
วจนะนั้น คือเป็นอาหารโดยเฉพาะสำหรับพวกทารกในพระคริสต์

1 ปต 2:3 ข้อ 3 ผูกเนื้อหาส่วนนี้ทั้งหมดเข้าด้วยกัน หากว่าท่านได้ชิมดู^๓แล้วว่าองค์
พระผู้เป็นเจ้าประกอบด้วยพระกรุณา หากเราได้บังเกิดใหม่แล้วจากเมล็ดพืชที่ไม่รู้เปื่อยเน่า
(พระวจนะของพระเจ้า) และเป็นทารกในพระคริสต์ เราก็ได้ชิมน้ำนมแห่งพระวจนะนั้นแล้วว่า
องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประกอบด้วยพระกรุณา คำที่แปลเช่นนั้น (*เครสทอส*) ก็มีความหมายด้วย
ว่า ‘กรุณา’ และ ‘ดีงาม’ ข้อนี้ไปจนถึงข้อ 8 เปโตรใช้ภาพเปรียบเทียบของหิน โดยเฉพาะหินที่ใช้วาง
รากฐานและที่ใช้ก่อสร้างอาคาร นี่เป็นภาพที่น่ารักขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราและการที่
พระองค์ไม่ได้เป็นเพียงรากฐานของเราเท่านั้น แต่ยังถูกปฏิเสธมิให้เป็นศิลามุมเอกของพระ
วิหารอีกด้วย

1 ปต 2:4 อัครสาวกท่านนี้กล่าวต่อไปว่า จงมาหาพระองค์ เหมือนมาถึงศิลาอันมีชีวิตอยู่ ซึ่งมนุษย์ได้ปฏิเสธไม่ยอมรับแล้ว แต่พระเจ้าทรงเลือกไว้ และทรงค่าอันประเสริฐ “ศิลาอันมีชีวิตอยู่” ย่อมหมายถึงพระเยซูคริสต์อย่างไม่ต้องสงสัย ผู้ทรงถูกเรียกว่าเป็นพระศิลา ด้วย ดู มัทธิว 16:18, 1 โครินธ์ 10:4 และหลายข้อในพระธรรมเพลงสดุดีซึ่งรวมถึง 18:2 ด้วย ในข้อนี้เปโตรอ้างอิงถึงเรื่องราวที่พวกยิวในสมัยนั้นคุ้นเคยดี

ตอนที่พระวิหารกำลังถูกสร้างขึ้นนั้น ศิลามุมเอกของพระวิหารได้ถูกส่งไปล่วงหน้าจากเมืองหินและพวกช่างก่อสร้างก็ไม่ยอมรับมันเป็นก้อนที่ใช่ เมื่อถึงเวลาที่ต้องประกอบศิลามุมเอกเข้าไป พวกเขาถึงส่งข่าวไปยังเมืองหินให้ส่งมันมา พวกช่างก่อสร้างก็ถูกแจ้งให้ทราบว่ามันได้ถูกส่งไปแล้วและพวกเขาก็ไม่ยอมรับมัน พวกเขาจึงรู้สึกเศร้าใจที่ได้ทราบว่าศิลามุมเอกที่ได้ถูกแกะสลักมาอย่างดีต้องถูกทิ้งอยู่ในกองหญ้าวัชพืช (ในการก่อสร้างอาคารด้วยหิน ศิลามุมเอกเป็นหินก้อนที่สำคัญที่สุดเพราะมันจัดระเบียบโครงสร้างในทั้งสามมิติ)

นี่เป็นภาพที่ตรงกับพระคริสต์อย่างน่าทึ่ง พระเจ้าได้ทรงส่งศิลามุมเอกของพระองค์มาแล้ว มนุษย์โดยทั่วไปและโดยเฉพาะพวกยิวได้ปฏิเสธพระองค์เสีย พวกยิวนิกายออร์โธดอกซ์จนถึงทุกวันนี้ก็ยังรอคอยพระเมสสิยาห์อยู่ทุกๆที่ข้อเท็จจริงก็คือพระองค์ได้ทรงถูกส่งมาแล้ว และพวกเขาก็ปฏิเสธพระองค์ เรื่องนี้ถูกพูดถึงในมัทธิว 21:42, กิจการ 4:11 และเป็นการทำให้คำพยากรณ์ในสดุดี 118:22 สำเร็จ คำที่แปลว่า **ปฏิเสธไม่ยอมรับ** (*อาพอคคิมา โช*) ในข้อ 4 และ 7 หมายความว่า ‘ไม่เอา’ นั่นเอง

1 ปต 2:5 ในทำนองเดียวกัน เปโตรกล่าวต่อไปว่า และท่านทั้งหลายก็เสมือนศิลาที่มีชีวิตที่กำลังก่อขึ้นเป็นพระนิเวศฝ่ายวิญญาณ เป็นบุโรหิตบริสุทธิ เพื่อถวายเป็นการบูชาฝ่ายจิต วิญญาณที่ชอบพระทัยของพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์ อาจไม่มีวัตถุใดในโลกนี้ที่จะไว้ชีวิตมากไปกว่าหิน (ศิลา) ตรงนี้และในข้อ 4 เปโตรพูดถึงศิลาที่มีชีวิต พระเยซูคริสต์ทรงเป็น ‘ศิลาที่มีชีวิต’ ก้อนหลัก แต่ตอนนี้เราก็ถูกเรียกเช่นนั้นด้วย ในฐานะเป็นคริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้ว เราได้รับชีวิตฝ่ายวิญญาณจากพระเจ้า เปโตรใช้ภาพเปรียบเทียบของหินต่อไปเพื่อสื่อถึงการสร้างอาคาร

ฝ่ายวิญญาณ ถึงแม้ว่าท่านไม่ได้เอ่ยถึงคริสตจักรตรงนี้ แต่เห็นได้ชัดว่านี่เป็นสิ่งที่ท่านกำลัง หมายถึงอยู่ ดู เอเฟซัส 2:20-21 และ 1 โครินธ์ 3:9

เรายังได้กลายเป็น “ปุโรหิตบริสุทธิ์” ด้วย นี่สื่อถึงตำแหน่งปุโรหิตของผู้เชื่อ นั่นคือเราสามารถเข้าถึงพระเจ้าได้โดยตรงผ่านทางพระเยซูคริสต์ ดู 1 ทิโมธี 2:6 เครื่องบูชาของเราไม่ใช่สัตว์ แต่เป็นเครื่องบูชาฝ่ายวิญญาณ เช่น เครื่องบูชาที่เป็นคำสรรเสริญ, การขอบพระคุณ และ ความเชื่อฟัง นอกจากนี้มันยังเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้าเพราะพระเยซูคริสต์ด้วย

1 ปต 2:6 เปโตรยกคำพูดโดยตรงมาจากอิสยาห์ 28:16 เพราะมีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ด้วยว่า ‘ดูเถิด เราวางศิลาก้อนหนึ่งลงในศิโยน เป็นศิลามุมเอกที่ทรงเลือกแล้ว และเป็นศิลาที่มีค่าอันประเสริฐ และผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็จะได้ได้รับความอภัย’ อีกครั้งที่คำพยากรณ์ในพระธรรมอิสยาห์พูดถึงพระเมสสิยาห์ที่ทรงเป็นศิลามุมเอก พระสัญญาอันแสนวิเศษก็คือว่า ใครก็ตามที่วางใจพระองค์จะไม่ได้รับความอภัย คำที่แปลเช่นนั้น (คาทาอิสกูโน) หมายความว่า ‘อภัย’, ‘ขานหน้า’, หรือ ‘ผิดหวัง’ เมื่อเราวางใจพระองค์ เราก็จะไม่มีวันสับสน อภัย ขานหน้า หรือผิดหวังเลย

1 ปต 2:7 อัครสาวกท่านนี้กล่าวต่อไปว่า เหตุฉะนั้นพระองค์ทรงมีค่าอันประเสริฐสำหรับท่านทั้งหลายที่เชื่อ แต่สำหรับคนทั้งหลายที่ไม่เชื่อฟังนั้น ‘ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว’ ดังนั้น สำหรับเราที่เชื่อพระองค์ก็ทรงมีค่าอันประเสริฐ! คำที่แปลเช่นนั้น (ทิเม) มีความหมายว่า ‘มีค่ามาก’ ในแบบที่ตีค่าไม่ได้เลย สำหรับคนเหล่านั้นที่ปฏิเสธพระองค์และไม่เชื่อฟังพระองค์ พระองค์จะทรงสำแดงพระองค์ในฐานะประมุขแห่งสิ่งสารพัดและจะทรงเป็นผู้พิพากษาพวกเขา เปโตรอ้างอิงถึงเรื่องที่เราสับสนเกี่ยวกับศิลามุมเอกของพระวิหารที่ถูกทิ้งเสีย กระนั้นพระองค์ได้ทรงกลับกลายเป็น “ศิลามุมเอก” แล้ว พวกเราได้ปฏิเสธพระองค์ แต่ปัจจุบันพระองค์ทรงเป็นศิลามุมเอกก่อนหลักของคริสตจักรแล้ว

1 ปต 2:8 เปโตรยกคำพูดจากอิสยาห์ 8:14 ต่อไป และ ‘เป็นศิลาที่ทำให้สะดุด และเป็นก้อนหินที่ทำให้ขัดเคืองใจ’ ที่เขาสะดุดนั้นเพราะเขาไม่เชื่อฟังพระวอนนะ ตามที่เขาถูก

กำหนดไว้เช่นนั้นด้วย ในข้อนั้นพระเมสสิยาห์ทรงเปรียบว่าเป็นเหมือนกับหินสะดุดและก้อนหินที่ทำให้ขัดเคืองใจ คำที่แปลเช่นนั้น คือ *สคันดาลอน* และอ้างอิงถึงการที่พระองค์ทรงเป็นที่ขัดเคืองใจต่อคนเหล่านั้นที่ปฏิเสธพระองค์ คนไม่เชื่อก็มักเป็นคนไม่เชื่อฟัง น่าสนใจอีกครึ่งตรงที่ว่าความไม่เชื่อและความไม่เชื่อฟังมักไปด้วยกัน สำหรับคนที่ปฏิเสธพระคริสต์ พระองค์ทรงเป็น 'เรื่องอภัย' และทรงทำให้ขัดเคืองใจ คนที่ไม่เชื่อฟังสุดท้ายแล้วก็คงอยู่ในความไม่เชื่อฟังนั้นต่อไป

1 ปต 2:9 ให้เราสังเกตลักษณะเฉพาะตัวที่ประการของคริสเตียน แต่ท่านทั้งหลายเป็นชาติที่พระองค์ทรงเลือกไว้แล้ว เป็นพวกปุโรหิตหลวง เป็นประชาชาติบริสุทธิ์ เป็นชนชาติของพระองค์โดยเฉพาะ เพื่อท่านทั้งหลายจะได้สำแดงพระบารมีของพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกท่านทั้งหลายให้ออกมาจากความมืด เข้าไปสู่ความสว่างอันมหัศจรรย์ของพระองค์ สิ่งที่น่าสนใจเป็นพิเศษก็คือว่า คุณสมบัติเหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่พวกยิวภาคภูมิใจเป็นนักหนาในฐานะเป็นประชากรที่พระเจ้าทรงเลือกสรร

บัดนี้เราเป็น (1) **ชาติที่พระองค์ทรงเลือกไว้แล้ว** วลีที่แปลเช่นนั้น (*เอ็คเล็คทอน เกะนอส*) มีความหมายตรงตัวว่า 'ชาติที่ถูกเลือก' ชนชาติอิสราเอลก็เป็นเช่นนั้นจริงๆ โดยทางอับราฮัมและพันธสัญญาต่างๆ กระนั้นพระเจ้าได้ทรงเลือกคริสตจักรในพระคริสต์ด้วยเช่นกัน เราจึงได้กลายเป็น (2) "พวกปุโรหิตหลวง" เราไม่เพียงเป็นปุโรหิตจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าเท่านั้น แต่เราเป็นปุโรหิตหลวง (คือ ของพระมหากษัตริย์) ด้วย แม้แต่พวกยิวก็อ้างแบบนี้ไม่ได้ด้วยซ้ำ ตำแหน่งปุโรหิตของพวกเขาเป็นตามอย่างของอาโรน ส่วนตำแหน่งปุโรหิตของเราเป็นมาโดยพระเยซูคริสต์ผู้ทรงสืบเชื้อสายมาจากดาวิด ซึ่งเป็นเชื้อสายของกษัตริย์ ปุโรหิตคือผู้ที่เข้าถึงพระเจ้าได้โดยตรง และเราก็ทำเช่นนั้นได้โดยทางพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นมหาปุโรหิตของเรา พวกยิวโดยทั่วไปก็ไม่มีสิทธิพิเศษเช่นนั้น ดู *วิวรณ์* 1:6, 5:10, 20:6

จากนั้นเราเป็น (3) "ประชาชาติบริสุทธิ์" เช่นเดียวกับที่อิสราเอลเป็นชนชาติบริสุทธิ์ในความสัมพันธ์เชิงพันธสัญญาของมันกับพระเจ้า พวกเราที่อยู่ในพระคริสต์ก็เป็นประชาชาติ

บริสุทธิ์ในสายพระเนตรของพระเจ้าเช่นกัน (คำกรีกที่แปลว่า **ประชาชาติ** นี้คือ *เอธนอส* ซึ่งเป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ *ethnic*) สุดท้ายแล้วเราได้ถูกแยกตั้งไว้สำหรับพระเจ้าในฐานะเป็น (4) “ชนชาติของพระองค์โดยเฉพาะ” เราเป็นของพระองค์โดยเฉพาะเพราะเราได้ถูกซื้อไว้แล้ว วลีที่แปลว่า **โดยเฉพาะ** (*เอะอิส เพริพออิเอชิน*) หมายถึง ‘กรรมสิทธิ์ที่ถูกซื้อไว้แล้วเป็นพิเศษ’ นี่สื่อว่าเรามีค่ามากต่อพระเจ้า ดู 1 เปโตร 1:18-19, 1 โครินธ์ 6:20, พระราชบัญญัติ 14:2, 26:18, ทิตัส 2:14, กิจการ 20:28

พระเจ้าได้ทรงเรียกเราออกจากความมืด (ความบาปและโลก, 1 ยอห์น 5:19) เข้าไปสู่ความสว่างอันมหัศจรรย์ของพระองค์ (หลักการที่คล้ายคลึงกับแนวคิดเรื่องความบริสุทธิ์) ดู อีซยาห์ 9:2, 60:1-2, ฟิลิปปี 2:1, เอเฟซัส 5:8 ดังนั้นเราจึงควรถวายคำสรรเสริญแด่พระองค์

1 ปต 2:10 เช่นเดียวกับที่ครั้งหนึ่งอิสราเอลไม่ได้เป็นพลไพร่หรือประชาชาติแต่บัดนี้ได้เป็นแล้ว เราในฐานะคริสเตียนตอนนี้ก็เป็นประชากรของพระเจ้าแล้วเช่นกัน **เมื่อก่อน** ท่านทั้งหลายเป็นชนชาติไม่ แต่บัดนี้ท่านเป็นชนชาติของพระเจ้าแล้ว **เมื่อก่อน** ท่านทั้งหลายได้รับพระกรุณาไม่ แต่บัดนี้ท่านได้รับพระกรุณาแล้ว เช่นเดียวกับที่ชนชาติอิสราเอลได้รับพระเมตตาจากพระเจ้าแล้ว คริสตจักรเองก็ได้รับพระเมตตาจากพระเจ้าแล้วเช่นกัน คนต่างชาติอาจไม่เข้าใจความเหมือนกันตรงนี้กับชนชาติอิสราเอลและมรดกของพวกเขา แต่สำหรับคนยิวแล้ว นี่เป็นสิ่งที่ชัดเจนเหลือเกิน มันไม่ได้ถูกตั้งใจไว้ให้เป็นเรื่องบังเอิญ

1 ปต 2:11 เปโตรจึงกล่าวต่อไปว่า พวกที่รัก ข้าพเจ้าวิงวอนท่านทั้งหลายเหมือนท่านเป็นคนต่างด้าวและเป็นผู้สัญจร ให้ท่านละเว้นจากคัมภีร์ของเนื้อหนัง ซึ่งทำศึกกับจิตวิญญาณ ท่านพูดถึง “คนต่างด้าวและผู้สัญจร” อีกครั้ง ซึ่งจริงๆแล้วหมายถึง คนที่อยู่ต่างแดนและนักเดินทาง (นักท่องเที่ยว ฯลฯ) โลกนี้ไม่ใช่บ้านของเราจริงๆ เราเป็นแค่คนที่เดินทางผ่านมาและผ่านไปเท่านั้น ความเป็นพลเมืองของเราอยู่ในอีกราชอาณาจักรหนึ่ง ในฐานะเป็นคนต่างด้าวและเป็นตัวแทนของราชอาณาจักรเดิมของเรา เราจึงมีพันธะหน้าที่ในการสำแดง

พฤติกรรมที่ถูกต้องขณะที่เราอยู่ที่นี้ (คำที่แปลว่า **ผู้สัตย์จริง** (*พาระพิเคมอส*) สื่อความหมายมากกว่าแค่คนเดินทางในต่างแดน แต่สื่อถึงคนที่อยู่ที่นั่นเพื่อเหตุผลที่เป็นตามแบบของพระเจ้า)

ด้วยเหตุนี้เราจึงควร “ละเว้นจากคัมहाของเนื้อหนัง” ซึ่งทำศึกกับจิตวิญญาณ ข้อเท็จจริงก็คือว่า คัมहाทางเพศอันไม่เหมาะสมและผิดศีลธรรมจะทำให้จิตและวิญญาณของเราด้านชา โฮเซยา 4:11 กล่าวว่าการเล่นซู้และเหล้าอุ่นใหม่ซึ่งเอาจิตใจไปเสีย ความหมายตรงนี้ก็ก็คือว่า ความบาปทางเพศและการเมาเหล้าจะทำให้จิตและวิญญาณตายด้านต่อสิ่งต่างๆที่เป็นของพระเจ้า นี่จึงเป็นหนึ่งในหลายเหตุผลที่ว่าทำไมความบาปทางเพศจึงสร้างความเสียหายได้มากมายเหลือเกิน นี่ยังไม่พูดถึงเรื่องเหล้าด้วยซ้ำ นี่จึงเป็นเหตุว่าทำไมซาตานถึงสนับสนุนการทำผิดศีลธรรมทางเพศควบคู่ไปกับการเมาเหล้าเหลือเกิน มันรู้ว่าทั้งสองสิ่งมีแนวโน้มที่จะทำให้ตายผู้คนของพระเจ้าในฝ่ายวิญญาณ เราจึงได้รับคำแนะนำที่ดีแล้วให้ “ละเว้นจากคัมहाของเนื้อหนัง”

1 ปต 2:12 นอกจากนี้ เพราะว่าเราเป็นคนต่างด้าวที่มาจากประเทศของพระเจ้า เราจึงมีหน้าที่ในการสำแดงการใช้ชีวิตและการทำธุรกิจที่ซื่อสัตย์ในหมู่คนต่างชาติ **จงให้การประพฤติของท่านทั้งหลายเป็นที่น่านับถือท่ามกลางคนต่างชาตินั้น** เพื่อว่าในข้อที่เขาติเตียนท่านว่าเป็นคนทำชั่วนั้น เมื่อเขาเห็นการดีของท่านแล้ว เขาจะได้สรรเสริญพระเจ้าในวันซึ่งพระองค์จะทรงเยี่ยมเยียนเขา ดังที่ได้กล่าวไปแล้วก่อนหน้านี้ คำที่แปลว่า **การประพฤติ** (*อานาสโตรอเฟ*) มีความหมายว่า ‘ลักษณะการดำเนินชีวิต’, ‘การวางตัว’ หรือ ‘พฤติกรรม’ การที่เปโตรใช้คำว่า **คนต่างชาติ** อาจสื่อความหมายรองในเรื่องของชนชาติสำหรับผู้อ่านที่เป็นยิวของท่าน อย่างไรก็ตาม ท่านอาจใช้คำนี้เพื่อหมายถึงชาวโลกทั่วไปก็ได้ ดังนั้นถึงแม้ว่าชาวโลกอาจวิพากษ์วิจารณ์เราในฐานะคริสเตียน แต่โดยการดำเนินชีวิตที่ซื่อสัตย์และบริสุทธิ์ของเรา สูดท้ายแล้วพวกเขาจะสรรเสริญพระเจ้าสักวันหนึ่ง

วลีที่ว่า “ในวันซึ่งพระองค์จะทรงเยี่ยมเยียนเขา” ปรากฏในอิสยาห์ 10:3 อีกเพียงแห่งเดียวเท่านั้น ในข้อนี้มันสื่อถึงการพิพากษาของพระเจ้าที่จะมีต่อชนชาติอิสราเอล คำที่แปลว่า **เยี่ยมเยียน** (*อะพิสคอป*) หมายถึง ‘การไต่สวน’, ‘การตรวจตรา’ และย่อหมายถึง ‘การ

พิพากษา' ด้วย ความหมายที่สื่อชัดเจนตรงนี้ก็คือ วันแห่งการพิพากษาที่จะมา ซึ่งน่าจะเกิดขึ้นใน การเสด็จกลับมาของพระคริสต์

1 ปต 2:13-15 เปโตรจึงพูดถึงคำสั่งข้อต่อไป ท่านทั้งหลายจงยอมฟังการบังคับบัญชาที่มนุษย์ตั้งไว้ทุกอย่าง เพราะเห็นแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ว่าผู้นั้นเป็นกษัตริย์ผู้มีอำนาจยิ่ง 14 หรือจะเป็นเจ้าเมืองผู้ที่ได้รับคำสั่งจากกษัตริย์นั้น ให้ลงโทษผู้กระทำชั่ว และยกย่องคนที่ประพฤติดี

ประการแรกเราถูกกำชับให้มอบน้อมต่อกฎหมายของประเทศที่เราอยู่ นี่เป็นเพราะว่าเราเป็นพลเมืองของราชอาณาจักรบริสุทธิและเราเป็นหมู่ชนเฉพาะ นั่นคือเราเป็นพลเมืองแห่งราชอาณาจักรของพระเจ้า นอกจากนี้เราต้องนบอบเชื่อฟังการปกครองของมนุษย์ด้วยเพราะเราเป็นแค่คนต่างด้าวในโลกนี้เท่านั้น สุดท้ายเราต้องนบอบเชื่อฟังสิทธิอำนาจของมนุษย์เพื่อที่จะถวายเกียรติแด่พระมหากษัตริย์ของเรา สรุปก็คือว่า เราต้องเชื่อฟังกฎหมายของประเทศที่เราอยู่ในตอนนี้ (เปโตรกล่าวสั้นๆถึงการที่ผู้ที่ได้รับอำนาจในการปกครองก่อนอื่นก็มีไว้เพื่อ “ลงโทษผู้กระทำชั่ว” จากนั้นก็มีไว้เพื่อส่งเสริมให้คนทำดี)

ในทำนองเดียวกันเปโตรเสริมว่า 15 เพราะเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า ที่จะให้ท่านทั้งหลายระงับความโง่ของคนโง่เขลาให้สงบด้วยการประพฤติดี

ในฐานะเป็นคริสเตียนเราอาจไม่เห็นด้วยเสมอไปกับกฎหมายต่างๆไม่ว่าในเชิงปรัชญาหรือเชิงอุดมคติ กฎหมายต่างๆ เช่น กฎหมายภาษีอาจเป็นภาระหนัก แต่เว้นเสียแต่ว่าและจนกว่ากฎหมายของมนุษย์บังคับเราให้ฝ่าฝืนต่อบัญญัติของพระเจ้า เราก็ต้องเชื่อฟังกฎหมายของประเทศที่เราอยู่ รัฐบาลของมนุษย์ถูกแต่งตั้งขึ้นโดยพระเจ้า ดู โรม 13:1-7 มันเป็นแผนการของพระเจ้าสำหรับคริสเตียน โดยการเป็นพลเมืองที่เคารพกฎหมาย ที่จะสงบปากสงบคำวิพากษ์วิจารณ์ของคนไม่เชื่อ หนึ่งในคำกล่าวหาที่ยกมาปรักปรำคริสตจักรสมัยยุคต้นก็คือ เพราะว่าพวกเขาไม่ยอมนมัสการจักรพรรดิโรม พวกเขาจึงเป็นคนไม่รักชาติและถึงขนาดเป็นพวกชอบปลุกระดมด้วยซ้ำ เปโตรอาจกำลังพูดถึงปัญหาข้อนี้อยู่ การเชื่อฟังรัฐบาลหรือการปกครองของมนุษย์

เป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า นอกจากนี้มันจะสงบคำวิพากษ์วิจารณ์ที่ผู้คนยกมาปรักปรำกลุ่มคนที่เชื่อพระคัมภีร์ด้วย

1 ปต 2:16 อีกครั้งที่เราต้องเชื่อฟังกฎหมายของมนุษย์ จึงเป็นเหมือนคนที่มีเสรีภาพ แต่ท่านอย่าใช้เสรีภาพนั้นให้เป็นที่ปกปิดความชั่วไว้ แต่จงใช้เหมือนเป็นทาสของพระเจ้า ถึงแม้ว่าเรามีเสรีภาพในฝ่ายวิญญาณและในทางการเมือง แต่เราต้องจำไว้ว่าเราเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าและเราสะท้อนให้คนอื่นเห็นพระนามของพระองค์ คำว่าเสรีภาพในที่นี้จะหมายถึงการไม่อยู่ใต้บังคับบัญชาของโมเสส อย่างไรก็ตามบริบทตรงนี้ก็เกี่ยวข้องกับการเมือง นั่นคือกฎหมายของพลเมือง ไม่ว่าจะในกรณีใดเพราะว่าเราอยู่ใต้พระคุณและไม่ได้อยู่ใต้บัญญัติของโมเสส มันก็ไม่ใช่ใบอนุญาตให้เราทำอะไรก็ได้ตามใจชอบ คำที่แปลว่า ความชั่ว (คาเคีย) ก็มีความหมายด้วยว่า ‘ความมั่งร้าย’ หรือ ‘ความชั่วในแง่ทั่วไป’ พระคุณไม่เคยเป็นข้ออ้างหรือเป็นเครื่องปกปิดให้เราทำความชั่วเลย เราจึงถูกกำชับให้เชื่อฟังกฎหมายของประเทศที่เราอยู่

1 ปต 2:17 ตรงนี้เปโตรออกคำสั่งหลายประการเกี่ยวกับการแสดงความเคารพในชีวิตนี้ จงให้เกียรติแก่ทุกคน เราถูกกำชับให้เคารพและสุภาพต่อคนทั้งปวง ดู ฟิลิปปี 2:3 จงรักบรรดาพี่น้อง นี่เป็นคำกำชับให้รักพี่น้องคริสเตียนของเรา ดู 1 เปโตร 1:22 และฮีบรู 13:1 จงยำเกรงพระเจ้า นี่เป็นอีกครั้งที่คำบัญชาคือให้เรายำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า ดู สดุดี 111:10, สุภาษิต 1:7, 23:17 และ 2 โครินธ์ 7:1 และ จงถวายเกียรติแด่กษัตริย์ พระคัมภีร์สอนชัดเจนให้เราเคารพและให้เกียรติผู้นำประเทศและผู้นำรัฐบาลของเรา ดู โรม 13:7

1 ปต 2:18-19 อัครสาวกท่านนี้จึงพูดถึงบรรดาคนรับใช้ ท่านทั้งหลายที่เป็นผู้รับใช้ จงเชื่อฟังนายของท่านด้วยความยำเกรงทุกอย่าง ไม่ใช่เฉพาะนายที่เป็นคนใจดีและสุภาพเท่านั้น แต่ทั้งนายที่ร้ายด้วย (ถึงแม้ในทางเทคนิคแล้วประโยคนี้ไม่ได้อยู่ในรูปของคำสั่ง แต่มันก็มีพลังของคำสั่งอยู่ดี) ไม่ว่าจะในกรณีใด หลักการที่ชัดเจนก็ถูกสอนว่า เราต้องเคารพและนบนาบต่อคนเหล่านั้นที่เป็นนายของเรา การประยุกต์ใช้ในปัจจุบันก็คือ คนที่เป็นนายจ้าง

นั่นเอง คำที่แปลว่า ความยำเกรง (*ฟอบอส*) ถึงแม้มีความหมายตรงตัวว่าความยำเกรง แต่ก็แปลว่า ‘ความเคารพ’ ได้เช่นกัน นี่น่าจะใช่ความหมายตรงนี้มากกว่า

นอกจากนี้เราต้องเคารพและนบনอบไม่เพียงต่อเจ้านายที่ใจดีและสุภาพเท่านั้น แต่ต่อเจ้านายที่ร้ายด้วย คำที่แปลเช่นนั้น (*สคอลลีออส*) มีความหมายตรงตัวว่า ‘คดโกง’, ‘ใจร้าย’ และอาจแปลได้ด้วยว่า ‘งั่ง’ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือว่า เราต้องให้ความเคารพต่อคนทั้งปวง แม้ต่อคนที่เราไม่ชอบชู้หน้าหรือคนที่อาจไม่สมควรได้รับความเคารพจากเราด้วย

ในบริบทเดียวกันนี้ เปโตรออกความเห็นเพิ่มเติมว่า **19** เพราะว่าถ้าผู้ใดเพราะเห็นแก่ใจวินิจฉัยผิดชอบจำเพาะพระเจ้า ยอมอดทนต่อความทุกข์โศกเศร้าอย่างอุทิศธรรม นี่แหละเป็นความชอบ พระเจ้าทรงสังเกตเห็นเวลาที่มีคนทำผิดต่อเราและเราก็ยอมทน โดยไม่บ่น นอกจากนี้เมื่อเราเต็มใจยึดมั่นในหลักการและใจวินิจฉัยผิดชอบและทนทุกข์เพราะการนั้น พระเจ้าก็ทรงประทานพระคุณเพิ่มเติมให้แก่เรา คำที่แปลว่า เป็นความชอบ (*คาริส*) เป็นคำที่มักแปลเป็น ‘พระคุณ’ ความหมายก็คือว่า เราได้รับพระคุณเมื่อเรายอมทนการกระทำผิดและความทุกข์เพราะเหตุที่เรายึดมั่นในใจวินิจฉัยผิดชอบหรือหลักการ อีกครั้งที่เราต้องไม่ลืมว่าบริบทตรงนี้พูดถึงผู้ปกครองประเทศและเจ้านาย นี่จึงหมายถึงความทุกข์ยากที่มาจากชาวโลก

1 ปต 2:20 ในทางกลับกัน ด้วยว่าถ้าท่านทำการชั่ว แล้วถูกเขี่ยนเพราะการชั่วนั้น แม้ท่านทนถูกเขี่ยนด้วยอดกลั้นใจ จะเป็นที่ยสรรเสริญอะไรแก่ท่าน มันไม่ใช่เรื่องน่าสรรเสริญเลยถ้าเรารู้ทนความยากลำบากเพราะความผิดพลาดของเราเอง (คำที่แปลว่า ถูกเขี่ยน (*คอลล่าฟิด* ไช) จริงๆแล้วหมายถึง ถูกลงโทษ) แต่ว่าถ้าท่านทั้งหลายกระทำการดี และทนเอาการข่มเหงด้วยอดกลั้นใจเพราะการดีนั้น เช่นนี้แหละเป็นการชอบพระทัยพระเจ้า พระเจ้าและชาวโลกรอบตัวเรายอมสังเกตเห็นเมื่อเราเป็นทุกข์อย่างไม่ยุติธรรมแต่ก็ยอมรับมันไว้อย่างอดทน โดยไม่บ่นว่าการทำเช่นนั้นย่อมเป็นคำพยานชีวิตที่มีพลัง

1 ปต 2:21 เปโตรจึงยกตัวอย่างขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ด้วยว่าท่านทั้งหลายถูกทรงเรียกไว้สำหรับเหตุการณ์นั้น เพราะว่าพระคริสต์ได้ทรงรับทนทุกข์ทรมานเพื่อเราทั้งหลาย

ให้เป็นแบบอย่างแก่เรา เพื่อท่านจะได้ตามรอยพระบาทของพระองค์ ความจริงก็คือว่า พระเยซูคริสต์ทรงทนทุกข์ทรมานมากมายจริงๆ ส่วนหนึ่งของความทุกข์ทรมานของพระองค์ก็มีไว้เพื่อเป็นแบบอย่างให้แก่เราเพื่อที่เราจะได้ดำเนินตามรอยพระบาทของพระองค์ หลักการสำคัญตรงนี้ไม่ใช่ที่เราจะทุกข์ทรมานหรือไม่ แต่เราจะตอบสนองต่อความยากลำบากและความทุกข์อย่างไรต่างหากเมื่อมันเข้ามา เราได้รับการทรงเรียกให้ดำเนินตามแบบอย่างของพระเยซู ดู ลูกา 9:23, ยอห์น 16:33, กิจการ 9:16, กิจการ 14:22, 2 ทิโมธี 3:12, 1 โครินธ์ 11:1

1 ปต 2:22 อัครสาวกท่านนี้จึงพูดถึงหลักการหนึ่งซึ่งมีการประยุกต์ใช้ที่ลึกซึ้ง พระองค์ไม่ได้ทรงกระทำบาปเลย และไม่ได้พบอุปายในพระโอษฐ์ของพระองค์เลย องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราไม่ทรงมีบาป นี่เป็นเรื่องที่สำคัญมากและเป็นพื้นฐานที่สนับสนุนความเป็นพระเจ้าของพระองค์ นอกจากนี้ในพระโอษฐ์ของพระองค์ก็ไม่เคยมีความอัสติษหรือความไม่ซื่อตรงด้วย คำที่แปลว่า อุปาย (คอลลอส) มีความหมายอย่างหนึ่งว่า การหลอกลวง ดู มัทธีว 27:4, ลูกา 23:41, ยอห์น 8:46, 2 โครินธ์ 5:21, ฮีบรู 4:15, 9:28, ยอห์น 1:47 นี่ส่วนหนึ่งแล้วก็เป็นแบบอย่างที่พระเยซูคริสต์ได้ทรงวางไว้ให้เรา นั่นคือ การไม่มีบาปและการไม่มีอุปาย ถึงแม้ว่าเราอาจทำสิ่งเหล่านี้ไม่ได้ทั้งหมด แต่มันก็ควรเป็นเป้าหมายให้เราได้พากเพียรเพื่อไปให้ถึง

1 ปต 2:23 เปโตร (ในฐานะเป็นประจักษ์พยานถึงชีวิตของพระคริสต์) จึงชี้ให้เห็นว่า พระเยซูทรงมีปฏิกิริยาตอบสนองอย่างไรเมื่อเผชิญกับความยากลำบาก เมื่อเขากล่าวคำหยาบคายต่อพระองค์ พระองค์ไม่ได้ทรงกล่าวตอบเขาด้วยคำหยาบคายเลย เมื่อพระองค์ทรงทนทุกข์ พระองค์ไม่ได้ทรงมาดร้าย แต่ทรงมอบเรื่องของพระองค์ไว้แก่พระเจ้าผู้ทรงพิพากษาอย่างชอบธรรม อัครสาวกท่านนี้พูดถึงยามที่พระองค์ทรงถูกกล่าวคำหยาบช้า นี่หมายถึงการใช้คำพูดหยาบคาย เช่น แข่งคำ เยาะเย้ย เหยียดหยาม หรือ โจมตีด้วยคำพูด ถึงแม้ว่าสิ่งนี้ย่อมเกิดขึ้นในช่วงเวลาก่อนและขณะที่พระองค์ทรงถูกตรึงกางเขน แต่มันก็เกิดขึ้นในคราวอื่นๆขณะที่พระองค์ทรงรับใช้ปวงชนด้วย แต่เมื่อถูกโจมตีด้วยคำพูด พระองค์ “ไม่ได้ทรงกล่าวตอบเขาด้วยคำหยาบคายเลย” ความหมายก็คือ พระองค์ไม่ทรงตอบโต้ พระองค์ทรงยอมรับคำกล่าวหยาบช้าอย่างถ่อมใจและด้วยใจกรุณา นอกจากนี้ “เมื่อพระองค์ทรงทนทุกข์” (อย่างไม่ยุติธรรม)

พระองค์ก็ไม่ได้ทรงมาคร่ำครวญ ไม่มีสักครั้งขณะถูกตรึงอยู่บนกางเขนที่พระองค์ทรงรู้ว่า จะแก้แค้นคนเหล่านั้นที่ทรานพระองค์

แต่พระองค์ทรงมอบ (ฝาก) เรื่องของพระองค์ไว้แก่พระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ “ผู้ทรงพิพากษาอย่างชอบธรรม” กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือว่า แทนที่จะแก้แค้น พระองค์ทรงฝากเรื่องทั้งหมดและตัวของพระองค์เองไว้ในพระหัตถ์ของพระบิดา (พระผู้พิพากษาที่ชอบธรรมซึ่งการแก้แค้นเป็นของพระองค์) ดู อิสยาห์ 53:7, ลูกา 23:46 และ โรม 12:19

1 ปต 2:24 คำบรรยายอันไพเราะเกี่ยวกับพระราชกิจขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราบนกางเขนได้ถูกนำเสนอในที่นี้ พระองค์เองได้ทรงรับแบกบาปของเราไว้ในพระกายของพระองค์ที่ต้นไม้ นั่นเพื่อว่าเราทั้งหลายซึ่งตายจากบาปแล้ว จะได้ดำเนินชีวิตตามความชอบธรรม ด้วยรอยเมี้ยนของพระองค์ ท่านทั้งหลายจึงได้รับการรักษาให้หาย คำที่แปลว่า รับแบก (อานาเฟโร) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ถวายเป็น’ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจึงรับแบก (ตรงตัวคือ ‘ถวายเป็น’) ความบาปของเราไว้ในพระกายของพระองค์ (เหมือนเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป) คำที่แปลว่า ต้นไม้ (ซูลอน) เป็นภาพเปรียบของกางเขนซึ่งบางครั้งก็ถูกเรียกว่า ‘ต้นไม้กางเขน’

เป้าหมายก็คือ “เพื่อว่าเราทั้งหลายซึ่งตายจากบาปแล้ว จะได้ดำเนินชีวิตตามความชอบธรรม” เราได้รับความรอดแล้วเพื่อที่จะดำเนินชีวิตอย่างชอบธรรม (ให้เราระลึกว่าบริบทตรงนี้พูดถึงวิธีการที่เราควรตอบสนองต่อความยุติธรรมและการ โจมตีที่มีต่อเรา) ในการพูดถึงรอยเมี้ยนของพระองค์ นี่เป็นการอ้างอิงถึงอิสยาห์ 53:5 ดู อิสยาห์ 53:4,11 ด้วย มีการรักษาให้หายฝ่ายวิญญาณในบาดแผล (รอยเมี้ยน) ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา คำที่แปลว่า รอยเมี้ยน (โมโลพซ์) มีความหมายตรงตัวว่า ‘บาดแผล’ อย่างไรก็ตาม คำนี้กลายเป็นสำนวนเพื่อหมายถึงรอยยาวบนแผ่นหลังที่เกิดจากการถูกเมี้ยนหรือ โยบตีด้วยไม้เรียวด้วย ความจริงที่ยิ่งใหญ่กว่าก็คือว่า โดยทางบาดแผลขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เราก็ได้รับการรักษาให้หาย ด้วยเหตุนี้เราจึงถูกกำชับให้ดำเนินชีวิตตามความชอบธรรม คำกริยาที่แปลว่า ดำเนินชีวิต (ชาโอ) อยู่ในรูปแสดงจุดประสงค์มากกว่าอยู่ในรูปของคำสั่ง อย่างไรก็ตามในบริบทนี้ คำนี้ก็มีพลังของคำสั่งอยู่

1 ปต 2:25 สุดท้าย เปโตรก็อ้างอิงถึง อีสายห์ 53:6 ต่อไปซึ่งในข้อนั้นเราไม่เพียงถูกเปรียบว่าเป็นเหมือนแกะเท่านั้น แต่เป็นเหมือนแกะที่ได้หลงหายไปและหันไปทำสิ่งต่างๆ ตามใจชอบของมันด้วย เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นเหมือนแกะที่พลัดฝูงไป แต่บัดนี้ได้กลับมาหาพระเจ้าผู้เลี้ยง และศิษยาภิบาลแห่งจิตวิญญาณของท่านทั้งหลายแล้ว ก่อนที่เราได้รับความรอด เราได้พลัดฝูงไป คำที่แปลเช่นนั้น (พลาเนาโอ) มีความหมายตรงตัวว่า ‘หลงหายไป’ ในความหมายเชิงเปรียบเทียบมากกว่าของคำๆ นี้ มันก็หมายถึงการถูกหลอกลวง ทั้งสองความหมายอาจถูกสื่อตรงนี้ เมื่อเราหันมาหาพระเจ้าคริสต์ เราก็ได้กลับมาหาพระเจ้าผู้เลี้ยง และศิษยาภิบาล (ผู้ดูแล) แห่งจิตวิญญาณของเราทั้งหลายแล้ว น่าสนใจที่ทั้งสองคำนี้ (พอยแมน ซึ่งหมายถึง ศิษยาภิบาล/ผู้เลี้ยงแกะ และ เอะพิสคอปอส ซึ่งหมายถึง เจ้าอัครการ) ถูกใช้เพื่อบรรยายถึงตำแหน่งของศิษยาภิบาลที่เป็นมนุษย์ ศิษยาภิบาลจึงคอยดูแลแทนพระเจ้าอยู่ในขณะนี้

ภาพรวมของ 1 เปโตร 3: บทนี้ขึ้นต้นด้วย ‘ก็เช่นกัน’ ประเด็นสำคัญในตอนท้ายของบทที่ 2 คือ การดำเนินชีวิตตามความชอบธรรม คราวนี้เปโตรประยุกต์ใช้หลักการนี้กับความสัมพันธ์ในชีวิตคู่ หรือการทำสิ่งที่ถูกต้องในชีวิตคู่ ท่านพูดถึงการวางตัวและท่าทีของหญิงที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าและสามีของนาง สิ่งนี้ถูกนำเสนอไม่เพียงเพื่อเป็นแบบแผนสำหรับความสัมพันธ์ในชีวิตสมรสเท่านั้น แต่โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากสามียังไม่รอดด้วยเพื่อเป็นวิธีการนำวิญญาณเขามาถึงพระเจ้า เปโตรให้คำสั่งต่างๆต่อไปเกี่ยวกับรูปแบบการดำเนินชีวิตที่ชอบธรรมซึ่งจะไม่เพียงก่อให้เกิดชีวิตที่ดีงามกับคนที่อยู่รอบข้างเราเท่านั้น แต่จะทำให้เรามีฤทธิ์เดชในคำอธิษฐานของเราต่อพระเจ้าด้วย เปโตรกลับมาพูดถึงใจความหลักที่ว่าเราอาจเจอกับความทุกข์ยากเพราะการเป็นคริสเตียน ที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้นก็คือว่า ท่านพูดถึงการตอบสนองของเราในยามที่ความยากลำบากเข้ามา อีกครั้งที่เปโตรยกตัวอย่างขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราและความทุกข์ทรมานของพระองค์ที่กางเขน

1 ปต 3:1 อัครสาวกท่านนี้ขึ้นต้นบทนี้ด้วย “ก็เช่นกัน” ฝ่ายท่านทั้งหลายที่เป็นภรรยา ก็เช่นกัน จงเชื่อฟังสามีของท่าน เพื่อที่ว่าแม้สามีบางคนจะไม่เชื่อฟังพระวณะ แต่ความประพฤติของภรรยาอาจจะจูงใจเขาได้ด้วยโดยไม่ต้องใช้พระวณะนั้น คำว่า ‘ก็เช่นกัน’ น่าจะอ้างอิงถึงการดำเนินชีวิตตามความชอบธรรมตามที่มิถก่าวไว้ในบทที่แล้ว มันอาจเชื่อมโยงกลับไปยังเรื่องของการยอมอยู่ใต้บังคับผู้ปกครองประเทศและการที่ผู้รับใช้ยอมเชื่อฟังเจ้านายด้วย เมื่ออ้างอิงกลับไปยังเรื่องก่อนหน้า เปโตรจึงออกคำสั่งว่า “ฝ่ายท่านทั้งหลายที่เป็นภรรยา ก็เช่นกัน จงเชื่อฟังสามีของท่าน” เปโตรพูดถึงสาเหตุหลักของปัญหาในชีวิตคู่ ถึงแม้ว่าภรรยาจะเทียบเท่ากับสามีของตนตรงที่ทั้งคู่ต่างเป็นผู้ใหญ่แล้ว แต่พระคัมภีร์ก็จัดลำดับสิทธิอำนาจของพวกเขาอย่างชัดเจน สามีเป็นศีรษะหรือประมุข (เอเฟซัส 5:23) สิทธิอำนาจดังกล่าวได้ถูกมอบให้แก่สามีโดยพระเจ้าเอง ดังนั้น มันเป็นเรื่องชอบธรรมที่ภรรยาจะยอมมอบเชื่อฟังสามี

คำที่แปลว่า **เชื่อฟัง** (συποταχω) เป็นคำที่น่าสนใจ ความหมายพื้นฐานของมันสื่อถึงความสัมพันธ์ทางทหารซึ่งในความสัมพันธ์ดังกล่าวคนๆหนึ่งอยู่ใต้ผู้บังคับบัญชา อย่างไรก็ตามในความหมายที่ไม่ใช่ทางทหารคำนี้ก็สื่อถึง ‘ท่าทีที่เต็มใจมอบให้ความร่วมมือ ยอมรับผิดชอบ และร่วมแบกรับภาระ’ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือว่า ภรรยาที่ชอบธรรมจะมอบตนต่อสามีของนางด้วยความสมัครใจ ไม่เพียงในการกระทำเท่านั้น แต่ในฝ่ายวิญญาณด้วย สามีเป็นหัวหน้าในบ้านเหมือนกับที่นายทหารคนหนึ่งก็เป็นหัวหน้าหน่วยของเขา ปัญหาในชีวิตคู่ส่วนใหญ่เกิดจากการที่ภรรยาไม่ยอมอยู่ใต้บังคับความเป็นผู้นำของสามี

เปโตรกล่าวต่อไปว่า “เพื่อที่ว่าแม้สามีบางคนจะไม่เชื่อฟังพระวณะ แต่ความประพฤติของภรรยาอาจจะจูงใจเขาได้ด้วยโดยไม่ต้องใช้พระวณะนั้น” เห็นได้ชัดว่าเปโตรกำลังพูดถึงชีวิตคู่ที่สามียังไม่รอด หรืออย่างน้อยก็ไม่ได้กำลังมีชีวิตอยู่เพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านนำเสนอหลักการที่ว่า โดยการทำตัวมอบเชื่อฟังอย่างน่ารัก ภรรยาที่เป็นคริสเตียนก็อาจสามารถนำวิญญาณสามีของตนได้ คำที่แปลว่า **ความประพฤติ** (αἰσχροφ) ก็หมายถึง ‘พฤติกรรม’, ‘ลักษณะการใช้ชีวิต’ หรือ ‘รูปแบบการใช้ชีวิต’ ดังที่ได้กล่าวไปแล้ว

ที่น่าสนใจคือเรื่องของวากยสัมพันธ์ตรงนี้ พระวณะอันแรก (“เพื่อว่าแม่สามีบางคนจะไม่เชื่อฟังพระวณะ”) มีคำบ่งชี้คำนามเฉพาะเจาะจงซึ่งสื่อถึงพระวณะของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม พระวณะอันที่สอง (“อาจจะจงใจเขาได้ด้วยโดยไม่ต้องใช้พระวณะนั้น”) ไม่มีคำบ่งชี้คำนามเฉพาะเจาะจง บริบทตรงนี้พูดถึงการบ่นออบเชื่อฟังของภรรยาผู้เป็นคริสเตียน ดังนั้น อัครสาวกท่านนี้จึงน่าจะกำลังหมายความว่า ภรรยาผู้เป็นคริสเตียนที่รักพระเจ้าสามารถนำวิญญาณสามีของตนได้โดยไม่ต้องใช้คำพูดเลย โดยการทำนางบ่นออบเชื่อฟังเขาอย่างอ่อนหวาน นี่สื่อถึงสตรีผู้มีปัญญาที่รู้จักควบคุมลิ้นของตน ไม่บ่น ไม่ทะเลาะ ไม่เถียง และไม่เทศน์สามี

1 ปต 3:2 ความหมายถูกสื่อชัดเจนตรงนี้ คือเมื่อเขาเห็นการประพฤติอันบริสุทธิ์ของท่านทั้งหลาย ผู้เป็นภรรยาประกอบด้วยความยำเกรง คำที่แปลว่า **อันบริสุทธิ์ (ฮักนอส)** ในความหมายขั้นพื้นฐานที่สุดก็สื่อถึง ‘ความบริสุทธิ์’ นี่สื่อชัดเจนถึงความบริสุทธิ์ในทางศีลธรรม อย่างไรก็ตาม คำนี้ก็มีความหมายด้วยว่า ‘บริสุทธิ์จากความผิดทุกอย่าง’ บริบทตรงนี้สื่อถึงความผิดที่เกิดจากลิ้นที่บ่นว่า จากนั้นเปโตรพูดถึงการประกอบด้วยความยำเกรง คำที่แปลเช่นนั้น (*ฟอบอส*) ในบริบทนี้หมายถึง ‘ความเคารพ’ คุณธรรมที่สำคัญสองประการจึงถูกเอ่ยถึงตรงนี้ คือ (1) มารยาทและการวางตัวที่ปราศจากความผิด และ (2) ใจที่เปี่ยมด้วยความเคารพ ทั้งสองอย่างนี้เป็นคุณธรรมตามแบบของพระเจ้าในตัวของภรรยาผู้เป็นคริสเตียนไม่ว่าสามีของนางจะรอดแล้วหรือยังไม่รอดก็ตาม เมื่อรวมกันทั้งสองอย่างนี้จะเป็นอิทธิพลอันทรงพลังในการนำวิญญาณสามีที่ยังไม่รอดมาถึงพระคริสต์

1 ปต 3:3 เปโตรกล่าวต่อไปถึงความงามที่แท้จริงของสตรีที่ดำเนินตามแบบของพระเจ้า มันไม่ใช่เรื่องภายนอกแต่เป็นเรื่องภายใน การประดับกายของท่านนั้น อย่าให้เป็นการประดับภายนอก คือการถักผม ประดับด้วยเครื่องทองคำ และนุ่งห่มเสื้อผ้าสวยงาม น่าสนใจคือคำที่แปลว่า การประดับกาย (*คอสเมต*) เป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ *cosmetics* (มันเป็นคำเดียวกับที่มักแปลว่า ‘โลก’ ด้วย) นี่สื่อถึงความเกี่ยวข้องกันระหว่างเครื่องสำอางกับโลก ความงามที่แท้จริงไม่เกี่ยวข้องกับเครื่องสำอาง มันอยู่ลึกกว่าสิ่งที่ปรากฏให้เห็นภายนอกเยอะ

อัครสาวกท่านนี้บรรยายต่อไปถึงการประดับกายสามด้าน แต่ไม่ได้สะท้อนให้เห็นถึงความงามที่แท้จริง ก่อนอื่นท่านเอ่ยถึง (1) ‘การถักผม’ คำที่แปลว่า ถัก (*เอ็มพลอค*) หมายถึง ทรงผมที่ทันสมัย (2) การ “ประดับด้วยเครื่องทองคำ” สื่อถึงการใช้เครื่องประดับ (3) การ “นุ่งห่มเสื้อผ้าสวยงาม” สื่อถึงเสื้อผ้าสวยงามโก้หรู เห็นได้ชัดว่าเปโตรไม่ได้กำลังตำหนิการกระทำทั้งสามประการนี้ ผู้หญิงต้องสวมเสื้อผ้าและประดับผมอยู่แล้ว เครื่องประดับเองก็ไม่ใช่สิ่งผิด

แต่เปโตรต้องการจะบอกว่าความงามที่แท้จริงไม่ได้อยู่ในสิ่งเหล่านั้น สิ่งเหล่านี้โดยตัวมันเองแล้วอาจไม่ใช่สิ่งผิด แต่พวกมันก็ไม่ได้สำคัญอะไรมากนักในชีวิต อันที่จริงแล้ว พวกมันอาจดึงความสนใจเราไปจากสิ่งที่สำคัญจริงๆก็ได้ เราเห็นอีกครั้งว่าบริบทที่สำคัญกว่าก็คือ สตรีคริสเตียนที่มีอิทธิพลตามแบบของพระเจ้าต่อสามีของตน โดยการวางตัวและจิตใจของนาง

1 ปต 3:4 ในทางกลับกัน การประดับกาย (หรือความงาม) ของสตรีคริสเตียนควรเป็นอย่างคนที่ซ่อนไว้ในจิตใจ ด้วยสิ่งที่ไม่รู้เสื่อมสลาย คือเครื่องประดับแห่งจิตใจที่อ่อนสุภาพและสงบเสงี่ยม ซึ่งเป็นสิ่งที่มีค่ามากในสายพระเนตรพระเจ้า ความงามที่แท้จริงซ่อนอยู่ภายในและเป็นเรื่องของจิตใจ มีบางสิ่งซึ่งงดงามเกี่ยวกับจิตใจที่อ่อนหวาน ความงามชนิดนี้ไม่เสื่อมไปตามอายุที่มากขึ้น ความงามชนิดนี้จะทำให้บ้านและชีวิตสมรสมีความสุขแบบยั่งยืน มันไม่เสื่อมสลายตรงที่ว่ามันไม่โรยรา ทрудโทรม หรือต้องถูกเปลี่ยนเอาอันใหม่มาแทนที่ นอกจากนี้ในสายพระเนตรของพระเจ้าแล้วมันก็มีค่ามาก สำหรับสามีที่มีปัญญาแล้ว สิ่งนี้ก็มีค่ามากเช่นกัน ความงามชนิดนี้มีค่ามากกว่าร่างกายที่สวยงามน่าดึงดูด ใบหน้าที่งดงาม เสื้อผ้าราคาแพง ทรงผมที่ทันสมัย หรือเครื่องประดับที่หรูหรา

ความงามที่แท้จริงอยู่ใน “จิตใจที่อ่อนสุภาพและสงบเสงี่ยม” คำที่แปลว่า **อ่อนสุภาพ** (*พราวอูส*) มักถูกเข้าใจผิดบ่อยๆ มันหมายถึง สภาพจิตใจที่คงเส้นคงวา และสื่อถึงคนที่รู้จักควบคุมอารมณ์ของตน ความอ่อนสุภาพในพระคัมภีร์ไม่จำเป็นต้องหมายถึง บุคลิกที่เหนียวอายหรือขี้กลัว แต่หมายถึงการรู้จักควบคุมอารมณ์และจิตใจของตน มีสภาพอารมณ์ที่คงเส้นคงวา

ไม่หลุดความสุขุม และมีวินัยในการทำสิ่งที่ถูกต้อง นอกจากนี้ เปโตรเสริม จิตใจที่ “สงบเสงี่ยม” นี้สื่อถึงการมีใจรักสงบและไม่พุดมาก มันตรงข้ามกับหญิงจีทะเลาะที่ถูกพุดถึงในสุภาษิต 21:9

หญิงที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าจะไม่เพียงอยู่ฝ่ายวิญญาณเท่านั้น แต่จะมีสภาพอารมณ์คงที่ ไม่พุดมากและรักสงบด้วย นี่ตรงข้ามกับการเป็นคน โฝงผาง ชอบโต้เถียง และเจ้าอารมณ์ หญิงที่เป็นแบบหลังนี้จะทำให้สามีไม่อยากอยู่ด้วย ส่วนหญิงแบบแรกจะช่วยนำวิญญาณเขามาถึงพระคริสต์ ถึงแม้ว่าปัญหาจะไม่ได้เกี่ยวข้องกับมารอดของผู้เป็นสามี แต่เปโตรก็ได้บรรยายถึงทัศนคติและจิตใจที่หญิงที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าควรมี

1 ปต 3:5-6 คราวนี้เปโตรยกตัวอย่างบรรดาสตรีที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าในอดีต ซึ่งมีจิตใจที่งดงาม บรรดาสตรีบริสุทธิ์ในครั้งโบราณนั้นเช่นกัน ผู้ซึ่งวางใจในพระเจ้า ก็ได้ประดับกายเช่นกันและเชื่อฟังสามีของตน สตรีที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าเหล่านี้ได้วางใจในองค์พระผู้เป็นเจ้าและนบนอบเชื่อฟังสามีของตน น่าสังเกตว่าการนบนอบเชื่อฟังดังกล่าวถูกเรียกว่าการประดับกาย (คือ ความงาม)

ในแบบเดียวกัน 6 เช่นนางซาร่าห์เชื่อฟังอับราฮัมและเรียกท่านว่านาย ถ้าท่านทั้งหลายประพฤติดี และไม่มี ความหวาดกลัวด้วยตกตะลึงสิ่งใด ท่านก็เป็นลูกหลานของนาง การที่นางซาร่าห์เรียกอับราฮัมว่า ‘นาย’ ก็เท่ากับเรียกเขาว่า ‘ท่านคะ’ นี้ น่าจะหมายถึงปฐมกาล 18:12 ไม่ต้องสงสัยเลยว่านี่สื่อถึงธรรมเนียมปฏิบัติของคนในสมัยนั้น อย่างไรก็ตาม หลักการที่สำคัญกว่าก็คือว่า นางซาร่าห์ให้ความเคารพและนบนอบเชื่อฟังสามีของตน (วลีที่เหลือของข้อนี้อาจถอดความได้ว่า ‘โดยที่ท่านทั้งหลายเป็นบุตรของนางในตอนนี้นี้ถ้าท่านทั้งหลายกำลังประพฤติดีต่อผู้อื่นและนบนอบเชื่อฟังและให้ความเคารพ’)

1 ปต 3:7 ในแบบเดียวกับที่ท่านขึ้นต้นบทนี้ (โดยพุดกับภรรยาคริสเตียนทั้งหลาย) คราวนี้เปโตรพุดกับสามีคริสเตียนทั้งหลายบ้าง ฝ่ายท่านทั้งหลายที่เป็นสามีก็เหมือนกัน จงอยู่กับภรรยาโดยใช้ความรู้ จงให้เกียรติแก่ภรรยาเหมือนหนึ่งเป็นภานะที่อ่อนแอกว่า และเหมือนเป็นคู่รับมรดกพระคุณแห่งชีวิตด้วยกัน เพื่อจะได้ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดขัดขวางคำอธิษฐาน

ของท่าน (คำว่า “ก็เหมือนกัน” เป็นคำเดียวกับในข้อ 1 และน่าจะเชื่อมโยงกับหลักการเรื่อง ‘การดำเนินชีวิตตามความชอบธรรม’ ในตอนท้ายของบทที่แล้ว การเชื่อมโยงที่ว่าก็คือ สามิทั้งหลายเอ๋ย จงปฏิบัติต่อภรรยาของท่านให้ดี)

ชายทั้งหลายเอ๋ย ท่านต้องอยู่กับภรรยาของท่านโดยใช้ความรู้ คำที่แปลเช่นนั้น (กโนซิส) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ความรู้’ อย่างไรก็ตามในความหมายเชิงเปรียบเทียบมากกว่า มันก็หมายถึง ปัญญาในทางศีลธรรมและการดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง ไม่ต้องสงสัยเลยว่านี่คือความหมายตรงนี้ ความหมายตรงนี้จึงน่าจะสื่อถึงการดำเนินชีวิตกับภรรยาของท่าน ‘อย่างมีปัญญา’ โดยให้เกียรติ ความเคารพ และการโอนอ่อนผ่อนตามแก่นาง

วลีที่ว่า “ภรรยาที่อ่อนแอกว่า” หมายความว่า ผู้หญิงไม่ได้แข็งแรงในฝ่ายร่างกายเหมือนผู้ชาย (มันไม่เกี่ยวกับอุปนิสัย หรือความแข็งแรงในด้านความคิด อารมณ์ และจิตวิญญาณของผู้หญิงแต่อย่างใด) ดังนั้น คุณทั้งหลายที่เป็นผู้ชาย คุณต้องให้ความใส่ใจและความช่วยเหลือเป็นพิเศษแก่ภรรยาของคุณ สามิทั้งหลายเอ๋ย จงจำไว้ว่าพร้อมกับภรรยาของคุณนั้น คุณก็เป็น “ผู้รับมรดกพระคุณแห่งชีวิตด้วยกัน” ภรรยาของคุณเป็นแม่ของลูกๆของคุณ เธอเป็นราชินีในบ้านของคุณ เธอเป็นหุ้นส่วนและมิตรสหายของคุณไปตราบนานชั่วชีวิต จงปฏิบัติต่อเธออย่างเหมาะสม

จากนั้นเปโตรก็เตือนอย่างชัดเจนว่าการปฏิบัติต่อภรรยาของคุณอย่างไม่เหมาะสมก็จะทำให้คำอธิษฐานของคุณเกิดลี้ดวจร ต่อไปนี้คือเหตุผลว่าทำไม การปฏิบัติต่อภรรยาของคุณอย่างไม่เหมาะสมก็เป็นความบาป และความบาปจะทำให้คำอธิษฐานเป็นหมันไป ง่ายๆแค่นั้นเอง

1 ปต 3:8 ในที่สุดนี้ ท่านทั้งหลายจงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เห็นอกเห็นใจกัน รักกัน ฉันทพี่น้อง มีจิตใจอ่อนโยน มีใจสุภาพ เห็นได้ชัดว่านี่ไม่ใช่ตอนจบของพระธรรมเล่มนี้ แต่เป็นการปิดท้ายเนื้อหาของพระธรรมเล่มนี้ต่างหาก มีการนำเสนอวิธีปฏิบัติห้าประการเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตคริสเตียนที่สว่างาม ประการแรก (1) เราถูกกำชับให้ “เป็นน้ำหนึ่งใจ

เดียวกัน” นี้หมายถึงการมีความคิดแบบเดียวกัน หรือมีความสามัคคีกันแทนที่จะแตกสามัคคีกัน
จากนั้น (2) เราต้องมีความเห็นอกเห็นใจกัน คำที่แปลเช่นนั้น (*ซุมพาเชส*) มีความหมายตรงตัวว่า
‘ความเห็นอกเห็นใจ’ และเป็นที่มาของคำภาษาอังกฤษ *sympathy* จากนั้น (3) เราถูกกำชับให้รัก
กันฉันพี่น้อง คำที่แปลเช่นนั้นคือ *ฟีลาเติลฟอส* คำนี้หมายถึง ‘การรักพี่น้อง’ หรือ ‘ความรักแบบ
พี่น้อง’ ต่อไป (4) เราถูกกำชับให้มีจิตใจอ่อนโยน คำที่ใช้คือ *เอะอุสพลักคนอส* และในทาง
สำนวนแล้วก็หมายถึง ‘เมตตาสงสาร’ หรือ ‘มีใจอ่อนโยน’ สุดท้าย (5) เปโตรสั่งเราให้เป็นคนมี
ใจสุภาพ ความหมายรากของคำๆนี้ (*ฟีลอฟโรน*) คือการเป็นคน ‘ใจดี’ นั่นเอง แก่นแท้ของความ
สุภาพคือ ความกรุณาและการโอนอ่อนผ่อนตามผู้อื่น ให้เราสังเกตว่าคุณสมบัติแต่ละอันของทั้ง
ห้าอันนี้ล้วนเกี่ยวข้องกับการปฏิบัติต่อผู้อื่น มันคือการดำเนินชีวิตตามความชอบธรรม

1 ปต 3:9 ปกติแล้วหากเราถูกปฏิบัติอย่างไม่ดีด้วยเราก็มักตอบโต้โดยการเอาคืน
อย่างน้อยก็โดยทางความคิด หากไม่ใช่ด้วยคำพูด อย่างไรก็ตาม อัครสาวกท่านนี้กำชับว่า อย่า
ทำการร้ายตอบแทนการร้าย อย่าด่าตอบการด่า แต่ตรงกันข้ามจงอวยพรแก่เขา โดยรู้อยู่ว่า
พระองค์ได้ทรงเรียกท่านกระทำเช่นนั้น เพื่อท่านจะได้รับพระพรเป็นมรดก บริบทที่ชัดเจนว่า
เราต้องไม่แก้แค้น โดยทางคำพูดหรือแม้แต่โดยทางความคิด คำที่แปลว่า ด่า (*ลอยคอดี*) มีความ
หมายว่า แก้แค้น โดยใช้คำพูด กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือว่า เราไม่ควรตอบโต้กลับไปเมื่อมีคนพูดอะไร
เสียๆหายๆถึงเราหรือเกี่ยวกับเรา “แต่ตรงกันข้ามจงอวยพรแก่เขา” คำที่แปลว่า อวยพร (*เอะ
อูลอดี*) มีความหมายตรงตัวว่า ‘ถ้อยคำที่ดี’ แทนที่จะเอาคืน เราควรตอบกลับไปด้วย ‘ถ้อยคำที่
ดี’ (นั่นคือ แง่บวกแทนแง่ลบ คำดีแทนคำร้าย อวยพรแทนแข่งด่า)

เราได้อธิบายมาให้ตอบสนองเช่นนั้นและสักวันหนึ่งเราจะได้รับพระพร หากไม่ใช่ใน
ชีวิตนี้ก็ในชีวิตหน้าอย่างแน่นอน ความหมายตรงนี้สอดคล้องกับที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรง
สอนไว้ใน มัทธิว 5:44 “ฝ่ายเราบอกท่านว่า จงรักศัตรูของท่าน จงอวยพรแก่ผู้ที่สาปแช่งท่าน จง
ทำดีแก่ผู้ที่เกลียดชังท่าน และจงอธิษฐานเพื่อผู้ที่ปฏิบัติต่อท่านอย่างเหยียดหยามและข่มเหง
ท่าน”

1 ปต 3:10-11 เปโตรเสริมต่อไปว่า เพราะว่า ‘ผู้ที่รักชีวิตและปรารถนาที่จะเห็นวันดี ก็ให้ผู้นั้นบังคับตนจากความชั่ว และห้ามริมฝีปากไม่พูดเป็นอุบายล่อลวง หากเราต้องการมีชีวิตที่ดี เราก็ต้องให้ปากของเราละเว้นเสียจากการให้ร้าย การแก้แค้น การประชดประชัน การนินทา การว่าร้ายลับหลัง การแข่งคำ และความวิปริตหรือความไม่ซื่อตรงในรูปแบบใดๆทั้งสิ้น ดังที่ยากอบได้กล่าวไว้ ลิ้นของเราสามารถจุดให้เกิดไฟกองใหญ่ได้ซึ่งเมื่อติดแล้วก็ยากที่จะดับ เงื่อนไขที่ระบุตรงนี้ก็เป็นการยกคำพูดคร่าวๆมาจากสดุดี 34:12-16

ในทำนองเดียวกัน ท่านเสริมอีกว่า 11 ให้เขาละความชั่วและกระทำความดี แสวงหาความสุขและดำเนินตามนั้น อีกครั้งที่เราพบคำสั่งโดยตรงในที่นี้ จงละความชั่ว คำที่แปลเช่นนั้น (เอ็คคลีโอส) มีความหมายว่า ‘หันหนี’ หรือ ‘หลีกเลี่ยง’ โดยในกรณีนี้คือ ความชั่ว พระคัมภีร์จึงบัญชาเรามิให้ทำชั่วเท่านั้น แต่ให้หลีกเลี่ยงความชั่วไปพร้อมๆกันด้วย นี่ใกล้เคียงมากกับคำสั่งตามพระคัมภีร์เรื่องการแยกออก ดู โยบ 1:1, 28:28, สดุดี 34:14, 37:27, สุภาษิต 3:7, 16:17, 2 โครินธ์ 6:17 ทั้งนี้ 1 เปโตร 3:1 จริงๆแล้วก็เป็นคำพูดที่ยกมาโดยตรงจากสดุดี 34:14

อัครสาวกท่านนี้เพิ่มคำสั่งว่าจง “กระทำความดี” เข้าไปด้วย เราได้รับบัญชาให้ไม่เพียงเป็นคนดีเท่านั้น แต่ต้องทำความดีด้วย เราได้รับบัญชาให้ “แสวงหาความสุข” ความหมายตรงตัวตรงนี้คือ การเสาะหาความสุขหรือการไล่ตามมัน อีกครั้งที่มันอยู่ในรูปของคำสั่งสุดท้ายคือ “ดำเนินตามนั้น” ความหมายตรงนี้คือ การไล่ตามความสุขอีกครั้ง มันมีความหมายตรงตัวว่ากั้มไม่ปล่อยความสุขเหมือนกับที่คนอื่นๆหนึ่งจะฟ้องร้องเอาความอีกฝ่ายให้ได้ อีกครั้งที่นี้อยู่ในรูปของคำสั่ง

ตรงนี้มีการเล่นคำที่น่าสนใจ คำที่แปลว่า ดำเนินตามนั้น (ดีโอโค) สามารถใช้เป็นคำศัพท์ทางกฎหมายได้ในแง่ของการฟ้องร้องดำเนินคดี การฟ้องร้องก็มีลักษณะเป็นปฏิบัติอยู่ในตัว ตรงนี้คำนี้ถูกใช้เพื่อพูดถึง ‘การฟ้องร้อง’ เพื่อที่จะได้มาซึ่งความสุข กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือว่า จงทำอะไรก็ตามที่จำเป็นเพื่อรักษาไว้ซึ่งความสุขท่ามกลางพวกเรา

1 ปต 3:12 น่าสนใจตรงที่ว่าทั้งหมดที่กล่าวมาแล้วด้านบนได้ถูกแทรกเข้ามาในบริบทของความชอบธรรม เนื้อหาตอนท้ายของบทที่ 2 กำชับเราให้ดำเนินชีวิตตามความชอบธรรม คราวนี้เปโตรปิดท้ายเนื้อหาตอนนี้โดยการพูดถึงความชอบธรรมอีกครั้งในส่วนที่เกี่ยวข้องกับชีวิตการอธิษฐาน เพราะว่าพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเฝ้าดูคนชอบธรรม และพระกรรมของพระองค์ทรงสดับฟังคำอธิษฐานของเขา แต่พระพิภคร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตั้งต่อผู้ที่ทั้งหลายที่ทำความชั่ว' (น่าสังเกตว่าจริงๆ แล้วข้อนี้ก็เป็นคำพูดที่ยกมาจาก สดุดี 34:14-15)

พระเจ้าทรงพอพระทัยเสมอเวลาที่ชีวิตของคนๆ หนึ่งชอบธรรม พระองค์ทรงเฝ้าดูคนเหล่านั้นที่จงใจดำเนินชีวิตตามความชอบธรรมเป็นพิเศษ นอกจากนี้การดำเนินชีวิตแบบนั้นก็ทำให้พระเจ้าทรงสดับฟังคำอธิษฐานของเราด้วย พระเจ้าทรงสนพระทัยในคำอธิษฐานของบรรดาคนที่ชอบธรรม ดู โยบ 36:7, สดุดี 11:6, 33:5, 45:7, 146:8, สุภาษิต 15:8, 15:29, เยเรมีย์ 9:24, ฮีบรู 1:9 ตัวอย่างของหลักการนี้ถูกพบในลูกา 1:6, 13 มันถูกพบใน 2 พงษ์กษัตริย์ 19:16 ด้วย

ในทางกลับกันพระเจ้าทรงทำสิ่งที่ตรงกันข้ามเลยกับคนที่ทำชั่ว นั่นคือ พระองค์ไม่ทรงเฝ้าดูพวกเขาและไม่ทรงฟังคำอธิษฐานของพวกเขา หากไม่ใช่เพราะเหตุผลอื่นใดแล้ว การดำเนินชีวิตอย่างชอบธรรมก็มีแรงจูงใจที่มีพลังมากทีเดียว

1 ปต 3:13 ในด้านหนึ่ง หากเราทำสิ่งที่ได้อย่างแท้จริง ใครจะทำร้ายเราได้ ถ้าท่านทั้งหลายใฝ่ใจประพฤติความดี ใครผู้ใดจะทำร้ายท่านได้ นี่สื่อถึงการปกป้องดูแลและเลี้ยงดูของพระเจ้าโดยเฉพาะกับคนชอบธรรม ดู สดุดี 5:12 และสุภาษิต 2:7 ถึงแม้ว่าไม่มีการพูดถึงความชอบธรรมอย่างเจาะจงตรงนี้ แต่คำที่แปลว่า ความดี (อาภาธอส) บางครั้งก็เป็นคำเหมือนของคำว่าความชอบธรรม

1 ปต 3:14 แต่ในอีกด้านหนึ่ง ความทุกข์ยากก็อาจมาจากการทำสิ่งที่ถูกต้องด้วย แต่ถ้าท่านทั้งหลายต้องทนทุกข์ เพราะเหตุการณ์ชอบธรรม ท่านก็เป็นสุข อย่างล้นคำพูดของเขา และ

อย่าคิดวิตกไปเลย อย่างไรก็ตาม หากเราทนทุกข์เพราะเห็นแก่ความชอบธรรม และทำเช่นนั้น ด้วยใจที่ถูกต้อง มันก็จะนำมาซึ่งความสุข ดังนั้นเราจึงไม่จำเป็นต้องกลัวคำขู่ของคนชั่วหรือวิตก เพราะมัน คำที่แปลว่า เป็นสุข (มาคาริออส) มักถูกแปลเป็น ‘ได้รับพระพร’ แต่หลักการก็ยัง เหมือนเดิม

1 ปต 3:15 แทนที่จะกลัวหรือวิตก เราได้รับคำบัญชาว่า แต่ในใจของท่าน จงเคารพ นับถือพระเจ้าซึ่งเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และจงเตรียมตัวไว้ให้พร้อมเสมอ เพื่อท่านจะสามารถ ตอบทุกคนที่ถามท่านว่า ท่านมีความหวังใจเช่นนี้ด้วยเหตุผลประการใด แต่จงตอบด้วยใจสุภาพ และด้วยความยำเกรง ความหมายก็คือ การมีพระเจ้าซึ่งเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่ในใจเราเสมอ เพื่อที่ว่าเมื่อการต่อต้านหรือการข่มเหงเกิดขึ้นเพราะการที่เราเป็นคริสเตียน เราจะได้ตอบสนอง อย่างเหมาะสม

กล่าวอีกนัยหนึ่ง เราต้องพร้อมเสมอที่จะเป็นพยานเกี่ยวกับพระคริสต์และบอกถึงเหตุผล ที่ว่าทำไมเราถึงเต็มใจสู้ทนการต่อต้านและความทุกข์ยากด้วยใจที่เบิกบาน นอกจากนี้ทัศนคติ ของเรายามถูกข่มเหงควรประกอบด้วยใจสุภาพ ดังที่กล่าวไว้ในข้อ 4 นี้หมายถึงสภาพจิตใจที่ คงที่และอยู่ภายใต้การควบคุมซึ่งประกอบด้วยความยำเกรง (ความเคารพ) ด้วย ความหมายที่ สำคัญกว่าก็คือ การไม่ไขว่คว้าพร้อมที่จะให้คำตอบยามถูกข่มเหงเพราะเห็นแก่ความชอบธรรม เท่านั้นแต่ที่จะทำเช่นนั้นด้วยใจที่ถูกต้องด้วย

1 ปต 3:16 นอกจากนี้เราต้องทำเช่นนั้นโดยมีใจวินิจฉัยผิดและชอบอันดี เพื่อใน ข้อความที่เขาทั้งหลายได้พูดใส่ร้ายท่านเหมือนเป็นผู้ประพฤติชั่ว เขาที่ใส่ร้ายการประพฤติดีของ ท่านในพระคริสต์จะได้มีความละอาย ความหมายของ “ใจวินิจฉัยผิดและชอบอันดี” จริงๆแล้วก็ คือ สำนักผิดชอบอัน โปร่งใส เมื่อเราถูกข่มเหงในฐานะเป็นคริสเตียนและเราตอบสนองกลับไป ด้วยทัศนคติอันเหมาะสม (ไม่ใช่ในแบบแก้แค้น) เราก็จะมีสำนักผิดชอบที่โปร่งใส นอกจากนี้ คนเหล่านั้นที่กล่าวหาเราอย่างผิดๆก็อาจมีความละอาย คำที่แปลเช่นนั้น (คาทาอิสคูโน) มีความ หมายด้วยว่า ‘มีนง’ จิตใจที่ถูกต้องแม้ในยามที่ถูกข่มเหงสามารถทำให้ฝ่ายตรงข้ามมีนงได้

1 ปต 3:17 เหมือนใน 2:2 อีกแล้ว เราถูกเตือนความจำว่าการทนทุกข์เพราะทำดีที่ดีกว่าทนทุกข์เพราะทำชั่ว เพราะว่า การได้รับความทุกข์เพราะทำความดี ถ้าเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ก็ดีกว่าจะต้องทนอยู่เพราะการประพฤติชั่ว นี้ดูเหมือนเป็นคำพูดที่ขัดแย้งกันเอง เราทักท้อเองว่าหากเราทำสิ่งที่ถูกต้อง ทุกสิ่งก็จะออกมาดีเอง อันที่จริงแล้วสิ่งที่ตรงกันข้ามอาจเกิดขึ้นก็ได้ อย่างไรก็ตามเราก็ได้รับการทรงเรียกให้ทำสิ่งที่ถูกต้องและให้มีจิตใจที่ถูกต้องด้วย หากเราทำผิด ความทุกข์ใดก็ตามที่เกิดขึ้นเพราะความผิดนั้นก็เป็นที่เราสมควรได้รับแล้ว แต่พระเจ้าก็ทรงอยากให้เราทนทุกข์ด้วยใจที่ถูกต้องเพราะทำสิ่งที่ถูกต้องมากกว่า แล้วมันจะกลายเป็นคำพยานชีวิตให้เราได้

1 ปต 3:18 เปโตรยกตัวอย่างขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราอีกครั้ง ด้วยว่า พระคริสต์เช่นกันก็ได้ทนทุกข์ครั้งเดียวเท่านั้น เพราะความผิดบาป คือพระองค์ผู้ชอบธรรมเพื่อผู้ไม่ชอบธรรม เพื่อพระองค์จะได้ทรงนำเราทั้งหลายไปถึงพระเจ้า ฝ่ายเนื้อหนังพระองค์ก็ทรงสิ้นพระชนม์ แต่ทรงมีชีวิตขึ้นโดยพระวิญญูญาณ ถึงแม้ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม แต่พระองค์ก็ทรงทนทุกข์

หากมองในแง่หลักคำสอนแล้ว พระเยซูคริสต์ก็ทรงทนทุกข์ครั้งเดียวเท่านั้นเพราะความบาปของเรา นั่นดูเหมือนเป็นสิ่งที่ปรากฏชัดเจนแล้ว อย่างไรก็ตาม สำหรับคนเหล่านั้นที่เข้าร่วมพิธีมิชชาเป็นประจำทุกสัปดาห์หรือถึงขั้นทุกวันด้วยซ้ำ พวกเขาที่ถูกสอนว่าพระคริสต์ทรงถูกถวายเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปอยู่เรื่อยๆ ในทางตรงกันข้ามเลย พระองค์ทรงทนทุกข์ครั้งเดียวเท่านั้นเพราะความบาปของเรา ดู ฮีบรู 9:25-28, 10:12-13, 18

นอกจากนี้องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราก็ทรงถูกเรียกว่าเป็น ผู้ชอบธรรมด้วย พระองค์ทรงเป็นแบบอย่างที่ชัดเจนของความชอบธรรม ดู 1 ยอห์น 2:1, 2 ทิโมธี 4:8, วิวรรณ์ 19:11 พระองค์ผู้ชอบธรรมทรงสิ้นพระชนม์เพื่อคนอธรรม (คนไม่ชอบธรรม) ดู อีสยาห์ 53:4-5, โรม 4:25, 5:6, 2 โครินธ์ 5:12 ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นแผนการของพระเจ้าเพื่อทำให้เรากลับคืนดีกันกับพระองค์ ดู เอเฟซัส 2:12-14, 16-18, โคลโลสี 1:21 การฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ถูกเอ่ยถึงอีกครั้ง

พระองค์ทรง “ทรงมีชีวิตขึ้น โดยพระวิญญาณ” ความหมายตรงตัวก็คือว่า ‘พระองค์ทรงมีชีวิตในจิตวิญญาณ’ ถึงแม้ฝ่ายร่างกายพระองค์ทรงถูกประหารแล้ว แต่จิตวิญญาณของพระองค์ไม่เคยตายเลย มันมีชีวิตอยู่ตลอดระยะเวลาระหว่างการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์อย่างเป็นทางการ บริบทต่อไปนี้จะพูดถึงเรื่องนี้

1 ปต 3:19 ช่วงเวลาที่ถูกลูกศรนี้คือ ระหว่างการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์อย่างชัดเจน เปโตรจึงกล่าวว่า **และโดยพระวิญญาณเช่นกัน พระองค์ได้เสด็จไปประกาศแก่วิญญาณที่ติดคุกอยู่** นี่หมายถึงการที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้เสด็จไปโดยจิตวิญญาณและประกาศแก่คนเหล่านั้นที่อยู่ในเมืองบรมสุขเกษม จากนั้นก็ทรงช่วยพวกเขาให้ฟื้น เห็นได้ชัดว่าคนเหล่านี้เป็นวิสุทธิชนสมัยพระคัมภีร์เดิมซึ่งอยู่ในสถานที่ๆอยู่ใจกลางโลก เรียกว่าเมืองบรมสุขเกษม พระองค์ได้ทรงพาพวกเขาจากที่นั่นไปยังสวรรค์ ดู 1 เปโตร 4:6 และ เอเฟซัส 4:8-10

1 ปต 3:20-21 ในการพูดถึงคนเหล่านี้ เปโตรก็ให้ภาพรวมคร่าวๆของประวัติศาสตร์สมัยพระคัมภีร์เดิม ซึ่งแต่ก่อนไม่ได้เชื่อฟัง คราวเมื่อพระเจ้าทรงโปรดงดโทษไว้นาน คือครั้งโนอาห์ เมื่อกำลังจัดแจงต่อนาวา ในนาวานั้นได้รอดจากน้ำน้อยคน คือแปดคน คำที่แปลว่า **แต่ก่อน (พอทะเล)** มีความหมายว่า ‘เมื่อก่อน’ หรือ ‘ในสมัยก่อน’ ช่วงเวลาที่ถูกลูกศรนี้เห็นได้ชัดว่าเป็นสมัยของโนอาห์ การที่เปโตรพูดถึง **ไม่ได้เชื่อฟัง** น่าจะหมายถึงชาวโลกที่ชั่วร้ายในสมัยนั้น ตอนที่พระเจ้าจึงทรงอดทนนานในการรอคอยถึงร้อยยี่สิบปีเพื่อให้โนอาห์ต่อนาวา

จากนั้นอัครสาวกท่านนี้จึงพูดถึงการที่ “ในนาวานั้นได้รอดจากน้ำน้อยคน คือแปดคน” นี่เป็นวลีที่พวกที่สอนเรื่องการบังเกิดใหม่โดยพิธีบัพติศมาชอบยก อย่างไรก็ตามเมื่อเรามองดูดีๆแล้วเราก็จะเห็นว่าข้อนี้ไม่ได้สอนอะไรอย่างที่ว่าเลย ก่อนอื่นหลักเหตุผลง่ายๆและประวัติศาสตร์พระคัมภีร์จะเตือนความจำเราว่าโนอาห์และครอบครัวของเขาไม่ได้รอด **โดยน้ำ** แต่รอดจากน้ำต่างหาก นอกจากนี้คำกรีกที่แปลว่า **โดย** คือ *ดิว* และมีความหมายตรงตัวว่า

‘โดยทาง’ หรือ ‘เพราะเหตุ’ โนอาห์และครอบครัวของเขาได้ถูกช่วยให้รอดโดยทางหรือเพราะเหตุนี้

ท่านกล่าวต่อไปว่า 21 เช่นเดียวกัน บัดนี้พิธีบัพติศมาก็เป็นภาพที่รอดแก่เราทั้งหลาย (ไม่ใช่ด้วยชำระราศีแห่งเนื้อหนัง แต่โดยให้มีใจวินิจฉัยผิดและชอบอันดีจำเพาะพระเจ้า) โดยซึ่งพระเยซูคริสต์ได้ทรงเป็นขึ้นมาจากตาย บัพติศมาเป็นภาพๆหนึ่ง คำที่แปลเช่นนั้น (อันทิทูปอส) มีความหมายว่าสิ่งที่ ‘ถูกก่อรูปขึ้นตามแบบแผน’ กล่าวง่ายๆคือ มันเป็นภาพๆหนึ่ง ในที่นี้ภาพๆนั้นคือ บัพติศมานั่นเอง มันไม่ได้ช่วยให้รอดจากราศีแห่งเนื้อหนัง (ความบาป) แต่มันให้จิตสำนึกผิดชอบอันดี (โปรงใส) จำเพาะพระเจ้าแก่เรา (ดู ข้อ 16)

บัพติศมาโดยพื้นฐานแล้วจึงเป็นการกระทำอันแสดงถึงความเชื่อฟัง คริสเตียนที่รอดแล้ว แต่ยังไม่ได้รับบัพติศมาตามพระคัมภีร์ก็ไม่เชื่อฟังพระเจ้า ดังนั้นเขาจึงไม่สามารถมีจิตสำนึกผิดชอบที่โปรงใสจำเพาะพระเจ้าได้ เช่นเดียวกับที่นาวาได้ช่วยโนอาห์และครอบครัวของเขาให้รอด เราก็ได้รับความรอด “โดยซึ่งพระเยซูคริสต์ได้ทรงเป็นขึ้นมาจากตาย” เหมือนกัน การบังเกิดใหม่โดยพิธีบัพติศมาไม่ได้ถูกสอนในข้อพระคัมภีร์ตอนนี้เลย แต่เปโตรใช้มันเป็นภาพประกอบของการมีจิตสำนึกผิดชอบที่โปรงใสจำเพาะพระเจ้าต่างหาก

เมื่อดูจากบริบทรวมๆของย่อหน้านี้ ความหมายก็คือว่า พระเจ้าได้ทรงช่วยโนอาห์จากการต่อต้านและการข่มเหงที่ท่านเผชิญขณะก่อนนาวา เขาทนทุกข์อย่างชอบธรรมเหมือนอย่างที่ยอห์นผู้รับบัพติศมาเป็นเจ้าของเราทรงทนทุกข์ คือ ผู้ชอบธรรมเพื่อคนไม่ชอบธรรม เราจึงกลับมายังจุดที่ก่อนที่เปโตรได้ออกนอกเรื่องในข้อ 19

1 ปต 3:22 หลังจากพระองค์ทรงสิ้นพระชนม์และเสด็จไปยังเมืองบรมสุขเกษมเพื่อประกาศแก่วิญญาณทั้งหลายที่อยู่在那นั้นแล้ว พระเยซูก็ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากตายอย่างเป็นทางการ เพื่อที่จะเสด็จกลับขึ้นไปยังสวรรค์ในไม่ช้า นั่นเป็นจุดที่เรื่องนี้กลับมาถูกพูดถึงต่อและถึงความครบสมบูรณ์ พระองค์ได้เสด็จเข้าในสวรรค์แล้ว และสถิตอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า พวกทูตสวรรค์และผู้มีอำนาจและผู้มีฤทธิ์เดชทั้งหลาย ทรงมอบไว้ให้อยู่ใต้อำนาจของ

พระองค์แล้ว วันนี้พระเยซูคริสต์ทรงประทับนั่งเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าแล้ว วลี “พระหัตถ์เบื้องขวาของพระเจ้า” เป็นคำพหูสมย โปราณที่หมายถึงการมีสิทธิอำนาจและฤทธิ์เดชใหญ่ยิ่ง มันยังสื่อถึงการมีอำนาจรองจากพระเจ้าพระบิดาด้วย มีหลายแห่งในพระคัมภีร์ที่สอนเรื่องนี้ ดู สดุดี 110:1, กิจการ 1:11, 2:34, โรม 8:34, เอเฟซัส 1:20, โคลโลสี 3:1 และฮีบรู 1:3 ฤทธิ์เดชและสิทธิอำนาจทั้งปวงในจักรวาลจึงอยู่ใต้บังคับบัญชาของพระองค์จากที่นั่น

ความหมายที่สำคัญกว่าก็คือว่าถึงแม้ว่าพระเยซูทรงทนทุกข์เพราะเห็นแก่ความชอบธรรม แต่พระองค์ก็ทรงถูกรับขึ้นไปยังสวรรค์แล้ว นี่สื่อชัดเจนว่าผู้คนของพระเจ้าย่อมสามารถตั้งตาคอยที่จะถูกพาไปสวรรค์เช่นกันถึงแม้ว่าพวกเขาถูกข่มเหงอย่างไม่ยุติธรรมจนถึงความตายก็ตาม พระองค์ยังทรงเป็นต้นแบบและเป็นแบบอย่างอันยิ่งใหญ่ให้แก่เราเหมือนเดิม

ผู้มีอำนาจและผู้มีฤทธิ์เดชทั้งหลายที่ถูกเอ่ยถึงตรงนี้อาจหมายถึงฤทธิ์เดชและสิทธิอำนาจของชาตान ดู เอเฟซัส 1:21 และ 6:12 พระเยซูทรงเห็นว่าทุกสิ่งแม้กระทั่งชาตान จงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า!

ภาพรวมของ 1 เปโตร 4: เปโตรย้อนกลับมาพูดถึงเรื่องการทนทุกข์เพราะเห็นแก่พระคริสต์ ท่านนำเสนอแนวคิดที่น่าสนใจ นั่นคือ ความทุกข์หรือความยากลำบากในชีวิตคริสเตียนมีข้อดีอยู่ มันมีแนวโน้มที่จะยับยั้งเรามิให้ทำบาป ดังนั้นเราจึงควรมีชีวิตอยู่เพื่อพระคริสต์และนำพระทัยของพระเจ้า เปโตรให้คำสั่งต่างๆต่อไป โดยเฉพาะคำสั่งในเรื่องของการรับใช้ จากนั้นท่านก็ปิดท้ายใจความหลักของพระธรรมเล่มนี้ คือ การทนทุกข์ความยากลำบากในชีวิตคริสเตียน

1 ปต 4:1 ฉะนั้น โดยเหตุที่พระคริสต์ได้ทรงทนทุกข์ทรมานในเนื้อหนังเพื่อเราทั้งหลายแล้ว ท่านทั้งหลายก็จงมีความคิดอย่างเดียวกันไว้เป็นเครื่องอาวุธด้วย เพราะว่าผู้ที่ได้ทนทุกข์ทรมานในเนื้อหนังก็ไม่สัมผัสกับบาปแล้ว เช่นเดียวกับที่พระคริสต์ได้ทรงทนทุกข์ทรมานเพื่อเราแล้ว “ท่านทั้งหลายจงมีความคิดอย่างเดียวกันไว้เป็นเครื่องอาวุธด้วย” ถึงแม้คำที่แปลว่า

เป็นเครื่องอาวุธ (ฮอพลีซ) หมายถึง อาวุธยุทธโศปกรณ์ แต่มันก็มีความหมายในเชิงอุปมาว่า ‘ตกแต่งตัวเอง’ ด้วย ดังนั้นความหมายที่สำคัญกว่าตรงนี้ก็ คือ การประดับตัวเราด้วยความคิดแบบเดียวกัน ความหมายตรงตัวของวลีที่เหลือของข้อ 2 อาจเป็น ‘เพราะผู้ที่ทนทุกข์ในเนื้อหนังก็ได้ถูกขยับยั้งจากความบาปแล้ว’ ความหมายเป็นดังนี้ เมื่อเราเผชิญกับความยากลำบากและความทุกข์ทรมาน โดยเฉพาะเพื่อเห็นแก่พระคริสต์ มันก็จะปกป้องเราจากความบาป บางครั้งพระเจ้าอาจทรงยอมให้ความยากลำบากและความทุกข์เข้ามาในชีวิตของเรา มันเป็นยาป้องกันโรคฝ่ายวิญญาณที่ดีทีเดียว

ภาพประกอบที่สำคัญของเรื่องนี้อาจเป็นคริสตจักรในอดีตสหภาพโซเวียต พวกเขาต้องเผชิญกับความทุกข์ยากและการข่มเหงอย่างหนัก แต่ผลที่ตามมาก็คือ พวกเขาจะมีความบาปในชีวิตของตนน้อยกว่าบรรดาคริสเตียนแบบคริสตจักรเลาติเซียที่อยู่อย่างสะดวกสบายในอเมริกาตั้งเยอะ

1 ปต 4:2 เปโตรกล่าวต่อไปในทำนองเดียวกัน เพื่อเขาจะได้ไม่ดำเนินชีวิตที่ยังเหลืออยู่ในเนื้อหนังตามใจปรารถนาของมนุษย์ แต่ตามพระประสงค์ของพระเจ้า ความหมายก็คือว่า ‘เพื่อที่เราจะได้ไม่ดำเนินชีวิตที่ยังเหลืออยู่ของเรานี้ในความปรารถนาของเนื้อหนัง (คือทำตามใจตัวเอง) แต่ตามพระประสงค์ของพระเจ้า’ ดู 2 โครินธ์ 5:15, โรม 12:2, สดุดี 143:10 นี่สื่อชัดเจนว่าพระเจ้าทรงยอมให้ความทุกข์และความยากลำบากเข้ามาในชีวิตของเราเพื่อที่ว่าเราจะได้ออกห่างเสียจากความปรารถนาอันเห็นแก่ตัวของเราเองเพื่อที่จะทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า

1 ปต 4:3 จากนั้นเปโตรพูดถึงวิธีที่ชาวโลกมองผู้คนของพระเจ้า ด้วยว่าเวลาที่ผ่านไปในชีวิตของเราแล้วนั้น น่าจะเพียงพอสำหรับการกระทำสิ่งที่คุณต่างชาติชอบกระทำ คราวเมื่อเราได้ดำเนินตามกิเลสตัณหา ตามใจปรารถนาอันชั่ว เมฆหมอกแห่งเฮาอะอะเอ็ดตะโรกัน เลี้ยงกันอย่างหรรษาฟุ่มเฟือย และการไหว้รูปเคารพอันเป็นที่น่าเกลียด ความหมายก็คือว่า ก่อนที่เราได้รับความรอดนั้น เราได้ดำเนินชีวิตเหมือนชาวโลกมามากพอแล้ว จากนั้นเปโตรพูดถึงลักษณะ

เฉพาะตัวอันเป็นแบบฉบับของชาวโลก เมื่อก่อนนั้นเราดำเนินในกิเลสตัณหา คำที่แปลเช่นนั้น (อาซ็ลกะเอีย) หมายถึง ตัณหาทางเพศที่ไม่ถูกห้ามปราม การทำผิดศีลธรรมทางเพศ หรือ กิจกรรมทางเพศแบบใดก็ตามที่ผิดธรรมชาติ จากนั้นท่านพูดถึงใจปรารถนาอันชั่ว ซึ่งแปลมาจากคำว่า *อะพิฐูเมีย* มันมีความหมายว่า ‘ความปรารถนาต่างๆอันเห็นแก่ตัว’ ไม่ว่าจะในเรื่องเพศหรือเรื่องอื่นก็ตาม คำที่แปลว่า *เมาเหล่าอุงุ่น* (*อออินอฟลูเกีย*) หมายถึงการมีเมามาไม่ว่าจะในระดับใดก็ตาม *เฮฮาอะอะเอ็ดตะโรกัน* หมายถึงการเล่นสนุกเสเพล คำที่แปลว่า *เลี้ยงกันอย่างหุรหุราฟุ่มเฟือย* (*พอทอส*) จริงๆแล้วหมายถึง งานเลี้ยงแบบสนุกสุดเหวี่ยง สุดท้ายท่านพูดถึงการให้รูปเคารพอันเป็นที่น่าเกลียด คำที่แปลว่า *อันเป็นที่น่าเกลียด* (*อาอะมะมิทอส*) จริงๆแล้วมีความหมายว่า ‘ไม่ถูกต้อง’ การให้รูปเคารพสำหรับคนของพระเจ้าแล้วก็เป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องอยู่แล้ว สรุปก็คือ เปโตรได้สรุปย่อวิถีชีวิตของชาวโลก มันมีไล่ตั้งแต่ตัณหาทางเพศ การดื่มเหล้า การเลี้ยงวุ่นวาย ไปจนถึงศาสนาเทียมเท็จ

1 ปต 4:4 เขาประหลาดใจที่บัดนี้ท่านทั้งหลายไม่ได้ประพุดติเหลวไหลมากเหมือนอย่างเขา เขาก็กล่าวร้ายท่าน ชาวโลกคิดว่าคริสเตียนแท้ทั้งหลายเป็นคนแปลกพิลึกเพราะเราไม่ได้กินเลี้ยงกับพวกเขาอีกต่อไปแล้ว คำที่แปลว่า *ประพุดติเหลวไหล* (*อาโซเทีย*) หมายถึงวิถีชีวิตแบบเสเพลสุรุษสุราย พวกเขาจึงออกความเห็นในเชิงเหยียดหยามเกี่ยวกับพวกคริสเตียนใหม่ จะเป็นการดีที่เราจะจดจำไว้ว่าทั้งหมดนี้อยู่ในบริบทของการทนทุกข์ความยากลำบากเพราะเห็นแก่ความชอบธรรม ดู มัทธิว 5:10-11

1 ปต 4:5 เปโตรเตือนความจำเราว่า คนเหล่านั้นจะต้องให้การแก่พระองค์ผู้พร้อมแล้วที่จะทรงพิพากษาทั้งคนเป็นและคนตาย ชาวโลกซึ่งบางทีก็พูดเหยียดหยามเกี่ยวกับคริสเตียนหรือไม่ก็ข่มเหงพวกเขาจะต้องให้การต่อพระเจ้าเกี่ยวกับวิถีชีวิตของพวกเขาเองสักวันหนึ่ง เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้พิพากษาทั้งของคนเป็นและคนตาย

1 ปต 4:6 แน่อนที่ข้อนี้ถูกคนตีความแตกต่างกันออกไป ด้วยเหตุนี้เอง ข้าพเจ้าประเสริฐจึงได้ประกาศแม้แก่คนที่ตายไปแล้ว เพื่อเขาจะได้ถูกพิพากษาตามอย่างมนุษย์ในเนื้อ

หนึ่ง แต่มีชีวิตอยู่ตามอย่างพระเจ้าฝ่ายจิตวิญญาณ ทรรศนะหนึ่งเชื่อว่าข่าวประเสริฐได้ถูกประกาศแก่คนเหล่านั้นที่ตายไปก่อนแล้วจริงๆ (คือ พวกคนในสมัยพระคัมภีร์เดิม) ในเมืองบรมสุขเกษม นี่จึงเป็นตอนที่พระเยซูเสด็จลงไปในเมืองบรมสุขเกษมหลังพระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ เพื่อให้ความสว่างแก่พวกเขาในเรื่องข่าวประเสริฐ อีกทรรศนะหนึ่งเชื่อว่านี่หมายถึง คนทั้งหลายก่อนได้รับความรอดพวกเขาจึงตายฝ่ายวิญญาณ (เอเฟซัส 2:1) ข่าวประเสริฐจึงจำเป็นต้องถูกประกาศแก่พวกเขาเพื่อที่พวกเขาจะได้มีชีวิตอยู่ในพระวิญญาณเพื่อพระเจ้า ทั้งสองทรรศนะก็มีเหตุผลสนับสนุนของตัวเอง อย่างไรก็ตาม ทรรศนะแรกก็ดูเหมือนทำให้เรานึกถึงสิ่งที่เปโตรเขียนไว้ใน 3:19-20

1 ปต 4:7 แต่สิ่งทั้งปวงใกล้จะถึงวาระที่สุดแล้ว เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงสำแดงกิริยาเสียมเจียมตัว และจงเฝ้าระวังในการอธิษฐาน ความหมายก็คือว่า การสิ้นสุดของยุคทั้งหลายก็ใกล้เข้ามาแล้ว ดังนั้นท่านจึงสั่งว่า จงสำแดงกิริยาเสียมเจียมตัว คำที่แปลเช่นนั้น (โอฟโรเนะโอ) หมายถึง การมีความคิดที่ถูกต้อง จดจ่อ และมีวินัย ในปัจจุบันเราก็คงเรียกว่า มีสมองที่ปลอดโปร่งและคิดอย่างชัดเจน ฯลฯ ต่อไปท่านบัญชาว่า “จงเฝ้าระวังในการอธิษฐาน” คำที่แปลว่า เฝ้าระวัง (เน โฟ) มีความหมายหลายประการไล่ตั้งแต่ ‘ใจเย็น’ ไปจนถึง ‘มีวินัยทางความคิด’ ดังนั้นความหมายจึงน่าจะเป็นการจดจ่อความคิดของเราเพื่อที่จะอธิษฐาน เมื่อพิจารณาว่ายุคนี้ใกล้จะสิ้นสุดแล้วและการข่มเหงจะเกิดขึ้นในไม่ช้า เปโตรจึงกำชับผู้อ่านของท่านให้คิดอย่างชัดเจนและมีใจจดจ่อในการอธิษฐาน

1 ปต 4:8 ยิ่งกว่าอะไรทั้งหมดก็จงรักซึ่งกันและกันให้มาก ด้วยว่าความรักก็ปกปิดความผิดไว้มากมาย คำที่แปลว่า ให้มาก (เฮ็คเทเนส) ก็มีความหมายด้วยว่า ‘ที่ไม่หยุดยั้ง’ ดังนั้นนี่จึงหมายถึงความรักที่ไม่หยุดยั้งและร้อนรนท่ามกลางพวกเราเอง มันจะปกปิดปัญหาได้มากมาย หากเราจะรักกันและกันอย่างที่เราควรกระทำ ความยุ่งยากส่วนใหญ่ก็จะหมดไป

1 ปต 4:9 เปโตรจึงเสนอคำสั่งแบบหลายๆ ท่านทั้งหลายจงต้อนรับเลี้ยงดูซึ่งกันและกันโดยไม่บ่น ความหมายก็คือว่า เราควรมีอ้อมอ้อมต้อนรับกันและกันโดยไม่บ่นหรือดั่งเล

1 ปต 4:10 อัครสาวกท่านนี้กล่าวต่อไปโดยพูดถึงเรื่องงานรับใช้บ้าง ตามซึ่งทุกคนได้รับของประทานแล้ว ก็ให้เจืองานของประทานนั้นแก่กันและกัน เหมือนอย่างเจ้าหน้าที่อันดีสำหรับพระคุณต่างๆของพระเจ้า มีการตีความข้อนี้สองแบบ ทรรศนะหนึ่งเชื่อว่าข้อนี้กำลังพูดถึงของประทานต่างๆของพระวิญญาณตามที่บอกไว้ใน 1 โครินธ์ 12 และ 14 อีกทรรศนะหนึ่งเชื่อว่าเปโตรกำลังพูดถึงของประทานของพระเจ้าในเรื่องของความรอด อย่างไรก็ตามเปโตรเอ่ยว่า “ทุกคน” (ผู้เชื่อทุกคน) ได้รับของประทานนั้นแล้ว วลีนี้จึงสนับสนุนทรรศนะหลังอย่างแข็งแรง คำว่า *ของประทาน* มีคำบ่งชี้คำนามเฉพาะเจาะจงอยู่ข้างหน้า ข้อนี้มีโครงสร้างประโยคเหมือนกับของโรม 6:23 ที่เปาโลกล่าวว่า “ของประทานของพระเจ้าคือ ชีวิตนิรันดร์” ของประทานเดียวเท่านั้นของพระเจ้า (นอกจากพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว) ซึ่งประทานให้แก่คริสเตียนทุกคนและถูกพูดถึงด้วยคำบ่งชี้คำนามเฉพาะเจาะจงก็คือของประทานที่เป็นความรอดนั่นเอง

ด้วยเหตุนี้เปโตรจึงกำชับให้เจืองานของประทานนี้แก่กันและกัน กล่าวอีกนัยหนึ่งจงเล่าให้คนอื่นฟังเกี่ยวกับของประทานนี้ “เหมือนอย่างเจ้าหน้าที่อันดีสำหรับพระคุณต่างๆของพระเจ้า” เราได้รับพระคุณของพระเจ้าในการที่เราถูกช่วยให้รอดแล้ว ดังนั้นเราจึงถูกกำชับให้เป็นผู้อัครกษัตริย์ที่ดีของพระคุณนั้น โดยการเล่าให้คนอื่นฟัง คำที่แปลว่า *ต่างๆ (พอยคิลอส)* มีความหมายว่า ‘อันหลากหลาย’ พระคุณของพระเจ้ามีขอบเขตที่กว้างขวางและหลากหลายจริงๆ

1 ปต 4:11 ในบริบทเดียวกันนี้ เปโตรบัญชาว่า ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดจะกล่าวสั่งสอน ก็ให้กล่าวตามพระโอวาทของพระเจ้า ถ้าคนใดรับการปรนนิบัติ ก็ให้ปรนนิบัติตามกำลังซึ่งพระเจ้าทรงโปรดประทานนั้น เพื่อว่าพระเจ้าจะทรงได้รับเกียรติในการทั้งปวงโดยพระเยซูคริสต์ การสรรเสริญและโอสรรรยานูภาพจงมีแด่พระองค์ตลอดไปเป็นนิตย์ เอเมน คำที่แปลว่า *กล่าว (ลาละโอ)* บางครั้งถูกแปลเป็น ‘ประกาศ’ เห็นได้ชัดว่าท่านกำลังพูดถึงการเจืองานพระคุณของพระเจ้า (ข่าวประเสริฐ) แก่ผู้อื่น คำที่แปลว่า *พระโอวาท (ลอกิออน)* มีที่มาจากคำว่า *ลอกอส* (คือคำ) ดังนั้น เปโตรจึงกำลังกล่าวว่า หากผู้ใดประกาศ ให้ผู้อื่นนั้นประกาศจากพระวาระของพระเจ้า

ท่านกล่าวเสริมต่อไปว่า “ถ้าคนใดรับการปรนนิบัติ ก็ให้ปรนนิบัติตามกำลังซึ่งพระเจ้าทรงโปรดประทานนั้น” คำที่แปลว่า *กำลัง (อิศกุล)* นอกจากแปลว่า ‘ความสามารถ’ แล้วก็แปลว่า ‘พลังกำลัง’ ด้วย ดังนั้นเปโตรกำลังกล่าวว่า หากผู้ใดปรนนิบัติหรือรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า ก็ให้กระทำในพลังกำลังของพระองค์และความสามารถที่พระองค์ได้ทรงประทานให้ เพื่อที่ว่า “พระเจ้าจะทรงได้รับเกียรติในการที่ปวง” กล่าวอีกนัยหนึ่ง การรับใช้หรือความสามารถใดก็ตามที่เรามีควรถูกใช้เพื่อที่จะนำสง่าราศีมาสู่พระเจ้าไม่ใช่ตัวเราเอง นอกจากนี้การนำสง่าราศีมาสู่พระเจ้านั้นก็เป็นมาโดยพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา ซึ่งการสรรเสริญและโอสรรรยา นุภาพสมควรมีแด่พระองค์ตลอดไปเป็นนิรันดร์ด้วย

1 ปต 4:12 คราวนี้เปโตรวกกลับมาพูดถึงเรื่องความยากลำบากและความทุกข์ในชีวิตคริสเตียนบ้าง ท่านที่รัก อย่าประหลาดใจที่ท่านต้องได้รับความทุกข์ยากอย่างแสนสาหัสเป็นการลงใจ เหมือนหนึ่งว่าเหตุการณ์อันประหลาดได้เกิดขึ้นกับท่าน ข้อนี้อาจแปลแบบถอดความใหม่ได้ว่า ‘ท่านที่รัก อย่าประหลาดใจเกี่ยวกับความทุกข์ยากอย่างแสนสาหัสซึ่งกำลังทดสอบท่านอยู่ ราวกับว่าเหตุการณ์ที่ไม่ได้คาดคิดไว้มาก่อน ได้เกิดขึ้นกับท่าน’ กล่าวอีกนัยหนึ่ง ความทุกข์ยากและปัญหาต่างๆ เป็นสิ่งที่เราคาดหมายได้ในชีวิตคริสเตียน

1 ปต 4:13 แทนที่จะประหลาดใจ เราถูกกำชับให้ชื่นชมยินดีในการที่ท่านได้มีส่วนร่วมในความทุกข์ยากของพระคริสต์ เพื่อว่าเมื่อสง่าราศีของพระองค์ปรากฏขึ้น ท่านทั้งหลายก็จะได้ชื่นชมยินดีเป็นอันมากด้วย ถึงแม้ต้องเจอกับการข่มเหงและความทุกข์ยากในชีวิตคริสเตียน แต่เราก็ได้รับบัญชาให้ชื่นชมยินดี จริงๆ แล้วเราก็กำลังเข้าส่วนในความทุกข์ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ทรงสู้ทน ทั้งหมดนี้เป็นไป ‘เพื่อที่ว่า’ “เมื่อสง่าราศีของพระองค์ปรากฏขึ้น ท่านทั้งหลายก็จะได้ชื่นชมยินดีเป็นอันมากด้วย” คำที่แปลว่า *ชื่นชมยินดี (ไคโร)* เป็นคำเดียวกับที่ปรากฏในตอนต้นของข้อนี้

1 ปต 4:14 เปโตรพูดถึงความทุกข์ยากในชีวิตคริสเตียนต่อไป ถ้าท่านถูกด่าว่าเพราะพระนามของพระคริสต์ ท่านก็เป็นสุข ด้วยว่าพระวิญญาณแห่งสง่าราศีและของพระเจ้าทรง

สถิตอยู่กับท่าน ฝ่ายเขาก็กล่าวร้ายพระองค์ แต่ฝ่ายท่านก็ถวายเกียรติยศแด่พระองค์ ความหมายตรงนี้ก็คือว่าหากเราถูกต่อต้านหรือถูกข่มเหงเพราะพระนามของพระคริสต์ จงดีใจ เหตุผลก็คือว่า วิญญาณแห่งสง่าราศีและของพระเจ้าจะอยู่กับเราเสมอเพราะเหตุดังกล่าว ถึงแม้ว่าตามสายตาของชาวโลกแล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงถูกกล่าวร้าย แต่พระองค์ก็ทรงได้รับเกียรติเพราะเรา

1 ปต 4:15 อย่างไรก็ตาม อย่าให้ความทุกข์ทรมานของเราเกิดขึ้นเพราะความบาปของเราเอง ดังนั้น อย่าให้มีผู้ใดในพวกท่านได้รับโทษฐานเป็นฆาตกร หรือเป็นขโมย หรือเป็นคนทำร้าย หรือเป็นคนที่เกี่ยวข้องกับฐานะของคนอื่น ให้เราสังเกตความเสื่อมโทรมของความบาปตรงนี้ เราอาจแก้ตัวโดยพูดว่าเราไม่ได้เป็นฆาตกร ขโมย หรือแม้แต่คนทำชั่วด้วยซ้ำ อย่างไรก็ตาม อันสุดท้ายนี้ก็เป็นบ่อเกิดแห่งความบาปนานัปการ นั่นคือ เป็นคนที่เกี่ยวข้องกับฐานะของคนอื่น คำที่แปลเช่นนั้น (*อัลลอสตรีอะพิสคอปอส*) หมายถึงการใส่ร้ายของผู้อื่น (ปกติแล้วก็ด้วยลิ้นของเรา) มันไม่เพียงเป็นสิ่งผิดเท่านั้น แต่มันจะทำให้เราเดือดร้อนด้วยและก็สมควรแล้วที่เราจะเดือดร้อน เปโตรกล่าวว่า อย่าทำอย่างนั้น

1 ปต 4:16 ในทางกลับกัน ถ้าผู้ใดถูกกล่าวร้ายเพราะเป็นคริสเตียน ก็อย่าให้ผู้นั้นมีความละอายเลย แต่ให้เขาถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าเพราะเหตุนั้น นี่เป็นหนึ่งในสามแห่งในพระคัมภีร์ใหม่ที่คำว่า *คริสเตียน* ถูกใช้ มันมีความหมายตรงตัวว่า ผู้ติดตามพระเยซูคริสต์ ความหมายก็คือว่า ถ้าและเมื่อเราทนทุกข์เพราะเป็นคริสเตียน เราก็ควรถวายเกียรติแด่พระเจ้าเพราะเหตุนั้น เรากำลังเข้าส่วนในความทุกข์ทรมานของพระคริสต์อยู่

1 ปต 4:17 คราวนี้เปโตรจะลึกมากขึ้นในเรื่องของความยากลำบากและความทุกข์ในชีวิตของคริสเตียน ด้วยว่าถึงเวลาแล้วที่การพิพากษาจะต้องเริ่มตั้งต้นที่ครอบครัวของพระเจ้า และถ้าการพิพากษานั้นเริ่มต้นที่พวกเรา ก่อน ปลายทางของคนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อฟังข่าวประเสริฐของพระเจ้าจะเป็นอย่างไร

นี่เป็นการอ้างอิงโดยตรงไปยังเอเสเคียล 9:6 ที่พระเจ้าโดยทางเอเสเคียลได้ทรงเตือน
ชนชาติอิสราเอลว่าการพิพากษาครั้งสุดท้ายของพระเจ้าโดยคนบาบิโลนจะเริ่มต้นที่พระวิหาร
มันเกิดขึ้นตามนั้นจริงๆ! นอกจากนี้พระเยซูทรงสอนในลูกา 12:47-48 ว่าพระเจ้าจะทรงจัดการ
ก่อนและจะทรงจัดการแบบรุนแรงกว่าด้วยกับบรรดาผู้รับใช้ที่ไม่เชื่อฟังผู้ซึ่งทราบถึงพระ
ประสงค์ของพระองค์แล้ว (ซึ่งต่างจากคนที่ไม่เคยรู้เลย) แต่ก็ไม่สนใจคำเตือนนั้น ในบริบทของ
ยุคพระคัมภีร์ใหม่เปโตรจึงกล่าวว่า บัดนี้เวลานั้นก็มาถึงแล้ว! อย่างไรก็ตามหากการพิพากษา
ของพระเจ้าเริ่มต้นที่ประชากรของพระองค์ คนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อฟังชาวประเสริฐจะรับโทษหนัก
กว่าสักเพียงใด ดู 2 เธสะโลนิกา 1:6-9 ความจริงที่ยิ่งใหญ่กว่าตรงนี้ก็คือนั่น พระเจ้าจะทรงจัดการ
กับประชากรของพระองค์ก่อนที่พระองค์จะทรงจัดการกับชาวโลก

1 ปต 4:18 เราต้องตระหนักว่ามันคือพระคุณของพระเจ้าเท่านั้นที่ช่วยเราให้รอด
และถ้าคนชอบธรรมจะรอดพ้นไปได้อย่างยากเย็นแล้ว คนอธรรมและคนบาปจะไปอยู่ที่ไหน ดัง
ที่เปาโลได้เขียนไว้ใน 1 โครินธ์ 3:15 บางคน “รอด แต่เหมือนดังรอดจากไฟ” ความหวังเดียว
เท่านั้นของเราคือ พระคุณของพระเจ้า การตระหนักไว้ในเรื่องนี้ควรทำให้เกิดความยำเกรง
พระเจ้าขึ้นในใจของเรา แต่หากเป็นเช่นนั้นจริง “คนอธรรมและคนบาปจะไปอยู่ที่ไหน” คำตอบ
นั้นชัดเจนอยู่แล้ว พวกเขาจะไม่มีที่อยู่ พวกเขาจะถูกโยนลงไปนบิงไฟตลอดไปเป็นนิรันดร์

1 ปต 4:19 เปโตรปิดท้ายเรื่องความทุกข์ยากตรงนี้ เหตุฉะนั้น ให้คนทั้งหลายที่ทน
ความทุกข์ยากตามพระประสงค์ของพระเจ้า ฝากจิตวิญญาณของตนไว้กับพระองค์ด้วยการ
ประพฤติดี เหมือนหนึ่งฝากไว้กับพระองค์ผู้ทรงสร้างอันสัตย์ซื่อ ความหมายก็คือว่า หากเราต้อง
ทนทุกข์แล้ว ก็ให้เราแน่ใจว่ามันเป็นไปเพื่อน้ำพระทัยของพระเจ้า เมื่อเราเห็นเช่นนี้แล้ว ให้เรา
ฝากจิตวิญญาณของเราไว้กับพระองค์ คำที่แปลเช่นนั้น (*พาราทีเซมิ*) ในที่นี้มีความหมายว่า
‘มอบจิตวิญญาณของเราให้พระองค์ดูแล’ วลี “ด้วยการประพฤติดี” มีความหมายว่า ‘ทำสิ่งที่ถูก
ต้อง’ เมื่อการข่มเหงและความทุกข์ยากเกิดขึ้น พระวณะของพระเจ้ายิ่งสอนเราให้สู้ทนความ
ทุกข์ยากดังกล่าวโดยการทำสิ่งที่ถูกต้องและมีทัศนคติที่ถูกต้อง ความหมายตรงนี้โดยสรุปแล้วก็
ชวนให้นึกถึงคำตั้งก่อนหน้านั้นในจดหมายฝากฉบับนี้เกี่ยวกับการสู้ทนความทุกข์ยากอย่างถูก

ต้อง (2:20-24, 3:16, 4:11) สูดทำยประชากรของพระเจ้าควรจำไว้ว่าในการที่พวกเขาฝากตัวเองไว้ห้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงดูแล พวกเขาก็กำลังทำเช่นนั้น “เหมือนหนึ่งฝากไว้กับพระองค์ผู้ทรงสร้างอันสัตย์ซื่อ” จงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ไม่เพียงทรงสร้างเราเท่านั้น แต่พระองค์ก็ทรงสัตย์ซื่อในขณะที่เดียวกันด้วย เราจึงสามารถฝากตัวเราเองให้พระองค์ดูแลจิตวิญญาณของเราได้ พระองค์จะไม่ทรงทำให้ผู้คนของพระองค์ผิดหวัง

ภาพรวมของ 1 เปโตร 5: อัครสาวกท่านนี้ปิดท้ายจดหมายฝากฉบับนี้โดยการให้คำสั่งต่างๆแก่บรรดาศิษยาภิบาล จากนั้นท่านจึงเสริมคำสั่งปิดท้ายอีกหลายประการสำหรับทุกคน บทนี้ปิดท้ายด้วยคำกล่าวอำลาของท่าน โดยในคำกล่าวอำลานั้นท่านทูลขอพระพรของพระเจ้าให้แก่คนเหล่านั้นที่จดหมายฝากฉบับนี้ถูกเขียนถึง

1 ปต 5:1 คราวนี้เปโตรให้คำสั่งต่างๆแก่บรรดาศิษยาภิบาล ข้าพเจ้าจึงตักเตือนบรรดาผู้ปกครองในพวกท่านทั้งหลาย ในฐานะที่ข้าพเจ้าก็เป็นผู้ปกครองคนหนึ่งเช่นกัน และเป็นพยานถึงความทุกข์ทรมานของพระคริสต์ และมีส่วนที่จะรับสง่าราศีอันจะมาปรากฏภายหลังด้วย คำที่แปลว่า บรรดาผู้ปกครอง (*เพรสบυเตอรอส*) เป็นคำที่น่าสนใจ มันเป็นหนึ่งในชื่อต่างๆของตำแหน่งผู้นำของคริสตจักรท้องถิ่น คำสามคำถูกใช้แบบแทนกันได้สำหรับตำแหน่งผู้นำนี้ในพระคัมภีร์ใหม่ *ศิษยาภิบาล* เป็นคำหนึ่ง (เอเฟซัส 4:11) ซึ่งสื่อถึงการเป็นคนเลี้ยงดูฝูงแกะ *เจ้าอธิการ* เป็นอีกคำหนึ่งที่สื่อถึงการดูแลคริสตจักร (ทิตัส 1:7) *ผู้ปกครอง* ก็เป็นอีกคำที่สื่อถึงสิทธิอำนาจและการให้ความเคารพจากคริสตจักรเหมือนอย่างผู้นำของครอบครัวควรมี (ทิตัส 1:5-7)

ทั้งสามคำนี้ถูกใช้แบบแทนกันได้ ในพระคัมภีร์ใหม่และทั้งสามคำหมายถึงคนๆเดียวกันถึงแม้ว่าแต่ละคำสื่อถึงหน้าที่รับผิดชอบที่ต่างกันของคนๆเดียวกันนี้ แต่คำว่า *ผู้ปกครอง* จริงๆแล้วก็มาจากตำแหน่งผู้นำของธรรมศาลาของพวกยิว เพราะคริสตจักรยุคต้นหลายแห่งมีต้นกำเนิดมาจากธรรมศาลา คำที่พวกเขาคุ้นเคยในการใช้เรียกตำแหน่งผู้นำจึงถูกถ่ายโอนมายัง

ตำแหน่งผู้นำของคริสตจักร อย่างไรก็ตาม เมื่อคริสตจักรเริ่มมีลักษณะเป็นคนตะวันตกและคนต่างชาตินานขึ้น คำที่คนในวัฒนธรรมนั้นคุ้นเคยมากกว่า (*อะพิสคอปอส*) ‘เจ้าอัคร’ จึงถูกนำมาใช้แทน ทั้งสองคำนี้ในทางหลักปฏิบัติแล้วมีความหมายเหมือนกันถึงแม้ว่าจะมีข้อแตกต่างอยู่บ้างตามที่ได้ระบุไว้ข้างบนแล้วก็ตาม ทั้งสองคำหมายถึงตำแหน่งที่ในปัจจุบันนี้เราเรียกกันว่า *ศิษยาภิบาล* ดู ทิตัส 1:5-7 ที่ทั้งสองคำถูกใช้แบบสลับกันได้เพื่อหมายถึงคนๆ เดียวกัน

(บางคนคิดว่าตำแหน่งผู้ปกครองก็เหมือนกับสมาชิกคณะกรรมการของคริสตจักร เช่นในคริสตจักรเพรสไบทีเรียน อย่างไรก็ตาม น่าสังเกตว่าผู้ปกครองในที่นี้จะต้องเลี้ยงดูฝูงแกะเหมือนคนเลี้ยงแกะ นั่นคือ ศิษยาภิบาล) พระเจ้าได้ทรงแต่งตั้งศิษยาภิบาลทั้งหลายที่ดำเนินตามแบบของพระเจ้าเพื่อเป็นผู้นำ เลี้ยงดู และกำกับดูแลงานของพระองค์ ไม่ใช่คณะกรรมการ

เปโตรจึงเรียกตัวเองว่าเป็นผู้ปกครองที่ได้เห็นความทุกข์ทรมานของพระคริสต์ นอกจากนี้ สงาราศีของพระคริสต์ในตอนนั้นก็ยังไม่ถูกเปิดเผยทั้งหมด

1 ปต 5:2 ดังนั้น เปโตรจึงสั่งบรรดาศิษยาภิบาล/ผู้ปกครองว่า **จงเลี้ยงฝูงแกะของพระเจ้าที่อยู่กับท่าน จงเอาใจใส่ดูแล ไม่ใช่ด้วยความฝืนใจ แต่ด้วยความเต็มใจ ไม่ใช่ด้วยการเห็นแก่ทรัพย์สินของอันเป็นมลทิน แต่ด้วยใจพร้อม ผู้ปกครอง ต้อง (1) เลี้ยงดูฝูงแกะและ (2) เป็นผู้ดูแลของคริสตจักร คำที่แปลว่า เลี้ยง (พอยไม โน) เป็นคำที่น่าสนใจเป็นพิเศษ ความหมายขั้นพื้นฐานที่สุดของคำๆ นี้คือ ‘เลี้ยงแกะ’ มันเป็นรูปกริยาของคำว่า ‘คนเลี้ยงแกะ’ (พอยเมน) นอกจากนี้ ลักษณะเฉพาะของผู้เลี้ยงแกะก็ถูกพูดถึงเพิ่มเติมในการเรียกคริสตจักรว่าเป็นฝูงแกะ ดังนั้น เปโตรจึงสั่งบรรดาผู้ปกครองให้เลี้ยงฝูงแกะซึ่งพระเจ้าได้ทรงประทานให้แก่พวกเขาแล้ว การเทศนาเป็นเรื่องหนึ่ง ส่วนเรื่องการเลี้ยงดูคริสตจักรก็เป็นอีกเรื่องเลย**

ที่น่าสนใจอีกคือวลีที่แปลว่า **เอาใจใส่ดูแล** (*อะพิสคอปะ โอ*) มันเป็นรูปกริยาของคำว่า *อะพิสคอปอส* ซึ่งหมายถึง เจ้าอัคร คำนั้นแปลว่า ‘ผู้ดูแล’ นอกจากนี้คำว่า *เจ้าอัคร* ในพระคัมภีร์ใหม่ก็ถูกใช้เพื่อหมายถึง ศิษยาภิบาลของคริสตจักรท้องถิ่นแห่งหนึ่งเสมอ และไม่เคยถูก

ใช้เพื่อหมายถึงคนที่ดูแลคริสตจักรกลุ่มหนึ่งเลย อันที่จริงแล้วศิษยาภิบาลก็คือเจ้าอธิการของคริสตจักรนั้นๆ

ศิษยาภิบาลหรือผู้ปกครองต้องเลี้ยงดูฝูงแกะด้วยความเต็มใจ เขาไม่ควรรู้สึกว่าเป็นสิ่งที่เขาต้องทำ และเขาก็ไม่ควรเป็นศิษยาภิบาลเพราะคิดว่าเป็นวิธีที่ดีในการหาเงินด้วย แต่เปโตรกำชับศิษยาภิบาลทั้งหลาย (เจ้าอธิการ/ผู้ปกครองทั้งหลาย) ให้ทำเช่นนั้นด้วยใจพร้อม คำที่แปลเช่นนั้น (พรอตุโมส) มีความหมายว่า ‘ด้วยความเต็มใจ’

ทั้งสองข้อนี้รวมกันเป็นหนึ่งในหลายแห่งในพระคัมภีร์ใหม่ที่ทั้งสามด้านของการรับใช้ในตำแหน่งศิษยาภิบาลถูกพบในบริบทเดียวกันโดยตรง เปโตรเรียกพวกเขาว่า *ผู้ปกครอง* ในข้อ 1 ท่านสั่งพวกเขาให้ *เป็นศิษยาภิบาล* (เลี้ยง) ฝูงแกะของพระเจ้า นอกจากนี้พวกเขายังถูกสั่งให้ *เอาใส่ดูแลฝูงแกะนั้นด้วย* นี่เป็นอีกครั้งที่คำที่ถูกใช้ตรงนั้นเป็นรูปกริยาของคำว่า *อะพิสคอปอส* ซึ่งแปลว่า ‘เจ้าอธิการ’ บริบทที่คล้ายคลึงกันนี้ถูกพบใน กิจการ 20:17,28

1 ปต 5:3 ในทำนองเดียวกัน เปโตรกล่าวต่อไปว่า **และไม่ให้เหมือนเป็นเจ้านายที่ข่มขู่ผู้สืบทอดของพระเจ้า แต่เป็นแบบอย่างแก่ฝูงแกะนั้น** ศิษยาภิบาลที่ทำตามแบบของพระเจ้าจะต้องไม่ทำตัวเป็น ‘เจ้านาย’ หรือเป็นผู้ปกครองที่กดขี่เหนือคริสตจักร คำที่แปลว่า **เป็นเจ้านายที่ข่มขู่** (*คาทาคุริอะอู โอ*) ก็เปรียบได้กับคำว่า ‘ผู้เผด็จการ’ ในสมัยนี้ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น ศิษยาภิบาลควรเป็นแบบอย่างในการเป็นผู้นำตามแบบของพระเจ้า

1 ปต 5:4 อัครสาวกท่านนี้จึงตั้งตาคอยวันที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะเสด็จกลับมา และเมื่อพระผู้เลี้ยงใหญ่จะเสด็จมาปรากฏ ท่านทั้งหลายจะรับมงกุฎแห่งสง่าราศีที่รุ่งโรจน์ไม่ได้เลย การเสด็จกลับมาของพระคริสต์ถูกเรียกว่าเป็นการปรากฏของพระผู้เลี้ยงใหญ่ นี่คือการเสด็จกลับมาของพระองค์ที่ใกล้เข้ามาแล้ว *ผู้ปกครอง* (ศิษยาภิบาล) ที่เลี้ยงดูฝูงแกะของตนด้วยความขยันขันแข็งและเป็นแบบอย่างอันเหมาะสมก็ตั้งตาคอยที่จะได้รับมงกุฎแห่งสง่าราศีที่บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ได้ในสักวันหนึ่ง ไม่ว่าจะอย่างไร ศิษยาภิบาลทั้งหลายต้องตระหนักว่าสักวันหนึ่งพวกเขาจะต้องให้การต่อพระผู้เลี้ยงใหญ่ว่าพวกเขาได้ทำหน้าที่รับผิดชอบ

ชอบในการเลี้ยงดูคริสตจักรซึ่งได้ทรงประทานให้แก่พวกเขาอย่างไร พระองค์ทรงสัญญาว่าจะ
ประทานมงกุฎแห่งสง่าราศีแก่พวกเขาที่บัลลังก์พิพากษานั้น ไม่มีข้อบ่งบอกว่ามงกุฎนี้จะถูก
ประทานให้แก่ผู้ใดอีกนอกจากศิษยาภิบาลผู้ซึ่งได้แบกรับภาระในการเลี้ยงดูคริสตจักรแห่งพันธ
สัญญาใหม่

1 ปต 5:5 เห็นได้ชัดว่าเปโตรเปลี่ยนเรื่องตรงนี้ ท่านกล่าวว่า ในทำนองเดียวกัน
ท่านที่อ่อนอาวุโส ก็จงยอมตามผู้อาวุโส คนที่อ่อนอาวุโสต้องนบนอบเชื่อฟังผู้อาวุโส ไม่ว่า
ความหมายตรงนี้จะหมายถึง ผู้ปกครอง ของคริสตจักร (ซึ่งอยู่ในบริบทนี้) หรือชายที่สูงวัยกว่า
เราไม่ทราบชัดเจน แต่เปโตรสั่งว่า อันที่จริงให้ท่านทุกคนคาดเอวไว้ด้วยความถ่อมใจในการ
ปฏิบัติต่อกันและกัน ด้วยว่าพระเจ้าทรงต่อสู้อันที่ถ่อมใจที่ถือตัวองหอง แต่พระองค์ทรง
ประทานพระคุณแก่คนทั้งหลายที่ถ่อมใจลง กล่าวอีกนัยหนึ่งเราทุกคนควรยอมนบนอบเชื่อฟัง
ทุกคน นี่ยังเป็นจริงเกี่ยวกับศิษยาภิบาลของคริสตจักร ดู ฮีบรู 13:17

ในทำนองเดียวกันท่านสั่งว่า “ให้ท่านทุกคนคาดเอวไว้ด้วยความถ่อมใจ” ช่วงเป็นวิธีที่
ไพเราะในการสอนเรื่องความถ่อมใจ อันที่จริงแล้วพระเจ้าทรงต่อสู้อันที่ถ่อมใจ (ความหมายตรงตัวคือ ขัด
ขวาง) คนที่หยิ่งจองหองแต่ทรงประทานพระคุณแก่คนที่ใจถ่อม ความหมายของพระคุณใน
บริบทนี้คือ ความช่วยเหลือและปลอบใจ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งมันสื่อถึง ‘พระพร’ ไม่ว่าจะใน
กรณีใดพระเจ้าทรงช่วยเหลือ (อวยพร) คนที่ใจถ่อมขณะที่พระองค์ทรงเป็นปฏิปักษ์ต่อคนที่เย่อ
หยิ่ง ความเย่อหยิ่ง *ไม่เคย* ถูกพูดถึงในทางที่ดีเลยในพระคัมภีร์ ในทางตรงกันข้าม พระคัมภีร์
บริสุทธิทั้งตรงนี้และที่อื่นก็บ่งชี้ว่าพระเจ้าทรงเป็นศัตรูกับคนที่หยิ่งจองหอง ส่วนหลังของข้อนี้
เป็นการถอดความจาก สุภาษิต 3:34

1 ปต 5:6 เปโตรจึงสั่งว่า เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงถ่อมใจลงภายใต้พระหัตถ์อัน
ทรงฤทธิ์ของพระเจ้า เพื่อพระองค์จะได้ทรงยกท่านขึ้นเมื่อถึงเวลาอันควร เราได้รับบัญชาให้
ถ่อมตัวของเราใต้พระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระเจ้า (เปโตรจึงใช้คำเปรียบพระเจ้าในลักษณะ
ของมนุษย์ในการพูดถึงมือของพระเจ้า พระเจ้าทรงเป็นวิญญูณ แต่พระองค์ก็ทรงถูกพูดถึง

บ่อยๆโดยใช้คำเรียกของมนุษย์ เมื่อเรานบนอบเชื่อฟังและถ่อมตัวเราจำเพาะพระเจ้า พระหัตถ์
อันทรงฤทธิ์ของพระองค์ก็จะอยู่เคียงข้างเพื่อช่วยเหลือเราและจะยกเราขึ้นเมื่อถึงเวลาอันควร วลี
ที่แปลว่า เมื่อถึงเวลาอันควร (*เอ็น ไครอส*) มีความหมายง่ายๆว่า ‘ทันเวลา’ ดู ลูกา 14:11, ฟิลิปปี
2:9 และมัทธิว 18:4 ตัวอย่างอื่นๆของเรื่องนี้ก็คือ โยเซฟในหนังสือปฐมกาล, ดาเนียล และดาวิด
ความจริงฝ่ายวิญญาณอันเรียบง่ายยังเป็นเหมือนเดิมคือ พระเจ้าทรงยกชูคนที่ถ่อมใจ

1 ปต 5:7 ในขณะที่เดียวกัน อัครสาวกท่านนี้สั่งว่า จงละบรรดาความกระวนกระวาย
ของท่านไว้กับพระองค์ เพราะว่าพระองค์ทรงห่วงใยท่านทั้งหลาย คำที่แปลว่า ความ
กระวนกระวาย (*เมะริมนา*) มีความหมายว่า ‘ความกระวนกระวาย’, ‘ความทุกข์ร้อนใจ’ หรือ
‘ความกังวล’ คำที่แปลว่า ห่วงใย (*เมะโล*) มีความหมายเพิ่มเติมว่า ‘เป็นห่วง’ จงสรรเสริญองค์
พระผู้เป็นเจ้าที่ทรงเป็นห่วงเราทั้งหลาย อัครสาวกท่านนี้จึงพูดถึงหลักการเรื่องการดำเนินชีวิต
โดยความเชื่อ มันง่ายเหลือเกินที่เราจะถูกถาโถมโดยความกังวลและความกระวนกระวาย ใน
บริบทที่ใหญ่กว่าของจดหมายฝากฉบับนี้ ความเป็นไปได้ของการข่มเหงที่จะเกิดขึ้นในไม่ช้า
ย่อมเป็นเหตุให้คริสตจักรยุคต้นเป็นกังวล เปโตรจึงกำชับให้ละบรรดาความกังวลเหล่านั้นไว้กับ
พระองค์ คำที่แปลเช่นนั้น (*อะพิริฟ โท*) มีความหมายว่าวางความกังวลเหล่านั้นไว้บนองค์พระ
ผู้เป็นเจ้า แทนที่จะแบกรับภาระไว้เองและถูกกัดกิน โดยความกระวนกระวายของเรา ท่านกำชับ
เราให้ถ่ายโอนภาระนั้นให้แก่พระองค์ ดู 1 ซามูเอล 1:10 (เรื่องของนางฮันนาห์), สดุดี 27:13,
55:22, 56:3 และฟิลิปปี 4:6-7

1 ปต 5:8 คำสั่งอีกคู่หนึ่งได้ถูกนำเสนอตรงนี้ ท่านทั้งหลายจงเป็นคนใจหนักแน่น
จงระวังระไวให้ดี ด้วยว่าศัตรูของท่าน คือพญามาร วนเวียนอยู่รอบๆคุณจิสโตคำราม เทียวไป
เสาะหาคนที่มันจะกัดกินได้ คำที่แปลว่า จงเป็นคนใจหนักแน่น (*เน โฟ*) อีกครั้งมีความหมายว่า
‘มีใจจดจ่อ’ หรือ ‘รอบคอบ’ ในแบบที่คล้ายคลึงกัน ท่านเตือนให้พวกเขาระวังระไวให้ดี คำที่
แปลเช่นนั้น (*เกรกอระ โอ*) มีความหมายว่า ‘มีความคิดที่ตื่นอยู่ตลอด’ หรือ ‘ตื่นตัว’ ศัตรูของเรา
คือ พญามาร เป็นเหมือนกับสิงโตที่วนเวียนอยู่รอบๆคอยหาเหยื่อที่มันจะกัดกิน ดู 2 ทิโมธี 2:26

1 ปต 5:9 ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับพญามารนั้น พระคัมภีร์ก็มีคำแนะนำง่ายๆอยู่ จงต่อสู้กับศัตรูนั้นด้วยตั้งใจมั่นคงในความเชื่อ โดยรู้ว่าคุณอยากลำบากอย่างนั้นก็มีแก่พวกพี่น้องทั้งหลายของท่านที่อยู่ในโลกเช่นเดียวกัน คำที่แปลว่า *ด้วยตั้งใจมั่นคง* (*στερεω*) มีความหมายเพิ่มเติมว่า ‘แข็งแรง’ หรือ ‘หนักแน่น’ (คำภาษาอังกฤษ *steroids* ก็มีที่มาจากคำๆนี้) กล่าวอีกนัยหนึ่ง เราถูกกำชับให้ต่อสู้กับพญามารด้วยใจหนักแน่นพร้อมกับความเชื่อในพระเจ้า เพื่อขอความช่วยเหลือ ดู ยากอบ 4:6-7 ด้วย ในข้อนั้นยากอบสั่งว่าเมื่อเราต่อสู้กับพญามาร มันจะหนีไป ซาตานไม่มีความเพียรพยายาม เมื่อถูกต่อต้าน มันจะหนีไปที่อื่นเพื่อหาเหยื่อที่ล่อลวงได้ง่ายกว่า ดังนั้นในด้านหนึ่ง มันเหมือนกับสิงโตที่คอยหาเหยื่อเพื่อที่จะกัดกิน แต่ในอีกด้านหนึ่ง เมื่อถูกต่อต้าน มันจะถอยหนีไป

วลีหลัง “โดยรู้ว่าคุณอยากลำบากอย่างนั้นก็มีแก่พวกพี่น้องทั้งหลายของท่านที่อยู่ในโลกเช่นเดียวกัน” มีความหมายว่า ให้เราสบายใจได้ตรงที่ว่าพี่น้องของเราที่อื่นก็เผชิญกับความยากลำบากเหมือนกัน คำที่แปลเช่นนั้น (*παρεμοι*) เป็นคำเดียวกับที่แปลว่า ‘ความทุกข์ยาก’ ในเนื้อหาส่วนใหญ่ของจดหมายฝากฉบับนี้ ถึงแม้ว่าการข่มเหงและการต่อต้านไม่เคยเป็นเรื่องไม่น่าอภิมรย์ เราก็สบายใจได้ในการที่เรารู้ว่า พี่น้องคนอื่นอีกมากมายก็เผชิญกับความยากลำบากเหมือนกับเรา

1 ปต 5:10 เปโตรจึงขึ้นต้นบทสรุปของจดหมายฝากฉบับนี้ และพระเจ้าแห่งบรรดาพระคุณทั้งปวง ผู้ได้ทรงเรียกให้เราทั้งหลายเข้าในสง่าราศีนิรันดร์ของพระองค์โดยพระเยซูคริสต์ ครั้นท่านทั้งหลายทนทุกข์อยู่หน้อยหนึ่งแล้ว พระองค์เองจะทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายถึงที่สำเร็จ ให้ตั้งมั่นคง ให้ท่านมีกำลังมากขึ้น และทรงให้ท่านมีพื้นฐานมั่นคง

น่าสนใจหากเราจะไล่ดูในพระคัมภีร์ใหม่ว่าพระเจ้าทรงถูกเรียกว่า พระเจ้าแห่งความเพียรในโรม 15:5, พระเจ้าแห่งความหวังในโรม 15:13, พระเจ้าแห่งความรักใน 2 โครินธ์ 13:11, พระเจ้าแห่งสันติสุขในฮีบรู 13:20 และพระเจ้าแห่งความบริสุทธิ์ใน 1 เปโตร 1:15 ตรงนี้พระองค์ทรงถูกเรียกว่า “พระเจ้าแห่งบรรดาพระคุณทั้งปวง”

นอกจากนี้ พระองค์นั้นแหละที่ “ได้ทรงเรียกเรา” พระคัมภีร์ใหม่เต็มไปด้วยข้ออ้างอิงต่างๆที่พูดถึงข้อเท็จจริงที่ว่าเราได้ถูกเรียกโดยพระเจ้าผ่านทางพระเยซูคริสต์ นี่เป็นคำพูดที่บอกว่าการได้รับการทรงเรียกให้ “เข้าไปในสง่าราศีนิรันดร์ของพระองค์โดยพระเยซูคริสต์” เมื่อเราหยุดและพิจารณาว่าเราได้รับการทรงเรียกให้เข้าสู่สง่าราศีของพระองค์ตลอดไปเป็นนิรันดร์แล้ว มันก็เป็นโอกาสสำหรับการขอบพระคุณ การถวายตัว การสรรเสริญ และการตกตะลึง

นี่คือว่าในชีวิตนี้เราอาจทนทุกข์ “ครั้งท่านทั้งหลายทนทุกข์อยู่หน่อยหนึ่งแล้ว” อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าเราจะเผชิญกับความทุกข์ยากในระดับไหนก็ตามในชีวิตคริสเตียน มันก็ถือว่าเล็กน้อยเมื่อเทียบกับสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ทรงสู้ทน ถึงอย่างไรแล้ว เมื่อเทียบกับนิรันดร์กาลแล้วมันก็เป็นเพียงชั่วขณะหนึ่งเท่านั้น ดู 2 โครินธ์ 4:17, 1 เปโตร 1:6

ให้เราสังเกตว่าพัฒนาการและผลกำไรฝ่ายวิญญาณซึ่งเกิดจากการทนทุกข์เพราะเห็นแก่พระคริสต์ก็เป็นมาจากพระเจ้า เปโตรจึงทูลขอพระเจ้าให้ทรงทำให้เราถึงที่สำเร็จ ความทุกข์ยากจะนำมาซึ่งความเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณและพัฒนาการฝ่ายวิญญาณ ท่านยังทูลขอพระเจ้าให้ตั้งเราให้มั่นคงด้วย การทนทุกข์เพื่อพระคริสต์จะช่วยให้เรามั่นคงและมีเสถียรภาพ ท่านยังทูลขอพระเจ้าให้พวกเขามีกำลังใจมากขึ้นด้วย อันที่จริงแล้วความยากลำบากจะเสริมกำลังใจเราฝ่ายวิญญาณสุดท้ายท่านทูลขอพระเจ้าให้ทรงให้เรา มีพื้นฐานมั่นคง คำที่แปลเช่นนั้น (*เรอะเมะลือออ โอ*) หมายถึง รากฐาน ความยากลำบากจะวางรากฐานไว้ได้เรา ไม่ว่าเราจะเผชิญกับความทุกข์ใดก็ตามในฐานะเป็นคริสเตียน จริงๆแล้วมันก็เป็นประโยชน์ฝ่ายวิญญาณตรงที่ว่ามันทำให้เราเป็นผู้ใหญ่และเสริมกำลังใจเรา

1 ปต 5:11 ด้วยเหตุนี้ ขอสง่าราศีและไอศวรรยานุภาพจงมีแก่พระองค์ตลอดไปเป็นนิรันดร์ เอเมน หน้าที่ของเราก็คือนำสง่าราศีมาสู่พระเจ้าเพราะว่าพระองค์จะทรงครอบครองตลอดไปเป็นนิรันดร์ นอกจากนี้พระองค์ก็ทรงสมควรได้รับสิ่งเหล่านี้อยู่แล้ว

คำว่า *เอเมน* เป็นคำที่น่าสนใจ เมื่อเราเจอคำๆนี้ท้ายคำพูด เช่น ในตรงนี้ มันก็แปลว่า ‘ขอให้เป็นอย่างนั้น’ หรือ ‘ถูกต้องแล้ว’ มันเป็นธรรมเนียมปฏิบัติที่ถูกสืบทอดต่อกันมาจากธรรมศาลา

ของพวกยิวผู้คริสตจักรยุคต้นตรงที่ว่า เมื่อคนๆหนึ่งได้อ่าน อธิษฐาน หรือพูดอะไร คนอื่นที่ เหลือก็จะตอบสนองโดยพูดว่า ‘เอเมน’ มันจึงทำให้สิ่งที่ได้ถูกกล่าวไปแล้วนั้นเป็นของพวกเขาเอง เมื่อคำๆนี้ถูกพบในตอนต้นของคำพูด มันก็แปลว่า ‘จริงแท้ทีเดียว’ หรือ ‘แน่ทีเดียว’ อันที่จริงแล้ว ท้าวพระกิตติคุณทั้งหลายที่กล่าวว่า เราขอบอกท่านตามจริงว่า ขึ้นต้นคำพูดใดก็ตาม คำกรีกที่ใช้ก็หาใช่คำอื่นใดไม่นอกจากคำว่า *เอเมน*

นอกจากนี้ น่าสังเกตว่าคำๆนี้ถูกนำมาใช้แบบทับศัพท์โดยตรงในพระคัมภีร์ใหม่ภาษากรีกจากภาษาฮีบรู จากนั้นก็ใช้ในภาษาละตินและภาษาอังกฤษและภาษาอื่นๆอีกมากมาย เพื่อที่จะได้เป็นคำสากล คำๆนี้ได้ชื่อว่าเป็นคำที่คนรู้จักมากที่สุดในภาษาพูดของมนุษย์ คำนี้เกี่ยวข้องโดยตรง และอันที่จริงก็เกือบเป็นคำเหมือนกับคำภาษาฮีบรูที่แปลว่า ‘เชื่อ’ หรือ ‘สัตย์ซื่อ’ (*อามาน*) ดังนั้นมันจึงกลายมามีความหมายว่า ‘แน่นอน’ หรือ ‘จริงแท้ทีเดียว’ คือ เป็นคำพูดที่แสดงถึงความไว้วางใจและความมั่นใจอย่างที่สุด

1 ปต 5:12 ขณะที่จดหมายฝากฉบับนี้ใกล้จะถึงตอนจบแล้ว ดูเหมือนว่าสิลวานัส เป็น ‘ธรรมาจารย์’ หรือเลขาของเปโตร เขาเป็นคนที่เขียนจดหมายฝากฉบับนี้ตามคำบอกของเปโตร ข้าพเจ้าได้เขียนอย่างย่อๆมาถึงท่านทั้งหลายผ่านทางสิลวานัส ซึ่งข้าพเจ้าถือว่าเป็นพี่น้องที่สัตย์ซื่อคนหนึ่ง เมื่อเดือนสติและเป็นพยานแก่ท่านทั้งหลายว่า พระคุณนั้นเป็นพระคุณที่แท้จริงของพระเจ้า ซึ่งท่านทั้งหลายก็ยืนหยัดอยู่ในพระคุณนั้น สิลวานัสเป็นเพื่อนร่วมเดินทางของเปาโลด้วย และอาจเขียนตามคำบอกของเปาโลในหลายครั้งเช่นกัน ดู 2 โครินธ์ 1:19, 1 เธสะโลนิกา 1:1 และ 2 เธสะโลนิกา 1:1 เราเชื่อว่าเขาเป็นคนเดียวกับสิลาส

ให้เราสังเกตว่าเปโตรเรียกเขาว่าเป็น “พี่น้องที่สัตย์ซื่อ” มีคำชมเชยไม่กี่คำที่สูงส่งไปกว่าคำชมเช่นนี้ ดู มัทธิว 25:23, 1 โครินธ์ 4:17, เอเฟซัส 6:21, โคลโลสี 1:2, 7, 4:7,9, ฮีบรู 3:5, วิวรรณ์ 1:5, 2:10,13, 17:14

ปัจฉิมลิขิตของสตีลวานัสเป็นคำพยานว่า “พระคุณนั้นเป็นพระคุณที่แท้จริงของพระเจ้า ซึ่งท่านทั้งหลายก็ยื่นหยัดอยู่ในพระคุณนั้น” กล่าวอีกนัยหนึ่ง เรามีที่ยืนที่แท้จริงจำเพาะพระเจ้า เพราะพระคุณของพระองค์

1 ปต 5:13 เปโตรสื่อชัดเจนว่าท่านเขียนจดหมายฝากฉบับนี้จากกรุงบาบิโลนและคริสตจักรที่นั่นก็ฝากคำทักทายมายังผู้รับจดหมายฝากฉบับนี้ คริสตจักรที่เมืองบาบิโลน ซึ่งทรงเลือกไว้เช่นเดียวกับท่านทั้งหลาย ฝากความคิดถึงมายังท่าน และมาระโกบุตรชายของข้าพเจ้า ก็ฝากความคิดถึงมายังท่านด้วย น่าสังเกตว่าเพื่อนร่วมเดินทางอีกคนของเปโตรคือชายที่มีชื่อว่า *มาร์คัส* นี่เป็นชื่อภาษาละตินของ มาระโก ซึ่งเป็นชื่อที่เราคุ้นเคยมากกว่าในพระคัมภีร์ใหม่ นี่อาจเป็นยอห์นมาระโก ผู้ซึ่งเคยเป็นเพื่อนร่วมเดินทางของเปาโลและเป็นผู้แต่งพระกิตติคุณมาระโก อย่างไรก็ตามเปโตรก็เรียกเขาว่าเป็นบุตรชายของท่าน นี่ยิ่งก่อให้เกิดคำถามมากยิ่งขึ้น ยอห์นมาระโกเป็นบุตรของเปโตรฝ่ายวิญญาณหรือไม่ หรือนี่หมายถึงบุตรที่เกิดจากเลือดเนื้อเชื้อไขของเปโตร (เพราะเปโตรก็แต่งงานจริงๆ) เราจะทราบเรื่องนี้ได้เมื่อเราไปถึงสวรรค์แล้ว

อีกเรื่องที่สำคัญตรงนี้ก็คือนี่คือว่า หากเปโตรอยู่ที่กรุงบาบิโลนจริงๆตามที่ชื่อพระคัมภีร์นี้บ่งชี้อย่างชัดเจน ท่านก็ไม่ได้อยู่ที่กรุงโรมเหมือนอย่างที่พระศาสนจักรคาทอลิกกล่าวอ้าง หากเปโตรไม่ได้ไปที่กรุงโรม ระบบสมณศักดิ์ทั้งหมดของคาทอลิกและสิทธิอำนาจของพระสันตะปาปาก็พังทลาย นอกจากนี้ตอนที่เปาโลเขียนจดหมายฝากของท่านไปยังคริสเตียนที่กรุงโรม (พระธรรมโรม) ท่านก็คำนับไปยังพวกคนสำคัญๆทุกคนในคริสตจักรที่นั่นในบทปิดท้ายของจดหมายฝากฉบับนั้น แต่ไม่มีการพูดถึงเปโตรเลย

1 ปต 5:14 สุดท้าย อัครสาวกท่านนี้ปิดท้ายว่า จงทักทายกันด้วยธรรมเนียมจูบอันแสดงความรักต่อกัน ขอสันติสุขดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ เอเมน ‘ธรรมเนียมจูบอันแสดงความรักต่อกัน’ เป็นธรรมเนียมปฏิบัติของชาวตะวันออกซึ่งกระทำกันจนถึงทุกวันนี้ในหมู่ครอบครัวหรือเพื่อนฝูง โดยการหอมแก้มกันและกันในยามที่เจอกันหรือ

จากกัน จดหมายฝากฉบับนี้จบด้วยคำพูดที่เราคุ้นเคย “ขอสันติสุขดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ เอเมน”